

BASARABIA

Paul Goma

**B A S A R A B I
A**

August 2001

Paris, 11 iunie 2001

Când Victor a rostit un nume și m-a întrebat dacă îmi spune ceva, am răspuns că nu.

Mai aproape de adevăr : Victor a pronunțat un nume, apoi m-a întrebat dacă acela mi-e cunoscut. Am spus, pe dată : Nu. Aveam o bună memorie, în general, în special, a numelor, una excelentă. Chiar dacă am mai greșit...

Mi-o aduc aminte pe cea din urmă gafă ?, greșeală ? A avut ca decor saloanele Senatului Franței, în februarie 1900. Atunci veniseră la Paris un mare număr de avioane încărcate-ochi cu viteji revoluționari post-festumnici, de te întrebai cum de supraviețuise Ceaușescu 24 ani, ba, cu o săptămână înainte de a fi împușcat de Sturdza-Voican, masele largi de români opozanți feroci ai tiranului îl aclamaseră îndelung, urîndu-i să trăiască ! Dar, Doamne, cât de umflați în pene erau scriitorii români cotidieni, eroi fără voie și fără știre !; cum nu-și mai încăpeau în piele - nici în nume : Manolescu, Mărculescu, Sorescu, Buzura, Hăulică, Pippidi, Martin... Aproape cu toții, dînd mîna cu mine, își spuneau răs-picat numele și prenumele (erau gata să-mi comunice și bibliografia), de parcă atunci ne-am fi văzut pentru prima oară... Dar bineînțeles că îi cunoșteam, că îi recunoșteam - îi știam, îi prea știam, chiar și pe cei mai tineri, afirmați după plecarea noastră în exil. De la o vreme, am început a mă simți vinovat, eu : eu îi asiguram că îi cunosc, că le cunosc (nu doar) numele, ci și cărțile, însă... îi simțeam, vedeam prin ei, îi miroseam : lor le-ar fi făcut o nesfârșită plăcere să dea de înțeles că, în ciuda asigurătoarelor mele asigurări, adevărul-adevărat era că îi uitasem cu tot cu nume, ori că niciodată nu li-1 știusem... Fiindcă așa era omeneste. Fiindcă așa ar fi făcut ei... Din gură și din zâmbet pretindeam contrariul, dar ia să mă fi pus să li-1, să li le rostesc, numele, titlurile cărților... Că, uite, nici ei nu mai știu de unde să mă ia și unde să mă "situeze"... "Căci uitarea...", vorba romanței cu același titlu...

În toiul acelei dobitoace, crescînde (și autocritice, aproape masochiste) iritări, s-au apropiat de Ana Măria și de mine trei tineri : pe unul îl știam, era Andrei, fiul lui Mihai, schimbasem cu el câteva cuvinte în culisele canalului de televiziune Antenne 2, unde era cameraman. El m-a întrebat dacă îl mai țin minte pe... Chiar așa a zis-întrebat, arătînd spre tânărul însoțitor :

«Îl mai țineți minte (să fi zis: "recunoașteți"?) pe Popov?» - și a adăugat : «El v-a scos din țară un manuscris, pentru Gallimard...»

Nu mă afluam în nici o încurcătură, mă gândeam numai și numai la tânăra atârnată de brațul lui "Popov" și care, cu siguranță nu merita afrontul la care, din clipă în clipă, aveam să mă dedau în dauna - soțului ?, a logodnicului, amantului ? De aceea am amânat răspunsul care nu putea fi decât un Nu categoric : "Popov"-ul arăta prea frumușel, prea îmbrăcatei, prea tinerele ca să-mi fi scos un manuscris din România, în urmă cu... - dacă plecasem de 12 ani, trimisesem în Franța ultimul manuscris în 15 "felii", după numărul capitolelor, or acela fusese expediat în '75, deci în urmă cu... 15 ani ! Or "Popov" nu părea să aibă mai mult de 30 ani, iar eu - și de asta eram sigur - nu încredințasem manuscrise-de-scos unor minori ! Apoi, dacă acea persoană mi-ar fi scos un manuscris, ar fi tăcut atîta timp ?, doar avusese destule ocazii, în atîția ani, să mă abordeze - la lansări de carte, la manifestații, la telefon...

Într-un târziu am mormăit :

«Regret, însă...» - și am înălțat din umeri.

Am simțit cum așa care ținea mărgelile corpurilor din fața mea, trei, se rupe, cedează, iar elementele-componentele se depun, sonor, în grămăjoare. Dădeam din buze, încercînd să repar gafa cu o minciună, însă nu-mi ieșea nici un sunet... Cei trei s-au îndepărtat, s-au pierdut prin...- ce spun eu : "mulțimea", și mai corect ar fi : totalimea intelectualistei române aflată în saloanele Senatului, pentru a primi - cu modestie specific-națională - felicitările Francezilor și ale ne-Francezilor ne-români invitați la o asemenea, pardon, chermeză.

Am mai strâns-atins câteva zeci de mâini, am mai rostit câteva zeci de formule de politețe - însă nu-mi puteam desprinde gândul (și vinovăția) de "Popov"; adevărat, mai

degrabă de la Popova : peste ochii săi frumoși (și atât de tineri, atât de umezi) se lăsase un văl de doliu, ai fi zis că, îndepărtându-se (în negru), în urma ei rămăsese un mormânt proaspăt, însă la care ea nu va mai veni vreodată - din pricina răspunsului meu (că nu-mi aduc aminte ca "Popov"-ul ei iubit să-mi fi scos un manuscris din România, pentru Gallimard...). M-am consultat cu Ana Măria... Nu, nici ei nu-i spusese nimic numele, în fine, cuvântul : "Popov". Dar a avansat o ipoteză : ca să o epateze pe fetiță, băiețică se lăudase cu o ispravă pe care vârsta-i fragedă nu i-o îngăduia : o călătorie în România, acum cel puțin 15 ani și scoaterea, ilegală, a unui manuscris pentru Gallimard... M-a anunțat că ea îl caută pe Andrei, pentru "detalii". După o vreme s-a întors cu el. Râdeau. Ea a rezumat :

«"Popov" e de vină. S-a recomandat : "Popov", însă noi l-am cunoscut sub numele - în fine, sub pseudonumele : "Popescu-sau-Popa"...»

«Aaaa!», m-am bătut peste frunte. «"Popescu-sau-Popa", cel cu plete până la omoplați, cu barbă până la buric - dar bine-nțeles că lui i-am dat un manuscris pentru Gallimard, în 73, noua variantă a **Gherlei** ! De ce nu a spus că acum poartă alt nume ? Și că nu mai are barbă și plete ?», l-am întrebat pe Andrei.

El a ridicat din umeri și m-a anunțat că "Popa-Popescu" plecase după logodnica-i supărată... întrevăzusem drama puternică provocată de mine... L-am rugat pe Andrei să-i transmită lui Popov, alias Popa-Popescu (Ana Măria avansase un al treilea - nu al patrulea ?- nume, tot conspirativ : Popper) că l-aș fi recunoscut pe dată, dacă mi-ar fi spus acel(e)ași nume sub care, la Mogoșoaia... ; și dacă m-ar fi avertizat că "atunci" purta părul lung, peste tot... Andrei a promis, dar n-am avut vreun semn că Popescu-Popov-Popper l-ar fi primit.

Am povestit întâmplarea de mai sus, ca să explic : rar un nume auzit sau citit care să nu-mi rămână. "Uit" doar numele unor ticăloși - fie securiști, fie prieteni trădători - o maniera ca oricare alta de a-i pedepsi, potrivit blestemului : "Uitați-s-ar numele !"

Am deraiat, derapat, nimerind în altă carte ? Deloc. Toate cărțile pe care le-am scris alcătuiesc părți, fragmente, capitole din aceeași. Pe care, vai, n-am s-o pot rotunji, termina vreodată și nimeni de după mine nu o va încheia.

Alunecarea la Popa-Popov-Popper-Popescu (de ce nu și : Pop ?) nu este o rătăcire, o paranteză, un accident, o eroare, ci un firesc demers ; și important. Cred că eu ar fi trebuit să mă nasc evreu ; presupun că eu ar fi trebuit să fiu evreu și nu Evreii care ignoră, nu doar un precept religios, ci natura profundă a omului, cea care nu acceptă decât un singur nume, întâiul, pe care îl faci tu, purtător, după chipul și asemănarea ta ; care te modelează el, purtat, după chipul și rostirea și scrierea lui. "Celelalte" (printre ele : pseudonimele artiștilor, ale scriitorilor) pot fi cămăși, izmene, ciorapi, schimbabile, dar nu pielea. Pielea, ca și numele-prim, nu se schimbă : în ea te naști, cu ea de gât mori.

Deci, când Victor a... - iată-mă, întors.

Când Victor a spus despre *cine* era vorba, am înțeles că îmi rămăsese în memoria viscerelor, nu "soarta unui om" (m-am trimis pe loc la nuvela lui Șolohov, ecranizată de Bondarciuk, unul din primele filme adevărate, deși sovietice, văzute în România), ci soarta soră-si : o resimțeam ca pe o secure care-mi crăpase capul și nu se mai dezînfipsese de-acolo, fierul îi ruginise, lemnul cozii putrezise, așchiile moi de lemn, de fier se amestecaseră cu pământul, cu iarba, cu țândări din țeasta mea - prin bocet. Femeia aceea tânără își bocea fratele regăsit la distanță de atâția ani, atâția ani, după ce îi făcuse slujbă de înmormântare pentru mormintele goale și cruce la răsărit.

Bocetul. Era, nu de-mort, ci de-bocitoare. Era bocit, nu bocitul, care tot nu mai simțea nimic, ci bocitoarea. Așa mi se părea, deci așa era. Toate bocetele adunate în măruntaiele auzului meu așa sunau, asta ziceau : că mortul acela are să fie îngropat într-un ceas, într-un minut și gata - dar noi, care rămânem pe buza gropii, întristați, însingurați pe pământul ăsta, nerotund, ne-bun, ne-frumos - pe noi, viii, cine să ne bocească ? Decât tot noi, când prindem un prilej ca acesta.

Atunci... Câți ani să fi trecut de-atunci : zece ? doisprezece ? mai mult ? Să fi fost "înainte de 1989" sau "după"? Războiul continua în Afganistan...

Când Victor mi-a proiectat, aici, la Paris, ceea ce filmase în Pantchir, în tabăra comandantului Massud, fusesem impresionat foarte de soldatul basarabean încorporat în brava Armată Roșie, tras-împins să lupte cu "dușmanul" afgan, luat prizonier de o bună bucată de timp - dacă avusese când să treacă la islam... Omul - mai bine îi spun : tânărul - arăta calm, în film, părea senin, dădea de știre că fusese cuprins de acea pace care precede, fie urcarea în sinucidere, fie căderea în sfințenie.

Atunci fusesem atins de "soarta unui om". Însă când, în partea a doua a reportajului, cea filmată la Chișinău, unde Victor îi chemase pe cei din familia prizonierului, dintr-un sat de pe lângă Hâncești (Rușii îl botezaseră Kotovsk, după numele unui bandit care, uneori, din ce jefuia, ceda o parte "cauzei revoluției" - cam ca numitul Djugașvili) și i-a arătat surorii, pe un monitor, în film, fratele - cu chipuleauca afgană aducând mai degrabă a aureolă pleoștită decât a coroană de spini, cu obrazul acela prea senin ca să nu fie adânc neliniștitor...

Și când s-a pornit, dincoace, bocetul...

Ce importanță că *bocet* vine de la *voce(t)*, așa îi vor fi spus Romanii la ceea ce vedeau-auzeau că făceau și femeile dace, îngropându-și bărbații uciși de ei, cuceritorii : ele *voceau*, așa cum... boceau mamele și surorile și vecinele lor, de pe unde vor fi fost ei de loc, din Palestina și din Galia, din Numidia și din Iberia și din Makedonia, *vocet* numit cu un cuvânt învățat la-armată... Cuvânt și Armată care nu erau ale satului, ale târgului lor, ale neamului lor - ci ale Stăpânului : Romanul. Iar Stăpânul îi luase la-armată cu de-a sila, ori se angajaseră ei, pe plată și de multă vreme nu mai vorbiseră limba mamelor lor decât pe furiș, în șoaptă cu vreunul de-al lor (mai des : în vis), altfel ajunseseră să și gândească în limba Stăpânului ; deci femeile neamului acesta, de curând supus și prin sabia lor își plângeau morții cum fac toate femeile lumii, iar în limba-de-armată : se zice : v/bocet.

Femeia-soră a Afganului basarabean era tânără, dacă avea 20 ani (atunci, prin 1987-88), se va fi născut cel mai devreme

în 1965; deci frate-său prin 1960. Abia părinții lor vor fi deschis ochii în plină cascadă de catastrofe :

O ocupație rusească mai rea decât o năvală tătarască, în iunie 1940, urmată de ceea ce știau oamenii din Basarabia de la oamenii de dincolo de Nistru, din Ucraina, răzvătuți, noaptea, înot, câți mai scăpaseră de gloanțele grănicerilor sovietici, dar nu credeau că are să cadă și pe capul lor Sfârșitul Lumii: întâi cu intrare obligatorie în colhozuri ; apoi cu închidere de biserici ; cu impunerea limbii ruse și a alfabetului chirilic în locul celui "moșieresc-fascisto-românesc" ; și nu după mult timp : arestări, împușcări pe loc, deportări ; în iunie 1941: venirea Românilor, dezrobirea de bolșevici, o mișcare de front spre răsărit ; în martie 1944 : mișcare inversă, către apus ; în vară: revenirea bolșevicilor și re-începerea deportărilor, arestărilor, execuțiilor pe loc a "colaboratorilor cu dușmanii patriei sovietice" ; apoi cumplita foamete, mai puțin cea "naturală", pricinuită de seceta bântuind și în Moldova românească și în Ucraina de sud, cât hotărâtă la Kremlin, ca pedepsire suplimentară, iar îndeplinirea ei supravegheată; desigur, de la Kremlin - și, în ciuda rapoartelor autorităților de ocupație, rusești (sanitare, de partid, de NKVD), menținute încă un an - tot de/la Kremlin - într-o "pedepsirea Moldovenilor care colaboraseră cu Românii", prin doi ani și ceva de foame-și-canibalism-planificat-pus-în-practică-suprave-gheat...- tot de Kremlin.

Se va crede că am pierdut firul.

Nu am pierdut nici un fir, doar am fixat cadrul ; am amânat. Amânarea, armă folosită de fiecare dintre noi când povestim o întâmplare cumplită, înfricoșătoare, de care fugim cu amintirea, măcar amânând întâlnirea - la mine a devenit chiar "metodă literară", folosită cu oarecari rezultate în **Gherla...**

14 iunie

Nu am mai scris - nici ieri, nici alaltăieri. Nefiind sigur că fac bine, făcînd, și nu : *ce*, (în privința asta neexistînd îndoială), ci făcînd *cum* am început a face.

întrebarea - pusă în numele altora, nu în al meu - este :

«Poate un povestitor să povestească povestea-vieții-unui-om, altul decât sine, povestind (pentru a câta oară ?) povestea vieții sale ?»

Răspunsul cel mai la îndemână :

«Autorul se povestește pe sine. Altul, celălalt, "adevăratul eroul al cărții" este un pretext, un agent transportor».

Mi s-a sugerat să scriu o carte rezemată pe mărturia *Afgan-ului* basarabean. Nu numai că am acceptat imediat, dar am venit în întâmpinare, în timp : Victor abia rostise numele prizonierului la Afgani, că l-am, nu întrerupt, ci : completat ; chiar anticipat. De-acolo-ncolo conversația trebuie să fi arătat ca o "partidă de bancuri" la un azil, unde oamenii într-atât s-au obișnuit unii cu alții - și toți cu certitudinea că nu vor mai ieși de acolo - încât au numerotat bancurile ; când unul strigă: «Douăzeci și trei !» cu toții izbucnesc în rîs - însă nu atît de plin, rîsul ca, de pildă la bancul «Șapte !»... Alcătuită de jumătăți, treimi, sferturi de (intenție de) replică, la care celălalt intervine - tot cu o jumătate ori cu o cincime...

Pe scurt : Victor îmi propusese să scriu "soarta unui om", basarabean în Afganistan, liberat după opt?, nouă?, ani, întors "acasă", în satul lui, "în târg, la Chișinău", agresat de trecători, nu doar de rusofoni, tratat de "trădător" - adevărat, nu și bătut ca alți veterani, dintre care unii invalizi...- iar după alți ani eșuat la Paris...

Meritul meu ? Nici unul. Oricare scriitor sare pe (aproape) fiecare bună ocazie. Atât, că povestea rezumată de Victor nu era pentru mine doar un subiect-bun (ba chiar foarte bun subiect-de-carte), ci era...

Ce era - pentru mine - povestea vieții flăcăului basarabean luat la armată și trimis în Afganistan ?

Ei, bine, era... - dacă nu și povestea mea, prin forța cronologiei (eu fiind mai vîrstnic decât el cu un sfert de

secol), atunci, sigur, prin aceeași cronologie, era povestea bunicului meu dinspre tată : Chirilă Goma : și el basarabean (fiind născut în secolul XIX, Rușii nu-i spuneau "moldovean", ci "basarabean"), și el luat la armată (tot rusească, dar atunci chemându-se : țaristă), și el pus să lupte cu un *dușman* (termen venit la noi prin turcă, însă persan, deci și afgan-dari-farsi) despre care nu știa nimic - și nu știa nimic despre cel din față, pentru simplul motiv că nu cunoștea limba celor de alături, a camarazilor, a comandanților, limba țării în care trăia : limba rusă !;

...Sânt eu sigur că Afgan'ui nu știa rusește - ca bunică-meu ? Nu, nu sânt sigur. Chirilă Goma nu ieșise din satul natal, Ciocâlteni, pe Răut, mai sus de Orhei. Pe vremea lui nu existau radio, televiziune, filme, reviste-cărți de citit - în rusește, deci limba ocupantului nu i se vârise cu de-a sila în urechi, în ochi, în suflet. Cele câteva cuvinte rusești fuseseră învățate, de nevoie, la armată - după ureche. în timp ce Afgan'ul... De când deschisese ochii și urechile, fusese întâmpinat "pe cale cultă"- radio, presă, manuale școlare - de limba rusă (dacă Românii sub țariști rămâneau în satele lor și de acolo vedeau orașul ca expresie a ocupantului, sub sovietici, colhoznicii priveau orașul și limba rusă ca loc și mijloc de promoție socială) ; la școala elementară fusese obligat să învețe rusa, fiindcă cei mai mulți dintre învățători erau ruși, vorbeau numai rusește, cum îi sade bine unui Stăpân(itor), unui colonizator, unui "kulturnîi" (care-și închipuie că dacă el vorbește "limba lui Lenin și a lui Tolstoi", e gata-superior oricui... nu o vorbește, deci se "exprimă"... ne-uman) - bineînțeles, asta fiind o excelentă metodă de a-i învăța pe ocupați limba ocupanților...

Rușii se laudă că "au dat alfabet" unor popoare din "Marea Familie Sovietică" căzute sub dominația lor. O să revin pe larg la "alfabetul" pe care l-au dat Moldovenilor, deocamdată câteva cuvinte despre... beneficiarele din Asia Centrală :

Limbile tiircice : kazakă, turkmenă, uzbekă, kirghiză, tadjică - se exprimaseră înainte de ocupația rusească în marile și vechile culturi persană și arabă, ambele scrise cu alfabet arab. Pe vremea când Rușii nici nu știau că există *scrisul*, un

oarecare tadjik pe nume Ibn Sinna (Avicena) comenta, în *farsi*, Aristotel și Platon ; un oarecare versificator - și el tadjik, scria **Şah-name (Cartea Regilor)** și semna : Ferdowsi (Firdusi)... Au dat Rușii peste aceste comunități înalt culti-vate și le-au impus, pe lângă sistemul politico-politiënesc sovietic și "alfabetul sovietic" !, adică chirili cul, incapabil să materi- alizeze grafic sonoritatea altor limbi (decât rusa și bulgara) și să dea seama de istoria locuto- rilor ei.

O întrebare la care încerc un răspuns :

Există țări, culturi, comunități ocupate de Ruși, însă cărora ocupantul nu le-a impus alfabetul chirilic. De ce ? Înainte de a răspunde la această întrebare, răspund la : Care sunt acele comunități, popoare, culturi, limbi cărora *nu* li s-a impus chirilicul ? Țările Baltice (trei), Armenia și Georgia. Ce au în comun acestea ? Faptul că *au fost înghițite în totalitate* (Armenia : în majoritate) ; că nu au rămas pe dinafară, "părți"; că nu există, în afara granițelor Imperiului Rus, un centru polarizator. Or : Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța reprezintă doar o parte din aria limbii române (cam o șeptime). Desemeni comunitățile din Asia Centrală : limba lor de cultură era persana (*farsi*, *dări*), alfabetul era arab. Or Centrul arabi-tății (persianității) nu se află în interiorul Imperiului Rus -nici al romanității. De aceea Kremlinul a hotărât să taie legătura, cordonul ombilical constituit din caracterul scrisului limbilor lor : alfabetul. Nu cunosc uzbeca, nici tadjica, dar știu limba română ; deci știu : alfabetul chirilic (adaptare după alfabetul grecesc făcută de Grecii Chirii și Metodie), impus de Ruși Românilor ocupați este unul pentru limbi slave (deși poloneza ; deși ceha ; deși slovacă ; deși croata, deși slovena...) - și nu pentru latine ca limba română.

Afgan'ul va fi știind binișor rusește. Dar bunicu-meu, Chirilă...? - iată, nu pot spune dacă știa carte sau nu și dacă da, ce fel :

moldovinească ? rusască ?...

...Povestea-unui-om, a Afgan'ului, era și povestea tatii : și lui îi făcuse mama mormânt-gol în țințirumul din Mana, cu cruce spre Soare-Răsare, cu slujbă de înmormântare, cu parastase... Adevărat, tata nu era soldat - ca tată-său, Chirilă

Goma, la 1914 (și ca Afgan'ul în 1981) - ci deținut, *zek* ; arestat în ianuarie 1941, dispăruse în Siberia. Nici el nu cunoștea limba țării al cărei cetățean era, cu de-a sila : rusa...

Iată, s-au stabilit (mai aproape : au ieșit la iveală) câteva legături strânse - între soarta-unui-om și soarta-altui-om (întâmplător scriitor) - acum vorbesc de mine.

Dar mai sunt, mai sunt legături între Afgan' și mine, în legătură cu țara-țările ne-avute...

Că într-un fel mă simt vinovat față de el (și, în același preț, față de Victor) : da.

Si nu. La urma urmei, dacă această carte va fi scrisă ; dacă această carte se va traduce în franceză și se va edita, drepturile de autor vor aparține lui, Afgan'ului.

Numai că nu chestiunea banilor este în joc. Dacă el va primi, se va simți simultan jignit și furat ; ofensat că este, plătit pentru povestirea suferințelor sale, pe de altă parte jefuit de titlul de proprietate a poveștii vieții sale.

Este prematur să mă gândesc la asta. Dar nu e prematur să mă gândesc la ceea ce este al meu și doar întâmplător, ciocnindu-se în treacăt de Afgan', a început a vibra.

De ce am început a scrie această carte, înainte de a fi schimbat o singură vorbă cu omul?; înainte de a-l fi ascultat, înregistrat, transcris, selectat ? înainte de a fi confruntat povestea vieții lui cu povestea vieții mele ? Ba chiar, din clipa în care am înțeles despre ce era vorba, am început a scrie cartea mea, povestea vieții mele ?

Am șovăit, am așteptat momentul întâlnirii, am așteptat cuvintele lui, din gura lui, despre viața lui.

Numai că eu nu sunt sunetist. Nu am ținut scui pătoarea microfonului decât lui Cezar Ivănescu, în 1973, când i-am înregistrat câteva balade pe un casetofon. Si nu am mai repetat gestul din pricină că Cezar, căruia îi propusesem să-i trimit caseta în Occident, unde să i se facă un disc, a refuzat, speriat de moarte (păi dacă-l lua Securitatea la întrebări ?), ci așa ; nu mă simțeam la locul meu cu microfonul întins spre gura altuia - când mult mai comod era să vorbesc eu în microfonul ținut până la amorteală de mâna altcuiva.

Si apoi ce să fac eu cu "materialul" furnizat de alții, când

nu epuizasem nici o sutime (bine : o zecime) din al meu ? Nu am nevoie de al altora, fac ce fac cu ceea ce am adunat eu, în mine, din mine, cu mine. Să mă apuc acum, la bătrânețe, să scriu... obiectiv ? O voi fi făcut la începuturi, când eram atât de tânăr (ca mentalitate, nu ca vârstă) și atât de educat-condiționat de realismul socialist (pe care, altfel, când îi auzeam numele, îl băgăm în mă-sa - fără să-mi dau seama că băgatul mi se băgase în măruntaie, în oase !), încât credeam că un bun prozator este acela care scrie numai despre alții ; că autorul nu trebuie să pună de la el materie, ci doar oleacă de simetrie în construcție și, desigur, ceva semne de punctuație...

Atâtea cuvinte ca să spun că nu este nevoie să-mi furnizeze altcineva "material". Din câte am înțeles (mai degrabă : dedus) de la Victor, Afgan'ul nu prea vrea să i se divulge numele ; și nu prea vrea să-și povestească prizonieratul... Și n-ar prea vrea să... La urma urmei, n-aș fi deloc mirat (ba chiar ușurat!), aflînd că nu-prea-vrea-deloc să i-o scrie altul, ar-cam-vrea să-și aștearnă pe hârtie povestea, el, singur-singurel, ca un băiat mare. Mai știi : îi va fi spus Victor că "biograful" e scriitor român, scrie în românește, deci va fi nevoie de o traducere în franceză - cu totul dar cu totul altceva ar fi dacă originalul ar fi în rusește : traducători din rusă găsești o mulțime și cu toții foarte-foarte buni, pe când traducători din română... Unde mai pui prestigiul, în Franța, a oricine e rus, a orice e rusesc. Când aveam colecție la Hachette, apoi la Albin Michel, trebuia să insist, să revin, să reargumentez publicarea unui foarte bun scriitor român, însă când am avansat numele unei Basarabence cu nume rusificat și care scria în rusește, prezentîndu-se ca "sovietică", Francezul editor a sărit numaidecât pe ocazie! Și a publicat-o pe acea amărâtă de gazetăreasă de mîna a șaisprezecea - iar Românii au rămas tot netraduși, tot în țarcul limbii române...

Nu, nu a fost necesar să-l văd, să-l aud pe biografiat, ca *să-mi* încep biografia. Eu nu sînt biograful nimănui altuia, sînt doar ceea ce este ultimul dintre scriitori : un autobiograf.

Motiv pentru care mi-a fost suficientă consunarea ; convibrarea. Din momentul în care ne-am... ciocnit (mai bine ar fi : atins, fiindcă un clopot se trezește și începe a mișca, se pornește

să cânte doar dacă-1 atingi ușurel, cu un deget ;
ori cu

sufierea), cartea - în fine : acest capitol al unicei cărți...- începuse a se scrie. Nu spun : a prins a se scrie singură, fiindcă n-ar fi adevărat. Ci, eventual : a început a mă scrie ea pe mine.

...Ca un clopot... Aici am gândit - totuși - în proză. Când am vrut să fac și eu - de sărbători - oleacă de poezie, l-am diminutivat și l-am văzut ca ornament, ca podoabă a unei femei ; și nu mare și nu singur : ciorchini de clopote, de clopoței ; struguri, buchețele de clopotele - ca florile (de preferință : campanule). L-am auzit pe un *cantaor* (hai să-i zic : *flamencaor*) blestemînd o *mujer* necredincioasă (și se înțelegea : arzoaie, futeșă, *gitana*), adresîndu-i-se cam așa: "Ești ca un clopot (facu-ți și dregu-ți !) : oricine trece pe lângă tine, te face să suni... (așa și pe dincolo, de ce-ești-tu)" - ceea ce e nesfârșit de poetic, îmi aduce aminte mai degrabă de adaptările lui M.R. Paraschivescu decât de original : Garcia Lorca... Trecînd peste semnificația din acea *letras* a *cantaor*-ului și deplasînd ușor termenii, aș putea (pentru ca) să zic : orice femeie care trece pe lângă mine mă face să mă sun (facu-mi și dregu-mi)... Apoi, coborînd la firul ierbii : Orice întâmplare basarabeană mă face să intru în rezonanță și mă pornește a vibra, chiar înainte ca acea întâmplare sau purtătorul ei uman să ajungă în dreptul meu.

Facu-mi-aș și drege-mi-aș.

O asemenea carte, la un scriitor de vîrsta mea și cu experiența adunată - deci rămânînd la cantitate - "iese" ca un al doisprezecelea copil, din sîna femeii, la Facere. Destul de lesne, pe calea bine bătătorită. Mai departe : fără o mamă care să-l nască, n-ar exista nici copil (o clipă, fiindcă n-am isprăvit banalitatea) și dacă vreme de un an-doi-trei copilul nu se poate dispensa de mamă, după ce învață să meargă, să alerge, se autonomizează, până la a face contrariul dorinței și cerinței mamei. Oarecum așa stau treburile și cu scriitorul de proză : el poartă sarcina în pîntecele capului, el naște cartea, el o duce de mână o vreme (cale de zece-douăzeci de pagini), și, de la o altă vreme, personajele încep a deveni persoane și o pornesc înaintea autorului, descoperind ele singure peisaje, ceruri, stări - și mai ales femei - pe care autorul le va cunoaște mult mai apoi...

Cam așa cumva.

Fiindcă tot am comparat cartea cu copilul... Fără a pretinde că ceea ce se întâmplă cu mine este de natură sacră, susțin că, puțin-putintel, țin de miracol : așa cum copilul Isus a fost născut de o femeie fecioară și dintr-un tată neodrăslitor, tot așa ar putea ieși această carte : fără cauză vizibilă, pipăibilă, fără materie ("obiectivă"), fără... bază. Doar prin contaminare cu o presupusă poveste a vieții unui om.

Singurul punct pe care nu-l realizez, nu-1 simt la Afgan': trecerea la islam. Nu gândesc din punctul de vedere al creștinului, convins că "turcirea" este un mare păcat (păcat pe care l-au comis de voie, de nevoie (când Turcul îi dădea să aleagă ce anume să-i taie : capul sau /pre/puța), din interes, atâția balcanici : albanezi, slavi de sud, rezultând bosniacii, kosovarii) ; ci din al celui care... n-a trecut niciodată.

Se vede că nu am organ pentru religie.

Deci nici pentru trecere.

75 iunie

Dat fiind că această carte va apărea și în franceză, în Franța, e necesar să le fac cititorilor un desen - eh, dacă s-ar putea o adevărată hartă... în lipsa ei, o desenez din cuvinte - și încep așa:

În urmă cu 2000 ani, la nord-est de Marea Neagră...

Nu. O iau dinainte ca Neagra să fi devenit o Mare :

.. Acum câteva mii de ani (doar mii ?) exista un mare lac - cam cât Caspicul - în vecinătatea mării numită acum Mediterana. Crescând brusc nivelul mării, s-a produs un *raz-de-maree*, un *tsunami* din pricina erupției-explozie a unui vulcan din Ciclade ; dacă efectele au ajuns la sud-est până la gurile Nilului (provocând pârtia în ape prin care au fugit Evreii din robia egipteană), ar fi putut provoca, la nord, debordarea pământului care separa Marea de Lac. Atunci apele Mării s-au revărsat în Lac, al cărui nivel era cu câțiva buni metri, poate zeci, mai "jos", astfel că tot ce a fost suflare de viață pe malurile lui a fost înecată, cetățile înghițite, supraviețuitorii căutându-și salvarea pe muntele din apropiere : Ararat, cel pe care a eșuat Arca lui Noe.

Acea catastrofă ar fi putut să fie Potopul.

Continuu harta de cuvinte, revenind, în timp, la

Anul Zero al

romanității, din primul mileniu înainte de Cristos :

Pe o arie avînd la Est Marea Neagră și Bugul (Borystene), Tisa la vest, Dunărea la sud, pe mijloc fiind străbătută șerpuit de curbura Carpaților, trăiau Dacii (sau Geții), descriși de Herodot ca "cei mai viteji și mai dreپți dintre Thraci". Cîteva secole de înflorire și de extindere geografică a Regatului dac 1-a făcut să intre în conflict cu Imperiul Roman. Victoriile (oricum : ne-înfrîngerile) Dacilor îl determinaseră pe Iuliu Cezar să pregătească o campanie "decisivă" împotriva Dacilor, în anul 44 î. C. - însă a fost asasinat. La scurt timp a fost ucis și inamicul său Burebista, Regele Dacilor. Abia după un secol și ceva - timp în care Romanii, bătuți mereu de Daci, erau siliți să plătească învingătorilor "subsidii" - în anul 106 d. C. împăratul Traian 1-a înfrînt pe Regele Decebal (care s-a sinucis). Cea mai mare parte țării a fost cucerită, colonizată, rebotezată "Dacia Traiană", apoi "Dacia Felix".

în 271, sub presiunea barbarilor (goți, gepizi, heruli, bastarni), armata și administrația romană s-au retras la sud de Dunăre. Din ceea ce fusese Dacia Romană au rămas castre, drumuri, temple, terme, arene, însă acestea au dispărut sub stratul gros, de nămol și de cenușă al Slavilor, ce au năboit peninsula balcanică, au sătenizat civilizația polis-urilor, au strivit sub șenilele tălpilor lor desculțe akademii și monedă, religii și filosofie, dezbateri în agora și teatru, știință de carte - și *scrisuri*.

Au supraviețuit revărsărilor pornite din mlaștinile Mazuriei de azi doar comunitățile originare de la (sau care au avut inteligența să urce la...) munte. Dintre urmașii Thracilor : Dacoromânii și Aromânii; dintre ai Illyrilor : Albanezii. în fine, Grecii - însă doar aceia care s-au refugiat, fie sus-la-munte, fie în Sudul Peninsulei Italice, în Sicilia, în Africa - și la Massilia, colonie ionică - aceștia și-au salvat, nu doar limba, ci și scrisul ; Albanezii, Dacomânii, Aromânii și ei "retrăgîndu-se în sus", și-au păstrat, sub Slavi, sufletul și limba.

Se poate spune că în fața tăvălugului nimicitor al civilizației rurale slave, doar civilizațiile pastorale au supraviețuit.

Altfel nu se poate explica perenitatea limbii dacilor latinizați.

Limba (română) a conferit, în spațiul unei "geopolitici" în perpetuă modificare, o uluitoare unitate trăitorilor numiți de străini : *blach, walat, walach, vlah, valah, voloh, vloah, ungro-vlah, ulak, ulaki (olachi)-romani, olăh, valaque* - toți termenii semnificînd : "roman"

(Francezii vor fi știind acest lucru : termenul *gaulois* (sub forma: *galois*) vine din francicul *walhisk* = "roman"...).

În secolul XIV existau trei importante unități geografico-statale, populate de acești "latini orientali" ; două românești, independente :

- **Țara (Terra) Românească** sau **Muntenia (Valahia)** la sud - a

luat ființă în 1310, când **Basarab I-ul** a unificat cnezatele și voievo

datele din dreapta și din stânga afluentului nordic al Dunării, râul Olt

(Alutus, Aluta);

- **Țara (Terra) Moldovei**, la est : **Bogdan**, voievodul Maramu

reșului (nordul Transilvaniei) nu a mai recunoscut autoritatea regelui

Ungariei (1342), iar în 1359 a trecut Carpații spre Est și s-a declarat

suveran al "Moldovei";

La nord-est:

- **Transilvania**, populată în proporție de 80% de "olâh"-i și

ocupată de Unguri, așezați în Panonia pe la anul 900, sub presiunea

Mongolilor care-i alungaseră din Etelkiiz, un loc de popas, situat, pro

babil în Basarabia de azi, judecînd după toponimele rămase - de pildă

Orhei (numele orașului lângă care se află satul meu natal, Mana).

De unde numele **Moldova**?

De la râul cu același nume, izvorînd din Carpații de Nord (numele munților vine de la cel al unui trib dac : *Carpaii*).

La prima vedere **Moldova** pare a fi un cuvânt slav, mai ales că în împrejurimi există **Bistrița**, **Suceava** și ele afluențe ale Șiretului (Hyerusus, Seretus). Dealtfel, Smetana celebrează râul "**Moldau**" în poemul simfonic "Patria mea". Atît că **Moldau** este numele german (**Mold** = pămînt) al râului pe care Slavii (Cehii) îl numesc : *Vltava*. Că Germanii nu au avut cum boteza un râu din nordul ariei românești (decît dacă admitem că toponimia lăsată de *Bastarni* a supraviețuit peste un mileniu...) este limpede ; limpede și faptul că Slavii, ocupînd văile și câmpiile, au slavizat toponimele "joase" (deci, nu și munții !) - vezi și **Dâmbovița**, **Ialomița**, **Glavacioc**, în România, dar vezi și în Grecia : **Mândra**, **Levadia**, **Arahova**, **Grivena**, **Tyrnavos**, etc...

S-ar putea ca Moldova să nu fie (doar) termen slav
:

1. în baladele populare despre "Descălecatul Țării Moldovei" este cântată o cățea, **Molda**, frunțașă haitei de câini de vânătoare a unui prinț din Maramureș, Bogdan : urmărind un cerb, a trecut munții spre Răsărit - și s-a trezit pe un pământ minunat, străbătut de un râu cristalin... în cinstea cățelei, râul și pământul din jur au primit numele **Moldova...**;

2. Limba Dacilor (din care s-au păstrat cea 160 termeni) face parte din grupul indo-european, subdiviziunea *satem* - ca sanscrita, iraniana, lituaniana, letona, prussiana, slava, illyra și armeană (latina : din *centum*). Au rămas în limba română termeni esențiali din limba dacă : *vatră* (foyer - ca în franceză, cu triplu sens : loc unde se face focul, casă, loc de origine) : *baci* (șef al ciobanilor, proprietar al turmei), *balaur* (dragon), *moș* (bărbat în vârstă, bătrân/înțelept)/maj7e (proprietate, pământ) moștenire, moștenitor ; părți ale corpului : *buză* (levre), *grumaz* (cou), *ceafă* (nuque) ; familie : *băiat* (garçon), *copil* (enfant), *prunc* (nouveau ne) ; apoi *strugure* (raisin), *butuc* (cep de vigne, buche), *curpen* (sarment) (Dacii ajunseseră, în sec I î. C, atât de nesobri, încât Marele Preot al lor, Deceneu, i-a obligat să zmulgă toate viile...

în toponimie, limba dacă folosea și sufixul *-dava* : *Buridava*, *Sucidava*, *Capidava*, *Vetrodava*, etc. Deci nu este deloc improbabil ca actualul râu Moldova să se fi numit, pe timpul Dacilor : **Wloldava...**

Firește, de la numele țării, cel al locuitorilor : **Moldoveni** - de care aveau să-și aducă aminte, nu ocupanții ruși țariști, ci comuniștii...

Tot din cuvinte, desenată harta Țării Moldovei :

La vest era despărțită de Transilvania prin lanțul Carpaților Orientali; la sud, de Țara Românească, prin râul Milcov și un fragment al râului Șiret, apoi de Dunărea Inferioară, partea ei deltaică, până la Marea Neagră. De acolo încă 120 km spre est : litoralul, până la Limanul (Laguna) Nistrului. Unde exista - există și azi, re-re-refăcută - ca o bornă de hotar între Europa și Asia cetatea ioniană Tyras (întâiul nume grecesc al fluviului Nistru), ridicată în sec. VI î. C, devenită, succesiv : Asprocastron, Moncastro, Cetatea Albă, în românește, prin traducere în turcește : Ackerman, apoi în rusește : Belgorod Dnestrovski.

La est hotarul romanității a fost de totdeauna fluviul Nistru (Tyras, Nistros, Danastius) - și nu Niprul (Borystenes), cum confundă Francezii (din pricină că rușii au pus proteza *D* și a rezultat : DNepr, DNestr - de ce nu și DNeva ? ; sau DNil, sau DNiemen ?). Hotar natural, al cărui mal drept (interior), a fost fortificat, începând de la 1400, sub Alexandru cel Bun, domnul Țării Moldovei; atunci au fost construite noi cetăți, iar cea grecească, de la mare, a fost renovată, astfel că, de la nord la sud, pe malul drept al Nistrului, pe pământ românesc, au vegheat multe secole - și au rămas și azi cetățile : Hotin, Soroca, (Orhei), Tighina, Cetatea Albă...

Am pus între paranteze Orhei, pentru că, spre deosebire de celelalte, nu a mai rămas în picioare. Numele : *Orhei* vine de la maghiarul *Varhely*, care semnifică : fortificație, cetate. Or Maghiarii, alungați de Mongoli, au poposit pe actualul teritoriu al Basarabiei (Etelkiiz ?) în secolul IX. Oricum, la vreo 10 km de Nistru, pe afluentul său Răut a existat o cetate mongolă (tătară) ridicată după bătălia de la Kalka (1223, când au fost nimicite knezatele rusești), probabil în timpul Marii Invazii din 1241. Fortăreața era rudimentară însă, judecând după rămășițele "domestice" părea destinată a deveni capitala (și civilă) cea mai occidentală a Hoardei de Aur - drept care acolo s-a bătut monedă. Este semnalată, mult mai târziu și "cetatea Orhei, în jurul căreia s-a constituit târgul Orhei", sub Ștefan cel Mare, la 1469 - însă orașul se află la 30 km de Nistru, deci nu a fost ridicată "în jurul" cetății tătare (numită azi : "Orheiul Vechi" - și ale cărei ruine sunt vizibile).

La nord granița era terestră, deci mișcătoare : Țara Moldovei se învecina, când cu statele kievene, când cu Polonia, când cu Lituania (care, la un moment dat se întindea până la Marea Neagră, deci devenise "vecina de la răsărit") ; apoi cu Imperiul Austro-Ungar care ocupase Galiția și nordul Țării Moldovei, botezându-1: *Bukovina* ; în fine cu Imperiul Rusesc, cel venit, ca toate marile plăgi ale istoriei Europei (Hunii, Avarii, Ungurii, Tătarii) dinspre est - și a atins Nistrul abia sub Caterina a II-a, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, mai exact: în 1792.

Iar douăzeci de ani mai târziu, în 1812, aceeași Rusie a mai făcut un pas în Europa, răpind jumătate din Țara Moldovei, botezând-o cu un cuvânt românesc : **Basarabia**, însă modificat a la francaise : *Bessarabie*, stabilind - deocamdată - frontiera pe râul interior, aproape paralel cu Nistrul: Prut (Pyretus, Porata).

Tot 15 iunie

...Iar eu, într-un articol din 28 februarie 2001 m-am războit cu "istoricii" români :

LEXICONUL HUMANITAS

După grosolanul fals istoric constituit de Addenda la traducerea românească a Cărții negre a comunismului, în 1998, editura condusă de Gabriel Liiceanu, cel mai (veșnic) tânăr filosof la români - nu

voi osteni să-l citez pe Virgil Ierunca - oferă cititorului român analfa-betizat de directorii de inconștiință încă o înghețată fiartă purtând titlul : "Lexiconul negru " - subtitlu : "Unelte ale represiunii comuniste".

Alcătuirea este una și aceeași cu șefesa colecției "Procesul comunismului "și cu iscălitorea volumului **Această dragoste care ne leagă** (1998). În acela s-a ocupat, declarat, de soarta tragică a Ecaterinei Bălăcioiu, văduva lui E. Lovinescu, dar, după lupte seculare de vizită ghidată prin arhivele "fostei Securități", cum îi zice însăși tovarășa în chestie, nu a adus nimic nou față de ceea ce știa Monica Lovinescu despre mama sa înainte de decembrie 1989. În schimb (sic) a bucătărit un capitol : "Stelian Diaconescu (Ion Caraion) ", model strălucit de nelaobiectivism, de neștiism, de habarnamism, totul în slujba calomnierii poetului care nu se mai putea apăra. Am scris despre această murdară diversiune, în 1998, cinci texte, arătând, cu probe, nu doar ilimitata incapacitate a iscălitoresei volumului de a deosebi informația de dezinformație, dar am denunțat spiritul de turmă al cremei nației : Liiceanu, Manolescu, Adameșteanu, Grigurcu, Matei Călinescu, Cistelean, Buduca, Alexandru George, Mihăieș, I. T. Morar, D. C. Mihăilescu, Pruteanu, Pleșu, Iorgulescu, Alexandru Niculescu ș.a., luați ca oile după berbecul "document tip Humanitas", în campania condusă, nu chiar din umbră, de Monica Lovinescu.

S-a dovedit:

a. "izvoarele " de informație erau :

1) jandarmul securist Eugen Barbu (o știam) și

2) securistul drăgănist Mihai Pelin, autor de manuale de

dezinformare intitulate : **Cărți Albe** ale

Ministerului Adevărului

orwellian, în scopul nobil de a-i zăpăci pe și așa

zăpăciții dușmani ai

poporului... ;

b. deducția lui N. Manolescu - fost critic literar, devenit doctri-

nolog, iliescolog, pelinistolog, chiar grafolog ! (vezi-i opera "Dosarul

Caraion", România literară 7-70 aprilie 1999) în

chestiunea "Virgil"

s-a dovedit a fi o vulgară-strălucită falsă lecțiune...

Numai că autorul-de-cărți român, chiar dacă, strâns cu ușa, acceptă că, în cutare împrejurare se înșelase și îi înșelase pe cititori, nu-și recunoaște public eroarea, idioțenia, ticăloșia, iresponsabilitatea - oricâte Apel-uri pentru votarea lui Iliescu ar semna

el!

*Peștele de la... titlu se împute : **Lexicon**
înseamnă până și în*

limba română : dicționar, vocabular, lucrare însumând cuvinte. Or filoloaga en tittre a lui Liiceanu improvizează un catalog de nume proprii! N-ar fi fost mai onest: Dicționar de... (personaje)? Mai simplu, mai corect și mai... actual: Nomenclator ? în schimb (?) *Lexiconul humanitastic este, cum altfel: negru ; aceeași "culoare " avea și **Cartea comunismului** în a cărei **Addenda** localizată istoria României contemporane era falsificată fără tresărire de cvadriga Liiceanu-Blandiana-Rusan-Onișor. Apoi: cere mai puțin efort - și mai puțin curaj postrevoluționar căutarea, găsierea culorii adecvate : roșu. Voi începe obiecțiile pornind de la bibliografie. Și zic : este inadmisibil ca o editură împopoțonată cu deviza : "Sebastian, mon frere... " să scoată o lucrare de istorie a universului penitenciar românesc fără a aminti memorialiști și memorii precum:*

*1 - Bacu, Dumitru, **Pitești, centru de reeducare studențească**, Madrid, 1963 (lucrare clasică, de neocolit, a cunoscut și o ediție la București, cu prefața lui Gh. Calciu) ; cel fel de "discuții clarificatoare "pretinde alcătuitoare a Lexiconului a fi avut cu Monica Lovinescu și cu Virgil Ierunca, dacă eseul acestuia **Pitești** pornește - declarat - de la mărturia lui Bacu?;*

*2 - Chioreanu, Nistor, **Morminte vii**, (Inst. European, 1992) - una din prea-puținele mărturii scrise înainte de decembrie 89, cu mari riscuri, de altfel i-a și fost confiscată;*

*3 - Dima, Nicolae, **Amintiri din închisoare**, Biblioteca asociației Culturale Române, Hamilton, 1974 - cu certitudine a cunoscut și ediții românești, în România;*

*4- Mazilu, Gheorghe, **în ghiarele Securității**, Coresi, Freiburg, 1983 ;*

*5- Merișcă, Costin, **Tărâmul Gheenei**, Porto-Franco, 1992, cu prefața autorului acestor rânduri - și această mărturie a fost parțial scrisă înainte de decembrie 89, în România;*

*6- Dumitrescu, Grigore, **Demascarea**, Editura Autorului, 1978.*

- prima mărturie despre Pitești scrisă de un "piteștean " ;

7 - Dumitrescu, Constantin, **Cetatea totală** :
prima ediție a
eseului a fost în franceză, la Seuil, în 1979, cu o
postfață de autorul
rândurilor de față ; a avut ediții în românește la Jon
Dumitru, la
Humanitas; 8 - Mircescu, Dumitru,
Transhimeria, Eminescu,
1991 - și această mărturie a fost scrisă înainte de
decembrie 89; auto
rul reușise să călătorească la Paris prin 1987, dealtfel
l-am cunoscut
în casa Monicăi Lovinescu - în "discuțiile
clarificatoare " nu a venit

deloc vorba de acest ins ieșit din comun ?;

*9 - Novacovici, Doru, **In România, după gratii**,
Jon Dumitru*

*Verlag, Miinchen, 1982 (a cunoscut și o ediție în
franceză, prefațată*

de autorul acestor rânduri);

*10 - Ioan D. Sîrbu - după răul obicei al citiților
băieți humanita-*

*sioți, la bibliografie întâlnim nume ca : Hannah Arendt
(fără necesi*

tate), Țvetan Todorov - de ce nu și Julia Kristeva? -

și Kadare, și

*Kundera și Petru Dumitriu, că tot sântem noi rezistenți
prin cultură -*

*dar nu al lui Ioan D. Sîrbu, imens scriitor și extraordinar
martor-măr-*

*turisor (pleonasm necesar : Românii sunt în stare să
pretindă că ei*

*au mărturisit... în gând - sau prin mijlocirea cumnaților
lor). Sertarul*

*său era plin în decembrie 89 - nu ca al Blandianei,
nu ca al lui*

*Manolescu, nu ca al Adameșteanei - nu ca al
celorlalți clasici-în-*

viață...);

*[La "literatura de sertar" trebuie amintită Elvira
Iliescu, din Constanța - o cunoaște bine inventatoarea
"Lexiconului". Prin 1987, avînd șansa de a călători la
Paris, încurajată de cele auzite la emisiunea Europei
libere Teze și Antiteze, Elvira Iliescu s-a prezentat la
Monica Lovinescu, încredințîndu-i spre publicare
Râsul, roman-pam-flet (vizîndu-i pe Ceaușești), scos
peste graniță cu știute riscuri. Din păcate Monica
Lovinescu nu avea editură ; din păcate Elvira Iliescu,
chiar dacă era primul scriitor român (cunoscut până
acum, fundă după război multe blandiane s-arată) care
să fi scris, în România și să fi scos în Occident un text,
nu doar nepublicabil, ci de-a dreptul periculos politico-
polițienește - nefiind cunoscută ca scriitor nu a fost
menționată printre cei pe care Momentul Decembrie 89
îi prinsese cu câte ceva - "dușmănos " - în sertar];*

*11 - Urwich, Johann (Ferry), **Fără pașaport**
prin URSS, 3 volu*

me: 1976, 1977, 1978, în ediția autorului, Miinchen.

Absența acestui de

*neprețuit martor-și-memorialist din bibliografia
gulagoloagelor*

*româncuțe este încă o probă de ne-vocație, de ne-
profesionism - chiar*

după zece ani de exersare a "meseriei". în ciuda

numelui german, a
sângelui și unguresc, "Ferry " Urwich se simțise
român - chiar și la
Miinchen, unde a fost vecin (și contemporan) cu Ion
Ioanid. Din
puținii bani câștigați ca muncitor necalificat,
"Neamțul" Urwich a
tipărit povestea vieții sale și a camarazilor săi de
suferință ; Românul
Ion Ioanid, lefegiu la Europa liberă, a scris și el
povestea vieții sale
(titlul i-a fost dat de Geta Dimisianu care l-a ciupit
din/de la cartea
mea **Ușa noastră cea de toate zilele** care-i trecuse
prin mână în mar-

tie 1970), însă nu a publicat-o, deși avea bani să o scoată în ediție de autor ; a depus manuscrisul la Biblioteca română din Freiburg, iar dacă nu dădea și peste el "revoluția la români", documentul ar fi rămas necunoscut și în ziua de azi. Motivul bolnavei prudențe carpatine : să nu-i sufere familia, în România.

[Cu Ion Ioanid am avut o "încotrare " la sediul Europei libere, prin 1984 : aflînd că eu sînt autorul unor texte pe care le citise la microfon, ca un crainic salariat ce era, mi-a reproșat, cu glas tare, față de alți colegi de-ai săi, că... prea îl critic cu violență și pentru orice pe Ceaușescu, care a făcut și lucruri pozitive... (Același discurs - cu citate din Titus Popovici și din Virgil Cîndea - mi-a ținut, surpriză!, Annely Ute Gabany - a fost și ultimul...). I-am comunicat lui Ioanid : dacă găsește că textele mele sunt "anticeaușiste", el, ca cetățean-indignat (pe banii americanilor), să nu le citească la microfon, simplu! A mormăit, românește: «Ceștii d-ta...» și s-a îndepărtat.]

Este uriaș numărul "uneltelor represiunii comuniste" reperto-riate: "peste 1700". în același timp : nu neapărat prea-puțin(e), ceea ce ar vorbi tot despre cantitate, ci calitativ nesatisfăcător. Cum nu am fost consultat de alcătuitoareasă (fără modestie, mă întreb : să nu fi meritat?, sau, dacă voi fi meritat ca întâiul, cronologic, care a mărturisit în scris, el aflîndu-se în România, trebuia să rămân și în această treabă "contestat", potrivit consemnului lansat de Monica Lovinescu în 1998, după intervențiile mele în legătură cu calomnierea lui Caraion în **Această dragoste....?**); cum din cărțile mele -publicate în România și la Humanitas - nu au fost repertoriați toți ticăloșii, îmi îngădui să-i reamintesc aici pe securiștii "uitați" de liiceni:

- **Achim (Mircea?)** -probabil locotenent în 1965, când m-a luat în primire, de cum revenisem la facultate. Atunci, în 1965, "se ocupa" de Universitatea București. Până în 1967, când am abandonat re-studiile, acest Achim m-a chinuit, convocîndu-mă la "sediile " lor : Academia Comercială (clădirea veche), din Piața Romană, "biroul" se afla imediat în dreapta intrării principale ; Facultatea de Chimie, undeva, într-un birou din care se vedea, pe geam, Cheiul Dâmboviței. în aceste "întîlniri" conducea ancheta un superior al său : **Munteanu** (?), mic, acru, bolnav de ficat. Nu am fost bătut, însă înjurat, amenințat, da. Scopul: să mă facă turnător. Nu au ezitat să mă șantajeze cu mama (bolnavă de scleroză în plăci). Dacă nu au reușit, asta s-a datorat mai ales Anei Măria Năvodaru (cu care încă nu eram căsătorit). La fiecare

*"întâlnire "programată cu o zi-două înainte ea mă
urmărea*

de departe : la Academia Comercială se posta pe trotuar, cu ochii mereu la fereastra indicată de mine; la Facultatea de Chimie se plimba pe Chei, tot cu ochii la ferestre. Ca să scurtez "ședințele", spuneam achimilor :

«Dacă nu ies în cinci minute, nevastă-mea dă alarma!»

Oricât de mari și de tari erau (și erau, porcii !), securiștii se speriau cumplit și mă lăsau să plec - prefăcându-se că, nu-i așa, ei mă dau afar"... Ultima intrevvedere cu Achim a fost în vara anului 1968 : îmi fixase "întâlnire provizorie" în fața magazinului Eva, din centrul orașului. De acea dată Ana Măria a insistat - iar eu am acceptat - să fie și ea prezentă. La ora fixată l-am văzut pe Achim : constatînd că sînt însoțit, nu s-a apropiat, s-aprefăcut cape altcineva așteaptă el... După vreun sfert de oră în care Achim a tot aruncat încoace priviri nerăb-dătoare, arătîndu-și ceasul, Ana Măria a pornit drept spre el și a prins a-l apostrofa cu glas tare, încât trecătorii (întâmplător multe femei) s-au oprit:

«Nu ți-e rușine, măgarule, să faci treaba asta împruțită ? Te ții de curul oamenilor ? Ai făcut Politehnica la Timișoara - de ce mă-ta nu lucrezi cinstit, ca inginer, puturosule, leneșule ?!»

După primele cuvinte, Achim a început a privi înjur, că adică nu lui i se adresa "nebuna ", apoi a dat să se îndepărteze - însă "nebuna " i-a aținut calea, strigînd din ce în ce mai tare:

«Nu ți-a plăcut munca, de asta ai intrat la Securitate : să urmărești oamenii, să te ții după ei, să încerci să-îfaci turnători, neno-rocitule!»

Achim, nemaiputînd face pe "indiferentul", a început să se apere, zicînd că nu înțelege de ce se leagă de el, că el nu are nici o treabă cu persoana care-l apostrofa... Era atât de zăpăcit - și de înfricoșat (cunoșteam spaima securiștilor încolțiți - într-o celulă de 200 oameni, în care ușa s-a închis, izbită de curent, în urma lor...), încât la un moment dat, uitînd că... nune cunoșteam, mi s-a adresat:

«Dom' Goma, vă rog să interveniți! Potoliți-o pe doamna...» Eu am ridicat din umeri, că nu mă bag (îmi convenea...). Atunci s-a petrecut un miracol: trecătoarele, nu numai că s-au oprit și au ascultat ce zicea fetișcana aceea, dar au început și ele să-l ia la trei păzește pe "civilul" Achim, acuzîndu-l că "se ține după oameni, să-i chinuie, ca pe timpuri (sic), în loc să meargă la șaibă și la lopată ". Constatînd că masele-largi-de-trecători îi erau nefavorabile, chiar ostile - Achim a șters-o, curajos-secrește. De atunci nu m-a

mai "contactat" nici un

"organ" până la 1 aprilie 1977, când am fost re-arestat. Pe Achim l-am revăzut - la Uniunea Scriitorilor, la Casa Scriitorilor : avansase în grad (era căpitan) și în funcție : nu se mai ocupa de studenți, ci de scri-itori... L-am întrevăzut la Rahova, pe coridorul central, "intrat în alarmă" la (cond)ducerea mea spre un birou de anchetă...

Absența lui **Achim** din Lexicon este tulburătoare. Să fi lucrat - nu Cenzura Securității ci Autocenzura Securizatului ?

- **Buzescu**, maior, comandant al Securității Mediaș, în 1949.

îngrozitor de brutal, i-a rupt în băți pe țărani din comuna Buia,

Târnava Mare, arestați și cărați cu camioanele în vederea colecti

vizării triumfale. L-a torturat pe tata, a bătut-o pe mama.

- **Paszty (Paști ?)** - locotenent de securitate la Mediaș, sadic-rece

(Buzescu fiind un furios). L-a bătut pe tata, a bătut-o pe mama.

Informațiile acestea (**Achim, Buzescu, Paszty**) se aflau în **Culoarea curcubeului, în Gherla, în Soldatul câinelui** - editate de Humanitas ; apoi în **Arta refugii, în Astra, în Sabina, în Roman intim...** - volume editate în România, deci aflate la dispoziția "cercetătorilor".

Mai departe : dacă în Lexicon figurează **Pacepa**, de ce nu :

- **Caraman (Mihai) ?**, celebrul spion român în serviciul sovietic

cilor ? Cel care a provocat pagube imense în dispozitivul NATO, drept

care a fost expulzat din Franța, iar pe aeroportul Băneasa (Otopeni nu

era în funcție) a trecut direct din avionul de Paris în avionul pentru

Moscova - dovadă strălucită de "independență" a lui Ceaușescu și a

Securității față de KGB... Reamintesc : "pensionarul Caraman" a fost

reactivat în decembrie 1989 de **Petre Roman** și de **Brucan (Măgurea-**

nu l-a bine-consiliat pe **Iliescu** ; apoi, firesc, pe **Constantinescu**).

Iar dacă figurează **Caraman**, drept este să nu lipsească :

- **Mitrăn (Costel)**, diplomat-securist, care, la Viena, i-a înmânat

lui **Gustav Pordea** (agent al Securității în Franța și deputat european pe lista lui Le Pen) 500.000 dolari. A vuit presa franceză în 1984 de "Cazul Pordea" (apărat, de la București, în Săptămîna, de **V.C. Tudor**).

Mai semnalez, dintre gardienii de la Jilava :

- **Olaru** (poreclit Bășică), sergent în 1957-58, o creatură scundă, blondă, cu ochi albaștri ; bătea fără motiv ; oligofren notoriu, incapabil să numere mai departe de 7 ("Kilenț" de la Aiud era muuult mai evoluat: ajungea chiar până la 8, abia la 9 cădea, fulgerat);

- **Borș**, sergent, înalt, osos, posomorit. Bătea și el - rău.

La **Trâmbițașu** (corect: **Trâmbițaș**) alcătuitoarea scrie : "căpitan de Securitate, comandant al închisorii Făgăraș, de lângă Brașov " (subl. m., P.G.). "închisoarea Făgăraș" s-a aflat în centrul orașului Făgăraș (în Cetate), și nu "lângă Brașov" (acolo era închisoarea Codlea - care nu e chiar Făgăraș...) ; nu se poate spune nici : 'Făgăraș, de lângă Brașov ".

Fiindcă sântem la bibliografia cu găuri, am să vorbesc și de mine. Este adevărat, sânt citat la multe "capitole-personaje", însă extrasele numai din **Gherla** și din **Culoarea Curcubeului 77, Cutremurul oamenilor**, ambele editate la Humanitas, în 1990. Conced : ar fi fost prea mult să pretind alcătuitoarei **Lexiconului** apărut la editura lui Liiceanu să consemneze adevărul potrivit căruia volumul **Culoarea** (nu **Culorile...**, cum greșit a tipărit Humanitas) **curcubeului** a fost imprimat, dat pe piață și numaidecât (înainte de Prima Mineriadă, cea din iunie 1990), retras, depozitat, apoi în 1993 trimis la topit la fabrica de hârtie Bușteni. Nu-i nimic, repet pentru a suta oară, am să re-repet: acesta a fost motivul supărării mele pe Liiceanu - în 1993, când am aflat din presă trimiterea la topit a unui volum de mărturie, nedistribuit; acesta a fost motivul rupturii definitive de prietenii Monica Lovinescu și Virgil Ierunca : pentru că întâi au negat isprava editorului, apoi au acceptat că da, așa a fost - dar au găsit-o "fără importanța "; pentru că apoi au organizat o echipă de "pedepsitori ai calomniatorului Goma ", alcătuită din Adameșteanu, C. D. Mihăilescu, Manolescu, Blandiana, Paler, Ed. Reichmann, Andrei Cornea, Gabriel Andreescu, Grigurcu, Damian Necula, Mircea Martin, Bianca Marcu-Balotă, Al. Ștefanescu, Dimisianu și alți indignați de "insulte" mele la adresa marelui și curatului editor Liiceanu.

Dar nu e prea mult să atrag atenția, în general, cititorilor, nu semnatarilor de cărți de istorie : am publicat la Humanitas, în 1991, încă un volum de mărturii: **Soldatul câinelui** - nici el pomenit.

În acești zece ani am constatat : dacă nu amintești, tu, autor; dacă nu re-re-re-amintești, tu, faptele tale, rezistenții prin cultura soiei fabricanții istoriei contemporane, în funcție de (non) biografia lor de dezertori, de amnezici programatici, de colaboraționiști cu condicuță - omit, încearcă să șteargă și urmele tale, ale celui care făcuseși câte ceva - în comparație cu ei, inactivii, inerții, estetizanții - până la 22 decembrie 89. Drept care, fără jenă, (față de cine, jena : față de castratul moral Manolescu ?, față de jefuitorii de cadavre Liiceanu,

Blandiana, Adameșteanu ? - nici nu-i mai iau în seamă)
- așadar, ris-cînd să mă repet, am să consemnez și aici
adevărurile care, într-o comunitate normală, alcătuită
din persoane normale ar fi trebuit să fie cunoscute -
după o viață de activitate anticomunistă : Vor, nu vor
confectionatorii de "adevăruri istorice " bucureștiori:
am fost primul scriitor care a citit în public texte
anticomuniste :

- la 13 noiembrie 1956, la Universitatea
București - motiv
pentru care am și fost arestat și condamnat;
- în prima parte a anului 1969, când la îndemnul lui
Miron Radu

Paraschivescu, am citit la Cenaclul de la Casa
Scriitorilor fragmente

"penitenciare " din romanul (trimis în Occident)
Ostinato *- drept care s-au ridicat și au plecat (ca să nu*
care cumva să creadă Securitatea că ei, bieții
nevinovați, îmi scriseseră dușmănoasa carte...)
prietenii și colegii de pușcărie Nicolae Balotă, Ovidiu
Cotruș, Marcel Petrișor.

*Pomenitul roman **Ostinato** (curajosul I.T. Morar de*
la Academia Cațavencu, i-a zis, de curând, cu un umor
*curat-dinescian - dar fără a semna : **Prostinato**) a fost*
scris în 1966 și a apărut în 1971, simultan în germană
(Suhrkamp), franceză (Gallimard), italiană (Rizolli -
tradus, tirajul cumpărat de Ceaușescu), iar după un an,
în neerlandeză (Bruna). Chiar de n-ar fi avut valoare
estetică - dealtfel, la apariția în românește, în 1992,
România literară a lui Manolescu și-a intitulat o
cronică: "Cenzura scrie cărți" - totuși, i-ar fi putut
interesa pe alcătuitoarii unui "Lexicon " ca cel discutat,
măcar pentru că în el erau călcate toate tabu-urile
comuniste : răpirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord,
colectivizarea, deportarea "titoiștilor", jaful rusesc ;
apoi : Securitatea, închisorile - și reeducarea de la
Pitești. Acest catalog al ororilor comuniste din
România, a apărut pentru prima oară într-o limbă de
circulație, în Occident (încă o dată, și pentru Doina
Cornea: în 1971) -pe când eu, autor, mă aflam în
România.

*Însă **Ostinato** a fost prima carte refuzată în Orient*
și apărută în Occident în 1971 (în română : după 20
ani):

*în anul următor, în 1972: **Ușa noastră cea de***
toate zilele *- și aceasta "cu probleme", printre care*
colectivizarea forțată ;

Gherla *- al treilea volum al meu publicat în*
Occident (în franceză și în suedeză); a fost - pomenit de
"Lexicon ", însă după obiceiul fabricanților de istorie cu

voie de la Brucan, nu este pomenită data scrierii cărții: 1972 ; se face trimitere doar la ediția românească din 1990 (18 ani mai târziu) și nu se amintesc nici de frică "amănuntele ":

1. în ediția franceză (Gallimard, 1976) nu numai că erau scrise

*negru pe alb, în text, numele tuturor celor răi - începînd cu **Groza** și cu **Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Teohari, Drăghici, Kișinevski**, tre-cînd la călăi ca **Enoiu, Goiciu**, la gardienii **Șomlea** și **Iamandi** - dar, începînd din octombrie același an, Europa liberă a transmis largi fragmente în lectura autorului aflat, repet, în România, la cheremul Securității - ceea ce a provocat trimiterea de emisari-scriitori în Occident: **Ivasiuc** și **Breban** la Munchen și la Paris, **Țoiu** și **Bălăiță** la Stockholm, cu misiunea de a explica imperialiștilor că Goma nu are pic de talent - acesta fiind unicul motiv al supărării Organului Poporului...;*

*2. în aceeași ediție (franceză) există o postfață de exact 30 (treizeci) de pagini, intitulată "Le phenomene concentrationnaire en Roumanie", semnată : "Virgil Ierunca". Așadar, în 1976 Virgil Ierunca a publicat pentru întâia oară în viața sa un text politic în altă limbă decât româna - mai spun o dată : text (politic) apărut în volumul meu **Gherla**. în acel eseu-postfață a existat, în sfârșit, într-o limbă de circulație, analiza, atît a universului concentraționar românesc -după cum indică titlul - cât mai ales a fenomenului Pitești.*

în cerc : scrisă în România (1970-1971), publicată la Gallimard în 1977, la București : în 1995. în cele 500 de pagini (motiv pentru care Alex. Ștefănescu a opinat (sic) - în România literară a lui Manolescu - că autorul posedă "arta exasperării cititorului") este vorba, din nou, despre colectivizarea forțată, despre deportările în Bărăgan - dar și despre mișcările de partizani din Munții Făgărașului. Cartea nu este pomenită măcar cu titlul în bibliografie.

***Gardă inversă** este a cincea și ultima carte scrisă în România și editată în Occident (tot la Gallimard). Nici aceasta nu este citată de "istoriografia " de la Humanitas.*

*De cum am ajuns în Franța (noiembrie 1977), am scris volumul de mărturii **Culoarea curcubeului**, apărut la Seuil, în 1979 sub titlul **Le Tremblement des hommes**.*

*A doua carte scrisă în exil : **Patimile după Pitești** (1978-80). Varianta franceză (**Xes Chiens de mort ou La Passion selon Pitești**,) a fost editată la Hachette, în 1981. Tot în 1981 a apărut în românește (editura autorului: Limite) **Pitești** de Virgil Ierunca. Textul autonom era dezvoltarea, atît a capitolului din Postfața la cartea mea **Gherla** (Gallimard) 1976 cât mai ales a Postfeței (9 pagini) ediției franceze a **Patimilor după Pitești** - care postfață avea să existe și în varianta neerlandeză (**Het Vierkante ei [Oul cubic]**, Elsevier, 1982) însă nu*

și în cea germană (**Die rote Messe, Thule, Koln**, 1985).

Atâtea detalii ca să repet ce s-a știut - și s-a uitat cu metodă: între Virgil Ierunca și mine nu a existat "concurență" în chestiunea consemnării tragediei de la Pitești. Aveam fiecare cartea lui Bacu ("Biblia "); eu povestisem - în mai multe rânduri - ceea ce știam din gura "piteștenilor" cunoscuți în închisoare, în deportare (Ștefan Davidescu, Mircea Șoltuz, Romul Pop-Bimbo); ei îmi încredințaseră, în vederea scrierii... Piteștiului meu - transcrierea unei mărturii făcută la Paris, de "cineva care nu a fost la Pitești, dar știe de la piteșteni" (identitatea acestuia mi-a rămas necunoscută până după moartea lui... Ovidiu Cotruș). O primă variantă fusese o tentativă de eseu-istoric - de care nu am fost mulțumit, am încercat "pătrunderea în adevăr prin ficțiune ". Virgil Ierunca și eu ne consultam în permanență - sub ochiul vigilent al Monicăi Lovinescu. Dovada altruismului: invitația mea adresată lui Ierunca de a se folosi de vehicolul carte-în-franceză (**Gherla, Les Chiens de mort**), pentru a-și face cunoscut - fie și parțial - textul său despre Pitești. Iar când fragmente din **Patimile...** au fost transmise la Europa liberă (în lectura mea) acestea au fost găzduite în emisiunea sa "Pagini uitate, pagini cenzurate..." și prezentate de el însuși. Încă o dată : în nici un moment - înainte de decembrie 1989 - nu a existat între noi vreo animozitate... piteștială, din contra, am simțit în permanență complicitatea în solidaritate a lui Virgil și a Monicăi. Ce s-a întâmplat după aceea (începând din ianuarie 1990) este o chestiune căzînd în responsabilitatea lor și numai a lor.

Oricum, *Lexiconul humanitastic* nu amintește cartea mea (care, în România, a cunoscut două ediții) **Patimile după Pitești**, nici post-fețele lui Ierunca (publicate în 1976, în 1981, în 1982 în franceză și neerlandeză) purtate de volumele mele **Gherla** și **Les Chiens de mort**.

Dacă alcătuitoarea va invoca faptul că **Patimile după Pitești** este o carte de ficțiune, o voi îndrepta, atât spre **Gherla** mea, cât și spre **Pe Muntele Ebal** de Theodor Mihadaș ; spre **Ia-ți boarfele și mișcă** de Oana Orlea și spre **Fortul nr. 13** de Marcel Petrișor - volume care, și ele, în haina "ficțiunii", constituie mărturii (și au fost citate ca atare).

Alcătuitoarea *lexiconului* ne asigură, în Cuvântul Autorului, că a purtat "discuții clarificatoare" cu Monica Lovinescu și cu Virgil Ierunca. Nu cred că a avut astfel de discuții despre Pitești - dovadă : modul în care este alcătuit *Lexiconul*, punînd în aceeași oală -

deci pe

același plan - călăi și victime devenite, prin constrângere, torționari ai colegilor de suferință.

Ca de fiecare dată când improvizații istorici treziți la 22 decembrie 89 fix încearcă sinteze sau analize ale unor fenomene - ca de pildă Piteștiul - este vădită incapacitatea lor de a judeca corect - iar "corect", în istorie (mai ales în istoria teribilă a teribilului secol al douăzecilea) înseamnă a avea și inimă, nu doar cap; a dovedi și compasiune (ei, da: o valoare morală l), față de cei care doar "aparent" sunt călăi - în fond, tragice victime - ca studenții de la Pitești.

*Această nesimțire etică (egalată doar de o perfectă incapacitate profesională, dublată de o slugărnice dintre cele mai băloase față de "fosta Securitate", față de marea favoare făcută de securiști ca Măgureanu și față de turnători îmbătrâniți în rele ca epigramistul MAI Quintus) am întâlnit-o pentru întâia oară la autorii volumului intitulat **Memorialul Ororii** editat de Vremea. Mi-am spus opinia despre acest monstru editorial, textul a fost inclus și în volumul **Scrisuri**, Nemira, 1999. Degeaba. Acum înțeleg, resemnat, că, așa cum nu li se cere mușilor să recite din Eminescu, surzilor să audă muzica lui Lipatti, nici orbilor să se bucure de lumina tablourilor lui Țuculescu, tot așa nu li se poate cere să scrie istorie unor indivizi care nu știu ce e cronologia și cu ce se mănâncă ea, imaginându-și că un purcoi de documente constituie o sinteză căreia îi lipsește doar semnătura autorului...*

*Atâta timp cât despre **reeducare** în general, despre cea de la Pitești în special "sintetizatorii" vor îngrămădi documente, fără discernământ, fără dorința de a pătrunde fenomenul - nimic bun, nimic corect, nimic drept nu se va scrie, în nefericita **România, comunitate fără hârtii**. Din acest punct de vedere - al neprofesionismului strigător la cer și al nepăsării etice - **Lexiconul** de la Humanitas, din 2001 nu se deosebește de **Memorialul Ororii** de la Vremea, din 1995.*

Orice încercare (eseu) despre universul penitenciar comunist și despre tortură (fie ea doar a trupului) este obligată a face, dintru început, deosebirea dintre victimă și călău ; obligată să definească victima ca acea persoană supusă persecuțiilor, torturilor, tentativelor de a fi zdrobită sufletește, de a fi "întoarsă" (prefăcută din victimă călău al propriilor camarazi de suferință - ca la Pitești, ca la Gherla, ca la Aiud în 1961-64) ; să fie definit călăul ca acela care, uzînd, abuzînd de ilimitata putere politico-polițienească deținută într-un regim dictatorial teroristo-comunist, a persecutat, a umilit, a înfometat, a privat de asis-

tentă sanitară și medicală, a torturat, a "reeducat" (aici în sensul de a fi mânjit, de a fi maculat victima, de a-i fi interzis "statutul de martir") - *toate acestea, nu doar din sadism înăscut și câștigat - ci și pentru profit material. La urma urmei, deosebirea dintre victimă și călău este operată de plată ; de salariul* pe care securistul - fie anchetator, fie gardian - îl primea : pentru a persecuta, a umili, a tortura, a ucide.

Este de neînțeles, de neadmis că persoane instruite, citite, sensibile, bine-crescute, în fața unui "fenomen " ca reeducarea se dovedesc neîn stare de o evaluare normală (a anormalului) ; de o percepere morală a violent-amoralului; că sunt lipsite de necesara lărgime de spirit care să îngăduie apropierea de monstruozițările de la Pitești și cu - am mai spus, repet : compasiune. Să aduni, într-un Catalog al Răului, al Răilor, de-a valma, atât călăi, criminali născuți ori făcuți -oricum, pentru asta plățiți - cât și victime care, tocmai, pentru că au fost victime peste marginile omenescului, în cele din urmă au cedat și și-au torturat colegii - dovedește completă afonie etică, absolută incapacitate profesională.

Este adevărat: nefericiți ca - în ordine alfabetică : Bogdănescu, Calciu (care nu este menționat), Diaca, Leonida Titus, Livinski, Mărtinuş, Nuti Pătrăşcanu, Păvăloaie, Popescu Aristotel, Popescu Gheorghe, Popovici Cornel, Romanescu, Sobolevski, Stoian, Şerbănescu, Voin - au făcut rău, au umilit, au torturat - au ucis. Dar :

*1. De ce au făcut ceea ce au făcut ? : din plăcere ?
- NU : din
(teribilă) constrângere - pornită de la, supravegheată de Securitate ;*

*2. Ce recompense au primit "tortionarii" (apud Humanitas), în
afară de încetarea, nu definitivă, a torturilor îndurate de ei înșiși) :
salariu de securist, de 5-10 ori mai mare decât a unui profesor uni
versitar?, apartament confortabil la oraş?, slujbă
grasă și pentru
nevastă, şcoli bune pentru copii ?, decorații pentru
"Apărarea
Orânduirii de Stat"?*

Dintre nefericiții pomeniți mai sus mulți au fost executați - de ce?- aceasta trebuie să fie întrebarea primă a cercetătorului. Cu excepția lui Țurcanu (el nu fusese torturat înainte de a tortura), cu toții trecuseră prin chinurile iadului-pe-pământ. Unii "rezistaseră", murind; alții cedând - în diferite "grade ". De ce nu a fost

executat nici un securist dintre cei care imaginaseră, puseseră la cale, suprave-gheaseră reeducarea: Nikolski, Teohari, Drăghici, Sepeanu ? întrebare retorică. Dar de ce a fost executat Cobâlaș - care nu a reeducat, nu a fost reeducat - nici n-a călcat prin Pitești ? - iată a doua între-

bare, la care trebuie să răspundă, nu "fosta " - ci: Securitatea.

Judecarea monstruozițărilor "reeducării"să plece de la postulatul:

Vinovat de teroarea exercitată asupra românilor începînd de la 23 august 1944 este (și rămîne) comunismul rusesc impus în România - prin unealta ei, Securitatea - punct.

Nu-i este îngăduit nimănui (fie acela cercetător, fie doar amator curios) să se apropie de fenomenul reeducării cu "obiectivitate științifică". Nu există, în materie de monstruozițarea a represiunii securiste, nici răceală-științifică, nici privire obiectivă - cum adică :

a) să-mi ceară mie, urmașii lui Buzescu de la Mediaș să judec "obiectiv" faptul că tatăl lor l-a torturat pe tatăl meu ?, că a bătut-o pe mama mea (împreună cu Paszty) ? ;

b) să fiu, eu "obiectiv " (ca Pleșu, ca Breban - care știu ei ce știu când cer, de peste un deceniu, reconciliere-națională...), față de Ion Iliescu ?- cel care "mie-personal" nu mi-a făcut vreun rău : în 1956-58, când el activa puternic în Echipa Morții și exmatricula studenți, eu eram deja... la adăpost, citește : arestat; nici în decembrie 89, nici în ianuarie, nici în martie, nici în 13-15 iunie 1990 nu am suferit (perso nal...) de pe urma acțiunilor lui (fiindcă nu mă aflu în România) - însă nimeni nu are dreptul să "ierte " pe cineva pentru răul făcut alt cuiva (să-l ierte Dracu!). Datoria, obligația noastră : să nu uităm!

*De "materia Pitești" este, nu doar indecent, dar blasfematoriu să te apropii (întru studiere științifică...) precum ciungul etic Ștefan Borbely (cel care cerea foștilor deținuți să-i producă lui mărturii scrise "la fața locului" și nu... după ce ieșiseră din închisori !); precum colhoznicele de la ed. Vremea, comițătoare ale volumului **Memorialul ororii** ; precum individa care a pornit să scrie despre mama Monicăi Lovinescu și s-a trezit făcînd din Caraion un turnător ordinar (alimentată de veninul Monicăi Lovinescu și rezemată pe "informațiile " peliniste), iar după trei ani recidivează, intrînd cu gumarii ei de găinăreasă-fruntașă în Catedrala Suferinței Românilor : Pitești.*

De Pitești nu ne este îngăduit să ne atingem,

decât după ce ne-am cutremurat:

*«Și dacă, Doamne-fereste, aş fi fost și eu la
Pitești?...»*

*Pentru absența din **Lexicon** a lui Calciu Gheorghe
- reeducat la Pitești și reeducator temut, mai ales la
Gherla, unde era supranumit "Copilul lui Goiciu " (vezi
mărturiile unor victime, precum și a lui D. Bacu - dar
numai în prima ediție) să răspundă alcătuitoareasa și
editu-*

ra liiceană. Ca și pentru tăcerea suspectă în legătură cu **Gelu Voican Voiculescu-Sturdza** - chiar așa : sunt prezenți Chițac, Domșa, Macri, Vlad - și nu criminalul Voican-Sturdza, autor a numeroase asasinate?

Dacă lipsește Calciu, este repertoriat Leonida Titus și greșit înregistrat astfel : "foștii camarazi cred că a pierit odată cu Țurca-nu"... Sânt în măsură să corectez : Leonida Titus trăia, în 1991, în Iași: mi-a scris o scrisoare indignată, protestînd împotriva "calomniilor" proferate împotriva lui "în așa-zisa carte **Patimile după Pitești**". Scrisoarea a apărut, cu prezentarea și cu titlul dat de V. C. Tudor, în foaia securistă România Mare. [În aceeași perioadă și în același periodic oligofreneticul VCT îi lua apărarea turnătorului notoriu Anton Barbu (Panaghia) - care apare în volumul **Gherla**/.

Față de erorile și de calomniile din **Această dragoste...** (îl acuzase de conivență cu Securitatea pe Ion Caraion), alcătuitoarea **Lexiconului** adoptă, acum, tăcerea... La **Merce Ilie** notează:

"Se ocupa de scriitori. în legătură cu acest specific al muncii lui, a fost intens mediatizat în perioada postrevoluționară ca agentul care a distrus reputația lui Ion Caraion. Instrumentînd în februarie 1982 publicarea în revista Săptămîna a dubioaselor colaje de însemnări personale, extrase din procese verbale de anchetă, denunțuri și alte documente greu de identificat (s. m., P.G.) după plecarea din țară a poetului fost deținut politic, Ilie Merce l-a împiedecat pe acesta să se alăture grupului de ziariști de la Europa liberă ".

Se observă, pe de o parte, nerușinarea cu care, acum, calomnia-toarea-șefă a lui Ion Caraion nu pomeneste de rolul său odios, ca instrument al Monicăi Lovinescu în declanșarea monstruoasei campanii de ură și de minciuni, în 1998 - atunci izvorul informativ era, nu **Merce Ilie**, ci **Pelin Mihai**, deloc pomenit în **Lexicon** - din el s-au adăpat orbește Manolescu, Adameșteanu, Liiceanu, Matei Călinescu, Alexandru Niculescu, Cistelecan, Grigurcu...; pe de altă parte sare în ochi (și în urechi) limba de lemn "mânuită" de filoloaga humanitasnică.

Dacă în legătură cu Caraion doar "nuanțează", în același Cuvânt al Autorului, autorea perseverază în eroare :

în 1998 (în Cotidianul din 29 septembrie, dar și în România literară din 7-13 octombrie), protestase împotriva Scrisorii mele deschise adresată lui Gh. Grigurcu în chestiunea calomniilor la adresa lui

*Caraion - atunci, printre alte cretinii, expectora :
"Vorbesc de Monica Lovinescu, amintindu-vă că
a fost bătută*

până aproape de mutilare, pentru vina de a vă fi scos din ghearele securității mult mai devreme decât v-arfi scos norocul (...) "

*La aceste acuzații idioate îi răspundeam, totuși (vezi **Jurnal de apocrif**, Dacia 1999, pp 426-429) : Monica Lovinescu fusese atacată de doi palestinieni, la Paris, în 18 noiembrie 1977, pentru vina de a fii atacat Familia Ceaușescu, nu pentru aceea de a mă fii scos pe mine din ghearele securității; apoi: eu, scosul-din-ghearele... aveam să ajung în Franța două zile mai târziu, în 20 noiembrie... - deci după...*

Dar neamul rău nu pierе, relele obișnuințe nu dispar - iată ce scrie aceeași humanitasioată (nu doar legitimată, ci încurajată să persevereze în erori, de îndatorării lui Liiceanu și ai Monicăi Lovinescu), în 2001, pag. 7 din "Cuvântul autorului":

"...după expulzarea opozantului Paul Goma, după ce-i promisese acestuia un semn că «brațul înarmat al poporului e lung» Securitatea a trimis un comando s-o bată până în pragul morții... "

O singură frază, mai multe neadevăruri :

1. "Opozantul" în chestie nu a fost expulzat - a scris-o, a re-scris-o, însă la Humanitas cărțile nu se citesc, doar se imprimă (iar cele care nu plac tovarășilor Brucan, Petre Roman, și banditului Sturdza- Voican sunt topite) ;

*2. Ce spuneam de incapacitatea românilor de a se descurca nor mal în cronologie? - nu **după** (subl, mea, P.G.)... fie și "expulzare", (a mea) a fost bătută Monica Lovinescu, ci, ca să zic așa : din contra - așa cum scrisesem limpede în 1998 : înainte - mai scriu o dată, pen tru cititorii dezinformați consecvent de informatorii de la Humanitas.*

Paul Goma

P.S. Vai de românii care au făcut istorie ! Dacă au supraviețuit gloanțelor, bătelor, răngilor de fier, înfometării, neîngrijirii - au constatat că nu pentru "revoluția din decembrie 89 " își sacrificaseră tinerețe, sănătate, familie ; de la o vreme au nefericirea de a afla că faptele lor sunt consemnate cu neînțelegere, cu nesimțire, ba chiar cu dispreț de către profitori-de-război, rezistenții-prin-cultură Blandiana, Rusan, Adameșteanu, Liiceanu și ai săi "istorici" care de care mai onișor și mai iscălitoreasă ; tovarășele de la Vremea, ca și semnătoreasa "Lexiconului", nu au

*învăţat nimic din erorile trecute, au recidivat cu volumul **Reeducarea de la Aiud**. Bietul Petre Pandrea: ca Blaga, ca Arghezi şi el a fost bătut de Dumnezeu cu mâna fiicei iubitei*

16 iunie

Să nu fiu întrerupt, să nu mi se atragă atenția că m-am rătăcit, că despre soarta-unui-singur-om trebuie să scriu eu : despre prizonierul sovietic la Afgani - și nu despre soarta-unui-scriitor-exilat-în-Franța.

De acord : prizonier-la-Afgani, sovieticul ostaș al Armatei Roșii, întrebare : Dar de unde, din care țară cotoplită de Ruși, ocupată de Ruși, martirizată de Ruși provenea acel soldat-sovietic ?

Răspuns : Din Republica Socialistă Sovietică Moldova.

întrebare : Ce este, în realitate, această Sovietică Republică și cine a locuit-o, din, cum se spune "negura veacurilor" ?

Răspuns : Jumătate din Țara Moldovei, răpită de Ruși, la 1812 ; provincia românească Basarabia, zmulă de Sovietici în iunie 1940.

Toate aceste "amănunte" sunt absolut necesare înțelegerii. Dacă cineva nu este interesat de această "chestiune" - să arunce cartea, degrabă. Nu țin să am mulți cititori. Puțini - dar cititori, nu răsfoitori.

Ajuns aici, câteva cuvinte despre... cuvinte.

Rușii, care au dat mari, uriași prozatori (și poeți, însă aceștia pierd mult dacă sunt scoși din limba lor), au fost de totdeauna și temuți mânuitori de cuvinte mincinoase (altfel spus : "diplomatice"), destinate a-l înșela pe "celălalt" în permanentul război de des(în)cercuire pe care îl duc de când se știu. Numai în ultimele decenii Rușii au lansat în Occident trei "cuvinte", toate trei în mod deliberat fals traduse, în ne-rusă, pentru intoxicarea "dușmanului" : *glasnosti* - care *nu* semnifică "transparentă", cum li s-a explicat occidentali lor - iar ei, politicoși, au acceptat) ; *perestroika* - care *nu* înseamnă doar "re-construcție"; și *refuznik* - care *nu* se traduce cum s-a pretins : "cel **care refuză sistemul sovietic**", ci... cu totul altceva : "cel **căruia i s-a refuzat viza de emigrare spre Israel**".

în categoria "strămoașelor" lingvistico-politice intră cuvântul *Bessarabia* - cu 2 s, sunînd... franțuzește, pentru a da impresia că Rusul nu este cu nici un chip amestecat în această înșelătorie, deci nu trage nici un profit din ea. Istoria adevărată este :

La 1350 domnul Țării Românești, Nicolae Alexandru (fiu al lui **Basarab I-ul**), după o campanie împotriva Tătarilor, pe care i-a bătut și i-a alungat

"dincolo", adică la est de Nistru, a consemnat în docu-

mente scrise și desenate (hărți) un mic teritoriu, de circa 4.500 km.p. aflat între nordul gurilor Dunării și afluentul său, Prut (Pyretus), ca "**Basarabia**" - firește, de la numele dinastiei sale : **Basarab**. în unele hărți din sec. XVI apare : "**Bessarabia (Pars)**", localizată tot în unghiul dintre Prut și Dunăre.

Caterina Ii-a a Rusiei era "protectoarea" lui Voltaire, a lui Diderot ; contra multor favoruri, cu precădere pecuniare, a primit la rândul-i favorurile acestor "directori de conștiință" cum se zice azi. Pe calea... imperială deschisă de acești prestigioși călători, după Revoluția din 1889 mulți nobili, militari, ingineri ori doar aventurieri (și) francezi au căutat adăpost și au făcut carieră în Rusia cea ducând lipsă de specialiști în modernizarea imperiului, acțiune începută de Petru I. Printre aceștia a fost și ducele de Richelieu (Armând Emmanuel de Plessis), fugit de Revoluție, ajuns în Rusia în același an, 1789. S-a pus în slujba țarinei, care i-a încredințat administrarea guberniei sud-vestice recent (1792) cucerită de la Tătari. Pe locul unui sat de pescari, Hagi-Bei, după planurile lui Richelieu și a echipei sale de specialiști francezi (printre care De Rubas și Langeron) a fost ridicat cel mai important port meridional al Rusiei. Francezii în slujba Rusiei Eterne aveau o solidă cultură clasică, drept care au botezat noua așezare : *Odessa* - "de la antica cetate elină *Odessus* ". Ce contează că *Odessus* fusese, într-adevăr, o colonie ioniană, însă nu acolo unde o arătau francezii, ci... la cu totul altă pagină - departe, la peste 400 km. în linie dreaptă, spre sud, pe locul numit : Obzor, în Bulgaria de azi, între Varna și Burgas, Rușii nu țineau seama de adevărul istoric, ei se bucurau de profitul geopolitic.

Ducele de Richelieu s-a întors în Franța abia după Restaurație (1815), deci se afla și în slujba țarului Alexandru I, cel care, la 1812 (!), profitând de situația critică a lui Napoleon, a răpit pur și simplu jumătatea estică a Tării Moldovei (am mai spus-o ? - am s-o mai spun !), cu ajutorul neprecupețit al generalului Langeron, cel care a manevrat din umbră tratativele de la Giurgiu cu Turcii în calitate sa de aghiotant și consilier al lui Kutuzov. Urmarea se cunoaște : noua frontieră dintre Moldova și Rusia "s-a mutat" mai la vest, pe râul interior Prut. Firește, raptul celei mai bogate părți a Moldovei (cea dintre Prut și Nistru) nu a fost un "accident", ci o constantă tactico-strategică rusească : peste un secol și aproape jumătate, în iunie 1940, deasemeni profitând de situația, nu doar critică, ci catastrofală a Franței, protectoarea României, (capitulase în fața Germaniei), Rusia

(sovietică, e drept, dar aceeași putere imperialistă) a re-răpit "Basarabia" și în același preț, Bucovina de Nord și ținutul Herța... (Țărilor Baltice au fost înghițite, "înglobate", vorba istoriografiei sovietice - în totalitate, deci, în marea lor nefericire, măcar astfel și-au putut păstra identitatea).

Dealtfel, tot după planurile ducelui de Richelieu a fost trasată noua-viitoare capitală a oblastei (provinciei) în centrul geografic al ei, pe locul vechiului târg moldovenesc Chișinău, menționat prima oară la 1436. Așa cum au botezat Estul Țării Moldovei : "Bessarabia" așa au rusificat românescului *Chișinău* (toponim semnificând : "[locul cu] izvor țâșnitor", artezian, jet - rădăcina fiind : *chiș*, palatalizare a lui *piș*=(*pis*se) în... Kișiniov !

Presupun că ducele de Richelieu, guvernator al Odessei sub trei țari : Caterina a II-a, Pavel I, Alexandru I și echipa de strategi-cartografi-dezinformatori-diversioniști țariști, francezi aflați sub conducerea sa, lucrând la reprezentarea (topo)grafică a *viitoarelor teritorii rusești*, încă înainte de 1812 !, a(u) găsit în documente denumirea **Basarabia** (cea de la 1350) - de multă vreme ieșită din uz - și a(u) operat două falsuri:

- un *fals toponimic* : din denumirea românească :

Basarabia

(de la numele de persoană **Basarab**) a făcut...

Bessarabie (dublarea

s-ului și e-ul final : marca indelebilă franceză),

denumire care, "la o

adică" ar fi fost tradusă (din rusă, firește !) : "Fără

Arabi"... Traficare

grosolană, însă adânc profitabilă rușilor : "fără" ar fi

trebuit grafiat :

"bez", nu "bes" ; cât despre "Arabi"... nicicând nu le-au spus Rușii

Turcilor - nici Tătarilor : "Arabi". Această manipulare a **cuvântului**

avea să fie repetată în anii lui Gorbaciov, mai ales cu termenul

"glasnosti" echivalat cu "transparență" (de unde...

transparență ? de la

Glas, care, în limbile german/ic/e se traduce prin...

sticlă? - când în

rusă, *glas* semnifică : **voce!**); astfel o semnificație

onestă în rusește,

anume : (starea) de a da, de a căpăta glas, voce,

cuvânt, rostire

(cui/cine? firește, cei/celor care nu au... - deci :

libertate de expresie)

a fost prezentată ca... "transparență";

- un *fals topografic* : teritoriul numit în secolul al XIV-lea

Basarabia se întindea pe o suprafață de cea 4.500 km. pătrați - și se

afla în sudul Țării Moldovei - deci, pe hartă, denumirea lui era scrisă...

orizontal ; pe harta confecționată de cartografi francezi în slujba

Imperiului Rus, aflați sub conducerea ducelui de Richelieu :

Bessarabie, numele *viitoare*ii oblasti (apoi, din 1825 : gubernie)

rusească a fost grafiată/trasată pe o linie pornind de la nord spre sud, cu o ușoară curbura, urmărind forma ținutului - care, acum, măsura *de zece ori* mai mult decât **Basarabia**: 45.000 km. pătrați.

În legătură cu orientarea nord-sud a acestei unități geopolitice : Niciodată Țara Moldovei nu a fost străbătută de "frontiere" interne verticale, orientate nord-sud, deși cursurile de apă, în majoritate, urmează această direcție. Moldova avea încă din secolul XIV, o Țară de Sus (la nord), o Țară de Mijloc și o Țară de Jos, în sud. Se vorbea despre "Moldovenii de la Nistru", însă niciodată nu s-a spus și nu s-a scris : "Moldova de la Nistru"; rar de tot: "Moldova *dintre* Prut și Nistru", râul interior Prut, curgând de la nord spre sud, nu separase vreodată unități administrative mici (plase), nici mijlocii - județe - pe ambele maluri ale sale existând, călare, cel puțin treizeci de așezări.

[Fiindcă se vorbește atâta, azi, de "Republica Macedonia" :

"Macedonia" (capitală : Pella) exista în sec. VIII î. C. în nord-vestul Greciei. În timpul războaielor cu Persii, Macedonia făcea parte din Grecia - apoi, de la Filip II și mai ales de la Alexandru cel Mare (Macedon), a devenit Centrul Lumii... Sub Imperiul Roman, a fost o provincie ca multe altele - una din Legiunile stabilite în Dacia Felix era *a V-a, Macedonica* (pentru că vorbim de recrutarea ostașilor romani din țările cucerite : sub Hadrian a existat - printre altele - o *Cohors I Aelia Dacorum*, trimisă în Britania, să-i supună pe Picți...- în ciuda unor istorici francezi care pretind că legiunile romane erau alcătuite, în exclusivitate, din Germani). În Imperiul Bizantin, apoi în cel Otoman Macedonia arăta pe hartă ca o unitate. Întâia sfârtecare s-a semnalat în 1878, când Bulgaria care-și câștigase independența și-a atribuit partea orientală, iar după războaiele balcanice, în 1908, Macedonia a fost definitiv împărțită între Grecia, Serbia, Albania - și, desigur, Bulgaria.

Astăzi există o "Republică Macedonia", iar o "limbă macedoneană": doar pentru "lingviști" de la **Larousse** : dacă Macedonenii lui Alexandru cel Mare vorbeau greaca, cei de azi vorbesc-scriu în serbo-croată, varianta sârbă, cea grafiată cu caractere chirilice.

Ca și Kurzii - popor fără patrie - Aromânii au locuit din timpuri imemorabile o "geografie" în care ei au constituit o minoritate importantă. Supralimba lor a fost greaca. Din pricina persecuțiilor la care au fost supuși după ce Grecii, apoi Bulgarii s-au liberat de

jugul otoman (nici o noutate : să fie observați
Ucrainenii, abia liberați de jugul

rusesc, cum i-au înjugat pe minoritarii polonezi, maghiari, români, cu o ferocitate nebănuită), un mare număr dintre acești vorbitori de o limbă romanică (aromâna sau macedoromâna), de confesiune ortodoxă, păstori dar și negocianți extrem de avizați s-au refugiat în mai multe valuri în Principatele Române. După împărțirea Macedoniei, deși relativ apropiate între ele, centrele tradiționale aromâne au fost izolate prin instituirea de frontiere naționale - de pildă: Bitolia, Ohrid au "căzut" în Serbia (azi Republica Macedonia), Korce în Albania, Florina, Veria, Avdela, Ianina, Pella - în Grecia.

Deși provenind din mai multe locuri, văi, munți, clanuri, Aromânii "urcați" în România, au fost cu toții numiți *Macedoneni* sau *Macedoromâni*, în sensul de : originari din Macedonia istorică.

Macedoromânii au dat culturii române un mare număr de intelectuali - numai dintre scriitorii de primă mărime (la întâia, la a doua generație) am numărat doisprezece : Ion Barbu, Blaga, Bolintineanu, Dosoftei, Eftimiu, Goga, Macedonski, Maiorescu, Marino, Murnu, GelluNaum, Stere...

În conflictele etnice care au zguduit recent Peninsula Balcanică -mai precis : în fosta Iugoslavie - nu s-a auzit glasul minoritarilor români, Vlahii (mult mai mai numeroși decât Ungurii și total lipsiți de drepturi) ; nici al Macedoromânilor.

De ce?

Acesta să fie unul din "misterele" rasei noastre ?]

17 iunie

Rana de la 1812 nu s-a cicatrizat iar în 1940 avea să se deschidă o alta, mult mai dureroasă, fiind vorba de noua frontieră terestră, trasată de Stalin (cu un creion de culoare albastră, gros, bont) și care nu ținea seama de oameni, ci de "geografie" cum o înțeleg Rușii : planetară - fie, doar... continentală. Urmarea : zeci de localități din Bucovina și din Moldova propriu zisă (ținutul Herța), au fost pur și simplu *tăiate în două de gardul de sârmă ghimpată rusesc* - potrivit hărții... Atunci (în iunie 1940) se vor fi antrenat Rușii cu creionul pe hartă în vederea altor *tăieri* nu doar de geografie, ci de-istorie, ci de-familii - ***Zidul Rusesc*** a tăiat Germania (dar Berlinul!); Coreea, Vietnamul, Yemenul... Metodă pornită de la cel mai supus, cel mai viclean, cel mai imoral - deci eficace - slujitor al Imperialismului

Rusesc : "cartograful" (altfel duce) de Richelieu.

Falsificarea toponimică din 1812, invenția rusească: **Bessarabia** numind jumătatea orientală a Țării Moldovii, răpită - s-a repetat în 1924 (fatalitate : tot prin geniul unui ne-rus : Bulgarul Christian Rakovski). De acea dată Rusia și-a negat propria invenție, acum căzută în desuetudine : *Bessarabia* - și a fabricat alta, nou-nouță : *Republica Socialistă Sovietică Autonomă... Moldovenească* !

În 1918 Imperiul Țarist se dezagregase și țări întregi : Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania, partea ocupată de Ruși a Poloniei, partea ocupată de Ruși a României (Basarabia) - și-au recăpătat libertatea. Basarabia s-a unit cu România la 27 martie 1918 și a fost urmată de Bucovina la 27 octombrie, de Transilvania la 1 decembrie. Însă chiar și sub numele conspirativ): "URSS", imperialismul rusesc nu a renunțat la teritoriile anterior răpite, recent pierdute, considerându-le : "vremelnic ocupate".

Amintitul Rakovski, bulgar prin naștere, român prin cetățenie, socialist prin... meserie (a fost, dealtfel, inițiatorul mișcării socialiste din România și mentor al lui Panait Istrati). Rusofob notoriu (bibliografia lui spune multe și... mult), în timpul războiului fusese demascat ca agent german, drept care autoritățile române îl arestaseră și îi fixaseră domiciliu obligatoriu, "pe cuvânt de onoare", la Iași. Cum frontul ruso-român se afla în Moldova ; cum revoluția bolșevică pornise, nu doar de la Petersburg, ci și de pe frontul din Carpați (unde ostașii părăsiseră pozițiile dedându-se la jefuirea populației, la violuri tradiționale), o ceată de ruși beți 1-a luat pe sus pe Rakovski, 1-a urcat pe soclul statuii lui A. I. Cuza din Iași și 1-a pus să declare... abolirea monarhiei și instaurarea "Republicii Socialiste Sovietice România". Bravii revoluționari au fost alungați în următoarea jumătate de oră, dispărînd cu tot cu agentul german, proaspătul bolșevic Rakovski...

...Ca să apară ca președinte al Sovietului Comisarilor Poporului din Ucraina, prilej cu care a și condus câteva expediții de "recuperare a Bessarabiei, pământ, de veacuri, rusesc".

Fără succes. Însă înainte de a fi trimis de Lenin ambasador al URSS la Paris (unde 1-a precedat pe Ilia Ehrenburg, celebrissimul sergent-recrutor al lui Duhamel, Gide, Malraux - Barbusse și Romain Rolland fiind deja credincioși servitori ai Casei Rusia); înainte de a fi acuzat el însuși de trozkism și înainte a fi deportat la Astrahan (unde 1-a găsit ucenicul său Panait Istrati - și înainte de a-i fi acuzat, în

Pravda, pe foștii săi tovarăși bolșevici de... spionaj în favoarea Germaniei - nu se înșela, Stalin...) și înainte de a fi împușcat, chiar și el, Rakovski a imaginat un scenariu de geniu :

Fiindcă Rusia (de-acum iscăbind cu pseudonimul "URSS") ținea să re-răpească jumătatea din Moldova furată în 1812 - el și ai săi tovarăși de internaționalism proletar de la Odessa, recrutați din cartierul rău famat purtând numele "Moldovanka", au inventat o... Moldovă pe malul stâng al Nistrului, în Ucraina! Cu alte cuvinte : un cârlig de undiță în care au pus, ca momeală peștișorul "Republica Autonomă Socialistă Sovietică Moldovenească", sperînd să prindă pește mare: Moldova istorică (deci și cu partea ei orientală, devenită provincia românească Basarabia)- de ce nu pește-le-cel-mare, România întreagă?

Așezări românești existaseră de totdeauna dincolo de Nistru (ba, dintre sedentare-agricole, cele mai vechi) ; dincolo de Bug, de Nipru, de Don, până în Caucaz, până la Volga, până la Caspica. Elementul românesc, mai corect: dac romanizat (și nu doar moldovenesc), a jucat rolul de pionier încă înainte de năvala mongolă din secolul XII, iar pe timpul ei, a mers în sens contrar, adică *spre* Răsărit, nu *dinspre* - și era alcătuit din, mai ales, păstorii originari din Carpații Meridionali, din Transilvania și nu din puțini aromâni - ca ramura paternă a mea purtând numele "macedonean": Goma. Ei au dat primii ***sedentari rurali*** -și continentali - în "Tartarie Pars" (orașele de pe litoral fiind locuite de greci, de armeni, de evrei și... de aromâni - drumul spre Est al negustorilor și al aventurierilor urmărind îndeaproape malurile Mării Negre). Nomadismul păstoresc al carpatinilor și al pindaricilor (nu de la poetul Pindar, ci de la munții Pind, din Macedonia, de unde se trag Aromânii), era, în fapt, un sedentarism-pe-roate. Din pricina imenselor distanțe, transhumanta nu putea fi anuală, ci... de la cincinală în sus. Fiecare *turmă* (de zeci de mii de capete) era păzită, pe un anume loc (*stână*) de către câteva zeci de oameni, alcătuind o *ceată*. Ceata - familia, clanul - avea și câteva căruțe supradimensionate și etajate, deplasabile (numai pe timp secetos) cu câte patru-sase perechi de boi - după ce se epuiza o pășune ; aveau mori de vânt, cu aripi de pânză - transportabile și ele; biserici pe roate - adevărat, fără turle, clopotele fiind montate pe un cadru de lemn - și el prevăzut cu roate... Restul ustensilelor (cazanele de fiert laptele, uriașe, instrumentele de fierărie, etc) erau transportate separat... Uneori - adeseori - o stâna pleca mai departe, cu oile, pe loc rămâneau câțiva... nomazi semi-sedentari:

își făceau case, casele alcătuiau un cătun, apoi un sat,
apoi un târg - oricum, acea nouă

așezare era prevăzută cu "depozite" pentru brânză, lână, piei, pastrama (carne uscată la vânt), și juca rolul de popas pentru alte turme venite din Apus, cât și pentru caravane, în ambe sensuri. Și noii sedentari creșteau animale - dar turmele fiind mult mai... puțin foarte-mari, erau pășunate prin jurul satului (adică pe o rază de 50 kilometri...), în rest făceau agricultură...

Însă nu la perpetuarea și la întărirea romanității se gândiseră bolșevicii (deși ideea, ticăloasă, fusese deturnată de câțiva români din TransNistria), ci la faptul că : "Republica Moldovenească ar putea juca rolul politico-propagandistic pe care-l joacă Republica Bielorusă față de problema Poloniei și Karelia față de Finlanda" - acesta a fost un citat dintr-o directivă cu caracter intern (și secret). Prin urmare la Harkov, **în Ucraina**, la data de 12 octombrie 1924, **Rușii** au hotărât crearea Republicii Autonome Sovietice Socialiste **"Moldovenești" pe solul Ucrainei, pe malul stâng al Nistrului**. Măsura 7.500 km. p. și număra 550.000 locuitori.

Câți dintre aceștia erau "moldoveni"? Nici măcar 30 % !

Existau zeci, poate sute de așezări "la Răsărit", însă, pe de o parte, acelea nu îi îndreptățeau pe locuitorii stabiliți acolo să afirme că se află în țara lor ; pe de alta păstorii puteau purta turmele până în China (dacă erau bărbați...), însă știau : nu era țara lor - ci a tuturor. După constituirea statului feudal Țara Moldovei, oamenii spuneau : Nistrul desparte, nu doar două ținuturi, nu două țări, ci două continente ; pe malul stâng al său era *altceva* decât pe dreptul - nu doar din punct de vedere etnic, geografic - ci mai ales din punct de vedere geologic... O singură dată (1941) un conducător de oști românești (Ion Antonescu) a trecut Nistrul. Eroare de neiertat. Deși Mareșalul instituise o dictatură, deși țara se afla în stare de război cu URSS, mulți generali și ofițeri superiori au protestat : ei își făcuseră datoria de a libera pământul românesc **până la Nistru** - dincolo de fluviu începea, nu altă țară, ci altă (i)realitate). Și-au dat demisia, au fost degradați, arestați...

Pura diversiune rusească din 1924 s-a întors, în primul moment, împotriva inițiatorilor : RASSM, înainte de a juca rolul "politico-propagandistic" față de România, a devenit o structură oficială protectoare a "moldovenității" amenințată de rusificare, de ucrainizare... Acolo (adică pe malul stâng al Nistrului, în Ucraina), în primii ani de existență a RASSM, s-a creat o "identitate", o "cultură" - chiar limba-care-nu-există : "limba moldovenească" ! Acolo și atunci Rușii au

renunțat treptat la denumirea - pe care tot ei o reactivaseră și o impuseseră, după 1812 : *Bessarabia*, înlocuind-o cu *Moldavia*... (Stalin însă, nemulțumit de "rezultate", i-a împușcat pe toți "moldovenii" din organismele de conducere...).

Drept care, după 26 iunie 1940, când Rușii au re-ocupat pământul românesc, au interzis folosirea "denumirii dușmănoase, reacționare" : *Basarabia* și au impus : *Moldova* (de aici : *cultură moldovenească, identitate moldovenească* și, inevitabila invenție rusească : *limbă moldovenească*...) - pentru jumătate din Moldova istorică.

Firește, nu există "limbă moldovenească" (cum nu există limbă yvelineză). O știe oricine are noțiuni de lingvistică generală. Există **limbi surori** ale românei: *macedo-româna (aromâna), megleno-româna, istro-româna* (ultimele două în curs de dispariție); există graiuri (și nu dialecte !) - în ciuda agresiunilor, a năvălirilor, a ocupațiilor, a influențelor, a împrumuturilor masive, populația a practicat *limba română*, uluitor de unitară, locutorii din oricare colț de țară și de peste hotarele României istorice înțelegându-se între ei, diferențele constând în ușoare deosebiri de pronunție și în profuziunea de sinonime.

"Limba moldovenească" este tot o invenție rusească din categoria radio-ului - inventat de Nikita Vissarionovici Marconov ; a mașinii cu aburi născocită de Leonid Arturovici Wattovici; a cinematografului, pus la punct de Frații Ilf și Petrov Lumierovski - în fine, a metroului, datorat șarmantului (slav) Boris Mihailovici Metrov, cel care, în tinerețea-i fericită, descoperise, printre altele, chiar și metrul cub.

18 iunie

Să spun repede-repede ce am de spus, înainte de a interveni în spunere Afgan'ul. Poate că n-ar fi rău dacă mi-aș face (cu mâinile mele) un alt afgan', unul numai al meu - pe care să-l conduc după placul meu.

Sub unguri, vreme de un mileniu, Românii din Transilvania au avut parte de suferințe cumplite, printre nedreptăți fiind nerecunoaș-terea lor, autohtoni, ca națiune, alături de ocupanți (Ungurii, Secuii) și de coloniști (Sașii, Șvabii). Însă în 1918, când s-au unit cu Patria Mamă, Românii transilvăneni puteau să scrie și să citească, aveau o

identitate, știau cine sunt și de unde se trag, ba îi învățaseră carte și conștiință de sine pe Românii din Principatele, totuși, libere ;

Prin comparație : sub ruși, numai în 106 ani, Basarabenii au fost striviți, analfabetizați, desnaționalizați, des-identizați.

Să fi fost Moldovenii dintre Prut și Nistru mai puțin bravi?, mai inerti?, mai înclinați spre supușenie decât Transilvănenii ?

Istoria ca și literatura, cu osebire "ficțiunile reale" semnate de Mihail Sadoveanu, spun contrariul:

De pe la 1400, când puterea mongolă a diminuat, ținuturile devastate din răsărit au prins a fi repopulate. Sub Alexandru cel Bun, domn al Moldovei, s-a început construirea-reconstruirea fortificațiilor de la granița naturală dintre Europa și Asia : Nistrul. Cetățile de pază aveau nevoie de **oameni liberi** ca străjери. Astfel a început istoria Moldovenilor de la Nistru, Grănicerii de la Răsărit, avînd statut asemănător celor din interiorul arcului carpatic : Făgărașenii, Năsăudenii...

Agricultori, crescători de vite (mai cu seamă de cai), neguțători în timpul liber, oșteni în... tot celălalt, slujeau pe câte un domnitor, dar și pe ei înșiși - de unde frecventele răzvrătiri împotriva puterii centrale (de la Suceava, de la Iași), pentru impunerea unui "domnișor" de-al lor, de regulă un impostor - întreprindere în care excelau cei din județul meu, Orhei... Si nu se sfiau să dea și câte o raită peste Nistru, "La Cazaci" (care nu erau o seminție, ci o adunătură de mercenari : ruși, polonezi, lituanieni, ucraineni, moldoveni, numele venindu-le, nu de la ucraineanul *cozac*, ci de la tătarăscul: *ca 'zac*, însemnînd : călăreț rătăcitor, vagabond...); în Sud, "La Tătari"- în scop, cîstit, de jaf (mai corect, cu polonismul: *jac*, Leșii constituind majoritatea).

însă oricât de turbulenți erau în interior, când se profila primejdia străină, căpătau un singur domn-dumnezeu : Moldova.

Moldovenii de la Nistru (sau : dintre Prut și Nistru), oameni liberi, războinici întrețineau cu Tătarii, deveniți auxiliari ai Turcilor, stabiliți (?) în Bugeac, pe litoralul Mării Negre - relații originale, nemaiîntîlnite la răsărit de Nistru ; necunoscute "la apus de Prut"-Valahilor, Ungurilor, nici Poleacilor, nici Nemților. Apocalipticul "Vin Tătarii !", se trăgea de la Marea Invazie din 1241 și avea efect fulgerător, traumatizant, asupra tuturor ne-Tătarilor...

.. dar nu și asupra Moldovenilor de la Nistru.

Dintre toate victimele "mongolilor", dintre Caspica și Adriatica, aceștia nu se temeau de tătari - de ce ?

Fiindcă și ei "dialogau" din șa, cu sabia, cu sulița, cu
arcul - predilect, cu ghioaga ; și ei, ca și Tătarii

erau călăreți-ușori. Năvălitorii veniți călare erau obișnuiți să întâlnească, fie o împotrivire armată pedestră (deci inferioară cu cel puțin un metru, *înălțimea* constituind **și** un important avantaj psihologic), fie o cavalerie grea, greoaie, lesne de evitat și ușor de înfrânt de roiul de viespi mongole. Și Cazacii (de la Pragurile Niprului) "discutau" pe picior de egalitate cu Tătarii, adeseori înfrângându-i. Da, ei erau buni (și interesați) luptători, însă nu aveau de apărut un pământ al lor, o patrie - să-i zicem : "Cazacia". Moldovenii, da : Moldova. Trăind-pe-cal, Moldovenii de la Nistru îi înfruntau de la egal la egal ("de la același nivel") pe Tătarii născuți-pe-cal. Să fie citit romanul **Neamul Șomăreștilor** de Mihail Sadoveanu și ca un document ce este, nu doar ca o superbă ficțiune ; să fie citit Dimitrie Cantemir (prin dubla origine, în deplină cunoștință de cauză...), cu a sa **Descriere a Moldovei**; să fie re-citiți memorialiștii basarabeni D. C. Moruzi, Matei Donici, Leon Donici, Gh. V. Madan : curioșii vor fi surprinși să afle "istorioare" de genul (citez din memorie) :

S-a întâmplat ca într-o vreme, în împrejurimile Hânceștiului, să moară aproape toate femeile, după ce nășteau. S-a ținut sfat: oamenii au hotărât să saie pe cai și să deie iama-n tătarime, în Bugeac.

Așa au făcut: s-au dus, s-au întors :

După ce-au tăiat, pe la brâu, toată partea bărbătească, au luat toți caii tătarăști, toate vitele, toate sculele de preț, precum și cu ceva țatarce, de să aibe cine le spăla izmenele... (s. mea.)

Si astfel s-a plămădit bravul norod moldovinesc dintre Prut și Nistru..., trag eu o concluzie pripită, însă nu și falsă. Că afirmațiile sunt adevărate o probează onomastica **și** toponimia (frecventă, nu doar în Sud, unde câteva secole au locuit - în fine : pe-acolo, prin partea aceea, își aveau iurtele, în aul-uri).

Există nume de familie (provenind din porecle), indicînd neamul: deci românescul **Tătara** (din categoria : **Rusu, Bulgara, Turcu, Sârbu, Grecu, Neamțu**, etc.) arată că purtătorul se trage dintr-un tătar ; alte nume informează despre "trecerea" la religia creștină : frecvențele azi **Botez, Botezat**, spun că un necreștin (evreu, turc, tătar, lituanian-litvan - înainte de 1400) "trecuse" - la creștinism, iar ca dovadă, fusese *botezat*; în fine nume devenite neaoșe basarabene ca : **Ciachir, Iachir, Celac, Burlac, Uzun, Huzum, (H)Amza, Cabac, Baidan, Buiuc, Murafa, Temircan** sunt de origine tătară. Chiar și **Hâncu**, oricât s-a străduit lingvistul Iorgu

Iordan să-1 (ex)tragă din

slava bulgară, tot de la tiirco-tătarul **han** vine, sub forma: **khan** - ceea ce a dat în limba română : **Cantemir** (Han-Temir), dar și: *Temircan* (Temir-Han)...

[Dimitrie **Cantemir** a fost, nu doar domnul Moldovei, nu doar nefericitul aliat al țarului Petru cel Mare, dar un savant, în corespondență cu contemporanii săi cei mai luminați, membru al Academiei din Berlin, istoric prestigios (**Istoria Imperiului Otoman și Descriptio Moldaviae**, scrise în latină, au făcut dată, fiind traduse și în engleză, germană, franceză), un istoric al religiilor (**Sistema religiilor muham-medane**), compozitor, muzicolog (printre altele, autor al unui **Tratat de muzică turcească** și inventator al unei metode de notație a muzicii turco-arabe), etnolog, lingvist, comparatist - "un Lorenzo de Medici al Moldovei", cum îl numise Leibniz - dar și un imens scriitor român, de... "ficțiune-reală", prin **Istoria hieroglifică...** scrisă în românește.

Fiul său, Antioh, socotit părinte al poeziei clasice ruse, a fost ambasador la Londra și a îndeplinit misiuni diplomatice în Franța -dealtfel a murit la Paris, în 11 aprilie 1744].

Acestea - și încă altele - pentru a spune că nu firea mai slabă a românilor dintre Prut și Nistru a fost de vină în strivirea lor, doar în 106 ani ; nu firea mai tare a românilor din arcul carpatic, suferind un mileniu, i-a făcut să iasă cvasi-teferi din robia ungurească.

Ci natura ocupantului.

Ungurul, brutal, crud, disprețuitor, nu i-a considerat pe indigenii găsiți în interiorul Arcului Carpatic alcătuitori ai unei națiuni - le-a îngăduit însă practicarea religiei (ortodoxă, după Marea Schismă, 1054), apoi greco-catolică, după 1700 ; a tolerat (acesta fiind termenul) ca Valahul (Olâh), deși fără drepturi civice, să aibă, totuși, tipografii, publicații, școli - în limba sa ;

Rusul - bun, să-1 pui pe rană !- doar la câțiva ani de la ocuparea Moldovei de Răsărit, în 1812, a suprimat autonomia culturală promisă (pe hârtie), teritoriul și locuitorii au fost rusificați cu ferocitate, de parcă Inamicul Nr. 1 al Pravoslavnicismului Rusesc ar fi fost Românul.

De aceea au fost aduși, instalați, cu zecile de mii, coloniști, (orice ar fi fost : evrei, germani, elvețieni, francezi, bulgari, ucraineni, ruși, găgăuzi erau, sau urmau să fie, vorbitori de rusă, nu de română) ; diviziile - parcă sună cunoscut termenul, dintr-o anecdotă cu Stalin și Vaticanul... - de slujbași țariști,

care, înainte de a se pensiona și a se fixa pe loc făceau
să le vină în Basarabia, pământ meridional, cu multă

lumină (ce să mai vorbim de hrană : carne, lapte, fructe, legume, vin, miere, vânat, pește...) din cine știe ce fund al Rusiei înghețate, mohorâte, frați, cumnați, bunici, veri, vecini, prieteni - toți, cu "prime de instalare" - și proprietăți dăruite de darnicul Țar al Tuturor Rusiilor.

Metodă mult perfecționată după re-ocuparea Basarabiei, în 1944.

Dealtfel "țarii roșii", pe când erau ei doar "țarevici", (secretari-generalii ai PC al RSS Moldovenească), se antrenaseră, de pe tronul de la Chișinău, pe spinarea românilor basarabeni : porcul de Hrușciiov, ticălosul de Brejnev, gagarisitul-din-tinerete Cernenko, Kaghebiștul Andropov, "pacificator" al Ungurilor în 1956...

Cum se face că primii trei erau și ucraineni ? Parcă Ucrainenii se declaraseră totdeauna antirusi, anticomuniști, nu ? A-ha : antirusismul și anticomunismul Ucrainenilor sunt valabile numai pentru... ucraineni, nu și pentru "alte nații" : baltici, caucazieni, "moldoveni..."

Oricum - și iarăși mă citez : "Românii s-au ocupat ei înșiși".

Dovadă : Aparatul Represiv - copiat după NKVD - a devenit, mai ales după 1956... Securitatea Românească. Nu mai feroce, nu mai ticăloasă decât "sora ei mai mare", rusească - ci pur și simplu răul-absolut.

Am scris un articol cu acest titlu - îl reproduc aici:

Paris, 11 februarie

2001 Răul Absolut - Securitatea

La vârsta de 13 ani și jumătate (în ianuarie 1949) am cunoscut pe pielea mea de copil Securitatea proaspăt înființată ; dar mai înainte, la 9 ani (după 12 septembrie 1944), mă frecasem de jandarmeria... burghezo-regalistă, iar și mai înainte, prin tata (există o memorie a genelor), la vârsta de 5 ani (în ianuarie 1940) făcusem cunoștință, în Basarabia cedată, cu Mama Securității românești : NKVD. Ceea ce înseamnă că din cei 65 câți am, de la naștere, în restul de 60 ani am avut vreme să mă "documentez" - de-a lungul, de-a latul, de-a adâncul Spurcatei Organe. Deși avusesem de a face cu ea de atâtea ori, fusesem, fie prea tânăr - drept care Dumnezeu și data nașterii (1935) mă scutiseră de Reeducarea din 1949-52, fie prea mărunț, pentru a intra în "vederile" Reeducării a doua (1961-64). Dealtfel nici nu mă mai aflam în închisoare, ci în domiciliu obligatoriu, din 1958. Iar în 1977 Mașina MAI

nu m-a definitiv zdrobit pentru

că, profitînd de nesfârșita ei putere și inerție (deci: slăbiciune), apucasem să mă fac cunoscut și în Occident - aceasta a fost "umbrela "; platoșă mi-am făcut din netăcere: am zbierat, am amenințat că, "de mă voi scula, pre mulți am să scriu eu ", negru pe alb - și nu am avut soarta lui Gheorghe Ursu.

Repetiția : mama inutilității

Ei, da : am împuiat capul eventualului cititor cu atâtea biogra-fisme, atâtea amănunte, atâtea fleacuri "care, acum, în noul deceniu, în noul secol, în noul mileniu și-au pierdut importanța ";

Ei, da : îi comunic prin scris lucruri străine lui, ba chiar dăunător-cauzatoare, fiindcă el nu-vrea-să-știe-nimic, fiindcă lui i-i frică, de moare (dacă-și amintește?), el vrea să trăiască, fie și amnezic, nu să piară dacă, doamne-fereste deschide gura (model de trăi-toare-cu-orice-preț : Gabrielei Adameșteanu, până la 22 decembrie 89 fix), vrea să-și refacă viața, să și-o facă altfel decât îi fusese sub comuniști. Or asta nu se poate realiza fără a șterge din memorie tot-tot-tot, și ultimii din cei câțiva stropi strecurați prin frunzișul monstruos de compact al arborilor din Pădurea Fricii; fără a accepta că am fost cu toții ("mai mult sau mai puțin vinovați"- varianta Breban), "deci nevinovați sântem cu toții" (după cum bine ne-a învățat domnul Pleșu, strălucit și reprezentativ premiant la român)- și fără a ne reconcilia - național, cum altfel! - cu cine se întâmplă să ne iasă în cale...

Ei, da : (pe) acestea toate le-am spus, le-am re-spus, re-re-re-respus (în scris).

Ei și ? Tot n-au fost înregistrate de compatriotul meu, și el vorbitor-cititor de limbă română - mă gândesc la cel care a citit o jumătate de pagină din scrisurile mele în sfârșit publicate după douăzeci de ani de interdicție. Ultima probă (m-aș fi lipsit cu dragă inimă de ea) mi-a venit dinspre - cine ar fi crezut ?, eu nu - Doina Cornea : răspunzînd textului "Săfie interzis electoratul!" [vezi-l mai încolo], mi-a reproșat... citez și aici, să rămână: "Dar ați părăsit România când represaliile s-au abătut și asupra familiei Dumnea-voastră " - și: "Securitatea mi-a dat și mie un pașaport pentru a scăpa de mine. Eu m-am întors și mi-am continuat lupta... " Surpriză cu atât mai violentă, cu cât Doina Cornea afirmase, în scris, cu multe prilejuri că chiar înainte de a-și manifesta disidența (adică înainte de 1983), la Universitatea Cluj, unde era lector, propunea studenților

fragmente din cărțile mele traduse în franceză. Iată însă că nici chiar cei care citiseră nu mai țineau minte ce vor fi citit. Acesta fiind motivul pentru care îmi iau dreptul de a repeta, de a repeta, de a repeta (vai, doar pe hârtie, multiplicată în 20 exemplare, trimise prin poștă, or este știut faptul că hârtia, chiar tipărită este acceptată numai dacă omul consimte la actul lecturii, și nu dă peste el, nu îl agresează, nu îl violează ca radioul, ca televiziunea). Căci Românul, așa-i el: nu are ținere de minte - vorbesc de cel care a știut cândva, ceva, cumva (și nu mai știe). Capul lui nu suportă atâtea informații fără interes imediat și încă privindu-l pe altul... Și ce dacă acela a făcut și a dres, cândva ? Să fie sănătos, să mai facă dacă-l țin curelele, pe el să-l lase cu treburile, cu problemele, cu necazurile lui, cu (ne)ținerea de minte a lui.

Odiosul Organ

*Acestea toate, ca să pot (re)zice : Securitatea este Răul Absolut. Nu fac decât să repet titlul unui text scris în vara lui 1995, când Securitatea, încercând să-mi torpileze candidatura (dealtfel, provocatoare) la alegerile prezidențiale din noiembrie 1996, publicase în **Adevărul-Scînteii**, sub iscălitura unui căprar (de atunci a fost înaintat în grad, azi e sublocotenent plin și prieten la cataramă cu N. Mano-lescu și cu Dorin Tudoran) răspunzînd la apelul : «CT. Popescul» marea-demascare-a-impostorului-Goma, zis Gomora, cel care, în 1977, pupa gumarii lui Ceaușescu. De notat: operațiunea MAI fusese precedată-anunțată de promptele și indignatele declarații de presă ale lui C. Coposu, care mă acuza de sabotare a "adevăratei candidaturi", a adunătorului de cotizații PCR la Universitatea București (în tandru tandem cu Zoia Petre): Emil Constantinescu, creație a sa și a Blandienei, după rețeta Măgurenității.*

Acestea toate ca să mai pot zice : "Spune-mi în ce raporturi te afli cu Securitatea, ca să-ți spun cine ești".

S-a observat că, vorbind despre Securitate, chiar și acum în anul 2001, folosesc indicativul prezent. Nu este deloc necesar ca X să povestească în amănunt raporturile sale cu Securitatea, ci doar să sonorizeze ori/și să grafieze, în indiferent care context: "fosta Securitate ", pentru a oferi cheia : X-ul în chestie conține (uneori fără să-și dea seama) ceva tulbure, ceva rămirositor.

După opinia mea - nu sînt singurul, însă deocamdată izolat în

*acest demers - nu poate fi luată în discuție societatea românească, nici doar cultura românească și nici psihologia românului (de la 23 august 1944 încoace - și cine știe câte alte generații de acum încolo) dacă nu se raportează la Odioasa Instituție. Cea care ne-a terorizat, ne-a chinuit, ne-a schilodit, ne-a mutat (proces de pe urma căruia rezultă : mutantul). Încă de pe când scriam cartea **Patimile după Pitești** (1978-79) îmi mărturisisem teama că, după 1964 (momentul Decretului de amnistie), mulțumiți de rezultatele celor două campanii de reeducare în închisori, 1949-1952 și 1961-1964, comuniștii au trecut la reeducarea la scară națională - prin crearea de lipsuri alimentare, prin interdicția, pentru femei, de a avorta, prin confiscarea valorilor patriotice, prin distrugerea sistematică a patrimoniului național. Firește, toate aceste intruziuni, agresiuni, violuri ale demnității omului au fost făcute prin aceeași omniprezentă, omnipotentă - blestemată Securitate. Și iată cum, după două decenii, reeducarea-generală a dat, nu "un popor vegetal", cum poetăse Blandiana, ci unul mai degrabă mineral : o nație de pietre (pietroaie, pietricele), o comunitate geo-grafico-lingvistică alcătuită din lucruri, nu ființe. "Psihologia " indivizilor sare în ochii și în urechile avertizate atunci când ei spun/scriu apelativul "Domnule " adresat de ei, reacționari notorii și pușcăriași vechi - Ciuceanu, Quintus, Diaconescu, Petrișor, Paleologu - unor bandiți bolșevici, și ei notorii: Iliescu, Brucan, Roman, Măgureanu, Verdeț, colonelul Crăciun (C. Coposu mergînd și mai departe: în intimitate îi spunea lui Măgureanu : "Virgil"); sau când îl folosesc, chiar atunci când vorbesc/scriu despre morți : "domnul Gheorghiu-Dej", "domnul Alexandru Drăghici" culminînd cu : "domnul Nikolski".*

*Sînt nevoit să mă citez iar și tot cu neplăcere : în **Jurnal I-II-III** notam : începînd din 1984, simțisem la prietenii, la cunoscuții veniți din țară o neliniștitoare schimbare. Era de parcă arbitrarul - și literarul - prag propus de Orwell într-o carte de, la urma urmei, ficțiune : **1984**, ar fi căpătat carne, ar fi devenit insuportabil de real. M-am tot întrebat: ce eveniment va fi. determinat o asemenea schimbare în comportamentul, altfel insensibililor la istorie compatrioți ai mei ? Nu am găsit atunci, în 1984; nici în 1989, față cu un text scris (**Patria furată** de V. Duda). Abia după alegerile din 20 mai 1990 (când, în ciuda măsluirilor-de-stat-și-de-partid, a devenit limpede : majoritatea românilor îl făcea președinte al țării pe un tâlhar de drumul mare, pe un criminal avînd încă proaspăt, pe mâini, sângele împușcaților din decembrie 89 - și care*

încă nu-și dăduse întreaga aramă pe față,

Mineriada Primă avea să fie peste trei săptămâni - iar N. Manolescu, cu prosopul-pe-braț avea să-l legitimeze pe vinovat, luându-i un interviu și numindu-l "Om cu o mare"). Atunci m-am întrebat dacă nu cumva această prăbușire a spiritului la român este pricinuită, nu de un eveniment anume, ci de acumularea, în timp, a unor "mici" catastrofe. La urma urmei, răspunsul era/este ingineresc și ține de... rezistența materialelor : "Materialul" nu mai rezistase atât și atât de violente încercări.

Instituție teroristă, doctrină a terorii

Numărînd pe degete anii până la 1984 - măcar din 1944, dacă nu, ca pentru noi, basarabeni și bucovineni : din 1940 - ajungeam la 40; patru decenii de suferințe neîntrerupte, de speranțe spulberate (în legătură cu ne-venirea Americanilor), de încredere înșelată : fie de "românul" Ceaușescu, dovedit a fi tiran comunist, întru nimic mai grijuliu cu oamenii acestui pământ decât Gheorgiu-Dej, fie de "modelele naționale" Gyr, Crainic, Noica, Stăniloae, Țuțea, fie de colegi, prieteni, frați, veri, unchi, fii - nu doar cedînd presiunilor și îndoindu-se "sub vremi" - ci, vai, adeseori rupîndu-se și vînzîndu-și fratele...

Raportate la Monstrul Securitate există mai multe categorii de români:

- cei care au intrat între fălcile NKVD-ului, pentru "crime de război" - ei au cunoscut soarta învinșilor de totdeauna : au fost duși la Sublima Poartă (a Kremlinului), anchetați, "judecați" de învingător, condamnați tot de el, însă deforma au fost repatriați și au avut parte de mascarada botezată "proces popular"; unii au fost executați (tot pe sol românesc, tot de către români), alții au putrezit în celulele Aiudului, Sighetului, Jilavei, Râmnicului Sărat;

- cei care au fost arestați-condamnați pentru stări, nu pentru fapte: funcționari, politicieni, magistrați, preoți, industriași, chiaburi;

- cei care aparținuseră/aparțineau unor mișcări, partide politice, nu doar anticomuniste, dar și comuniști care "deviau", fie în raport cu "linia", fie în raport cu liniatorul: Stalin, sus ; jos :

Gheorghiu-

Dej, Ana Pauker, Groza ;

*- cei care făcuseră, nu doar fuseseră (pentru a-l
contrazice pe*

*Noica) : mai ales militari, dar și civili, mulți studenți și
elevi : alcă*

tuitori de organizații (art. 209);

- "partizanii": depindea de regiune : în Făgăraș, majoritatea dacă nu totalitatea alcătuită din legionari scăpați prin ochiurile plasei întinsă de Siguranță în luna mai 1949 ; în Banat și în Argeș militari nesupuși (nu acceptaseră să lupte pe frontul de Vest - nu pentru că ar fi fost pro-germani, ci pentru că erau antiruși), ofițeri și studenți, elevi și țărani ce refuzaseră, întâi cotele, apoi întovăășirile, apoi colhozurile - în Maramureș, Moldova de Sus, Vrancea, legionari macedoneni în Dobrogea.

în legătură cu această formă de rezistență, după un deceniu de libertate de mărturisire, de documentare și de scriere, faptele lor de arme vor trebui revizuite, așezate la locul lor, adevărul restabilit; să nu mai fie vorba (ca înainte de 1989, când se vorbea în șoaptă și se scria - cât se scria și numai în Occident - după legende și mai ales după... dorință) de suferința lor, în pasivitate (mai mult, mai atroce au suferit cei închiși la Aiud, la Pitești, la Gherla, la Jilava - ca să nu mai vorbim de pasivii de la Sighet - decât partizanii din Făgăraș, de pildă), ci de acțiune; spre deosebire de mișcările de partizani din Polonia, din Ucraina, din Bulgaria, din Iugoslavia (mihailoviștii antitoiști) cei din România nu au întreprins acțiuni conjugate și ofensive ; puțini dintre partizanii români "urcaseră la munte " pentru a-i combate pe ruși și pe uneltele lor din România, cât pentru a se sustrage arestării ; cei mai numeroși dintre ei nici nu erau ceea ce se înțelege prin "partizani", adică : luptători din umbră, ascunși pentru refacere, ci mai degrabă : ascunși, în așteptarea ocaziei de a trece frontierei spre Occident - unii au încercat, unii dintre unii au reușit, ceilalți fie au fost împușcați pe graniță, fie au pierit în închisorile sârbești; se poate însă vorbi cu îndreptățire și cu durere de suferințele miilor - oare numai atât ? - de "favorizatori". Ei au fost victimele tragice ale terorismului instituționalizat exercitat de puterea comunistă indigenă aflată în totalitate sub ordinele ocupantului rus. Bănuiesc Securitatea de a fi exagerat importanța și pericolul reprezentat, pentru Putere, de... "teroriști", pentru a avea încă un pretext de terorizare (instituționalizată și la scară națională) a populației. Cine are îndoieli asupra acestei ipoteze, să privească la Cecenia contemporană : aceeași tactică diversionistă elaborată la Moscova (nu contează dacă șef vizibil este Elțin ori Puțin), aceeași deviație lingvistică: terorismul de stat și de partid îi tratează de "teroriști" pe cei ce i se opun. Pentru documentare, mai vezi și ce se petrece în Israel: acest stat născut, nu doar prin drepturi legitime, dar și prin pur terorism - antibritanic - din

clipa oficializării (1948), a practicat terorismul-de-stat, prin alungarea palestinienilor de pe pământul și al lor, prin distrugerea satelor, a târgurilor, a caselor, a livezilor - și, printr-o răsturnare lingvistică : tratarea celor care se opun acestei violențe din partea fostului violentat - de... "teroriști";

- aproape două decenii au fost terorizați instituțional și cei care spuseseră NU : cotelor, intrării în întovărașiri, apoi în colhozuri - refuzul lor economic a fost clasat și pedepsit politic - câte sute de mii de țărani au fost asasinați sau "doar " arestați?; dar câți au fost membrii familiilor lor, declasați profesional și social, interzicându-li-se, "pe bază de dosar" de a face studii superioare, de a ocupa anume posturi?;

- tot victime ale terorismului instituționalizat au fost zecile de mii de "agitatori" (art. 327) - cei care pentru cuvinte rostite ori pentru acuzația, denunțul potrivit căruia ar fi rostit cuvinte "împotriva regimului de democrație populară" au fost arestați și au umplut închisorile, lagărele de muncă, satele-noi, unde li s-a fixat domiciliu obligatoriu [autorul acestor rânduri a fost condamnat pentru "agitație publică " la 2 ani, dar a făcut și 5 ani de d.oj.

Acestea ar fi - în mare - categoriile victimelor Securității. Dacă prin forța împrejurărilor : uzură, boală, mizerie materială, inimă-rea, după "liberare" cei mai mulți dintre supraviețuitori au dispărut, nu există, în prezent, un singur român, care să nu aibă în familie măcar un arestat; măcar un asasinat în anchetă ori în închisoare ; un martirizat - pentru cote și pentru partizanat ; pentru agitație publică și pentru crimă-de-organizare ; pentru "neaderare " (la colhoz) și tentativă de trecere de frontieră ; pentru "crima " de a fi locuit pe granița cu Iugoslavia și pentru păcatul de a se fi născut în Basarabia, în Bucovina de Nord... Și totuși, în cvasitotalitate, urmașii martiri-rizaților de comunism și de brațul ei, Securitatea, au uitat și puținul știut de la părinții lor, supraviețuitori ne-fricoși, iar de la "revoluțiune " încoace, de parcă aceasta ar fi urgența clipei și misia lor, s-au așternut pe uitare-iertare!

Să-i ierte Dumnezeu - eu nu-i uit

Trebuie să știe acești creștini de trei lulele că îndemnurile lor la uitare și la împăcare cu Diavolul sună tot atât depre limba Securității ca și celebrul îndemn al lui Buzura în primele zile ale lunii ianuarie

1990 : «Fără violență !»; să știe setoșii de "reconciliere națională" -îi numesc pe cei mai intelectuali dintre thraci: Pleșu, Buzura, Breban (iar din noiembrie 2000 Doina Cornea, cea care, îndemnându-i pe români să-l voteze pe Iliescu a făcut, la distanță de 10 ani, ceea ce făcuse alt intelectual strălucit - coincidență? și el ardelean! : N. Manolescu, acela carele, imediat după întâia mineriadă i-a luat criminalului ațățător la război civil un interviu, adresându-se "Omului cu o mare " - am mai spus-o ?, ei și ?, am s-o mai spun) - urmez : să știe descurcăreții pe centimetru pătrat că oricâte "adeziuni" ar avea ei din partea maselor largi de analfabetizați (de către ei înșiși), de imbecili-zați de comunism, nu vor fi uitați, nu vor scăpa de... consemnarea faptelor lor de directori-de-conștiință demisionari, trădători. Să știe : prea gălăgios pledează ei pentru "reconcilierea " cu criminalii secu-riști, ca să nu fie suspecti de conivență cu Securitatea eternă.

Ce vor fi vrînd întunecătorii Nației: să fie lăsați în pace ticăloșii care ne-au chinuit trupurile și sufletele ? : să nu fie pedepsiți nici măcar printr-o defilare prin fața tribunalului ?; printr-un act-de-acu-zare publicat într-un periodic - altfel, "încrâncenații", "procurorii" vor fi acuzați de vânătoare de vrăjitoare ? Situația ar fi nostimă dacă nu ar fi tragică: vasăzică pe evrei nu îndrăznește nimeni să-i acuze că s-ar deda, de jumătate de secol, la "vânătoare de vrăjitoare ", dar un Evreu ca Z. Ornea zbiară ca din gură de șarpe de fiecare dată când un Grigurcu, de pildă, îi pomenește și pe Evreii care au martirizat cultura română : Kișinevski, Roller, Răutu, Moraru, Sorin Toma, Vitner, Mândra, Crohmălniceanu, Paul Cornea, Radu Florian, Tertulian, Măria Banuș, Nina Cassian ?

Securistul care nu a dat în viața lui o palmă...

Auzi pe câte un ticălos de securist pretinzînd că el nu violentase, nu torturase pe nimeni în viața lui de "lucrător MAI". Că el "nu dăduse măcar o palmă ". Dacă lucrase la con-tabilitate, la bucătărie, la magazie, fără contact direct cu reținuții și deținuții - într-adevăr, nu avusese acest "prilej "... însă vinovăția unui securist nu se măsoară cu cantitatea de palme, pumni, lovituri de picior, de băta, de baston de cauciuc de rangă de fier administrate unui "bandit", cum ne considerau ei, tovarășii. Când am fost re-re-rearestat în aprilie 1977, comandant al Direcției Anchetelor Penale cu sediul pe Calea Rahovei era colonelul Vasile Gheorghe (sau viceversa, nici el nu știa) care,

după "tratamentul" ce mi-l aplicase ministrul Securității, Pleșiță (prieten al lui Breban), mi se lăudase că el folosește "alte metode", că el nu a dat în viața lui o palmă - "nici în '56, când cu «Contravoluția» (așa-i ziceau ei Revoluției Maghiare), de-ați vrut să ne spânzurați de felinare... " îmi aduceam aminte : în decembrie 1956, la Interne, vreo trei zile mă anchetase un locotenent, Gheorghe Vasile (și invers), fără să mă bată ; când intrau în birou alții și mă cotonogeau, el, băiat sen-sibel, ieșea pe coridor - și revenea, mirat foarte că... "îți dete borșu, din senin... "

Dacă mă rezum, egoist, numai la familia mea :

- pe mine el mă anchetase în 1956, el scrisese cu mâna și cu

ortografia (sic) lui procesele-verbale, în care răspunsurile mele erau

date de el - "recunosc cinstit că, în mod dușmănos, am... "-făcut și

am dres, eu nu voiam să semnez declarații ce nu-mi aparțineau, el...

ieșea nițel din birou, fiindcă, nu-i așa, nu dădea măcar o palmă; ce se

întâmplase după 20 ani, în 1977, am povestit în

Culoarea curcubeu

lui - volum tipărit, nedistribuit, dar trimis la topit de filosoful Liiceanu;

-pe socru-meu tot el îl anchetase - îmi povestise, când le intrase morcovul scandalului internațional provocat de aflarea arestării mele: Năvodaru fusese acuzat de "explozia centrului de calcul", deși nu mai avea nimic de a face cu Centrul acela - cu cinci-șapte ani în urmă tratase cumpărarea "utilajelor", atât. Însă tot lui "Grenadă" îi scăpase : vina lui Năvodaru era aceea că nu o obligase pe fică-sa să divorțeze de banditul Goma - așa cum îi trasase partidul sarcină...;

- în fine, numitul colonel Gheorghe-Vasile-

Gheorghe o chinuise

pe soția mea (și, fatal, pe copil, în vârstă de un an și patru luni),

convocînd-o mereu, mereu la ei, pe Calea Rahovei.

Nu : securistul Vasile Gheorghe (de pildă) nu mi-a dat o singură palmă - dar ne-a terorizat el, ca un securist ce era ? Dacă da - să plătească !

Alți securiști pretind că ei nu au "lucrat" la anchete, ci doar la... supraveghere, la adunare de informații... Că nu au agresat fizic, în birourile de anchetă - dar îi "vizitau" ei pe oameni? Le fixau întâl-niri "conspirative"? Le propuneau "să ajute organele", dînd "o mică informație" despre un coleg, despre un vecin, despre un unchi ? Iar dacă acela se codea, nu

*trecea securistul (care nu dăduse o palmă în viața lui)
la amenințări ?, la șantaj ? - promițind "unele avantaje
" -dacă acela este "român adevărat și om de înțelese" ?
Obosit, terorizat, omul accepta în cele din urmă să
dea "mica informație " - care era*

găsită... prea mică, drept care securistul trecea la violențe, nu doar verbale, și îl acuza pe nefericit că își bate joc de organe, de partid - "chiar de tricolor ", că e mincinos (!), necinstit (II), că vrea ca Ungurii să răpească Ardealul, că abia așteaptă să intre Rușii în România (de parcă n-ar fi fost intrați, în continuare, din 26 iunie 1940, când ne-au furat Basarabia, Bucovina de Nord, Herța)! Un asemenea "lucrător MAI" este tot atât de adânc vinovat ca și bruta care îi snopea în bătai pe arestați, pe deținuți. Fiindcă și el atenta la ceva - la urma urmelor mai prețios : sufletul omului. Un torționar îți rupea dinții, îți frângea oasele, îți exploda ficatul - uneori te lăsa invalid pe viață ; cestălalt, "nedătătorul unei singure palme " atenta la demnitate. Un schilodit în bătaie (dacă are noroc.) scapă cu viață, cu sufletul intact. Dar un, și el, nevinovat, însă pe care securistul "nonviolent" l-a terorizat, l-a amenințat, l-a șantajat, l-a momit cu mărgelile de sticlă din dotarea MAI și l-a obligat să devină turnător ? Acela nu se mai vindecă în veac - din pricina cui ?

*Un singur răspuns : din a Securității, ea este **Răul Absolut.***

19 iunie

Dintre provinciile înstrăinate, Basarabia a fost prima care s-a unit cu Patria mamă **(la 27 martie 1918, în urmă cu 80 ani)**; a doua : Bucovina : la 28 noiembrie ; în fine, la 1 decembrie 1918 s-a unit și Transilvania...

Două decenii de pace, au cunoscut aceste provincii românești: în 1940 Basarabia și Bucovina de Nord, urmare a ultimatumului sovietic din 26 iunie, au fost cedate fără împotrivire - deci abandonate...

Este foarte adevărat : la 22 iunie 1941 Armata Română a trecut Prutul și ne-a liberat de bolșevici.

Dar de unde să știm noi, bieți supraviețuitori ai primelor masacre, ai primelor deportări în Siberia (aveau să mai vină - și să nu se mai isprăvească...) că motivul adevărat și ascuns al războiului în Est - și consecința fericită pentru noi, ocupații : dezrobirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord - era, în fapt, un viitor război în Vest - pentru

recuperarea Transilvaniei de Nord... Chiar de am fi știut, nu ne-am fi împotrivit: pentru noi, Basarabeni și Bucovineni, România este una, de neconceput fără (fie și o parte din) Transilvania.

Ceea ce însă nu am știut - iar după ce am aflat pe proprie piele, n-am acceptat : pentru Transilvăneni, România=Transilvania. Atât. În ochii (și în inima) lor n-au decît să fie pierdute, cedate, abandonate, oferite toate celelalte provincii (pe lângă Basarabia și Bucovina !) : Moldova, Dobrogea, Oltenia, Banatul, chiar și Muntenia cu tot cu "țigani" ei - de parcă nu genialul Ioan Budai Deleanu ar fi cântat primul Tîgănia Ardeleană, în superbu-i poem eroicomic **Țiganiada** (scris la 1800, publicat integral un secol și jumătate mai târziu...) -atîta vreme cît există Ardealul, viețuiește România... Pentru recuperarea, apoi pentru păstrarea Transilvaniei, dintr-un antimaghiarism orb, negândit, cum spun ei înșiși, Transilvănenii au fost în stare, după 23 august 1944, să devină, împotriva naturii, pro-ruși, pro-comuniști; înfocații patrioți și ultranaționaliștii legionari transilvăneni au "trecut", fără tresărire la internaționalismul comunist (vezi doar clanul teologal Cîndea din Sibiu), prin Frontul Plugarilor al celui mai mare trădător al Românilor de cînd se știu Românii români : Petru Groza ; democrații, chiar rămași democrați (de-o pildă național-țărăniștii) care conduceau treburile administrative în județele ardeleni după ocuparea țării de Ruși, au lucrat cu credință pentru cestălt drăguț-împărat, Stalin, atunci cînd și-au dat silința, întîi să-i vîneze prin păduri, prin peșteri pe Românii refugiați din Basarabia și din Bucovina de Nord, la ei, în Transilvania; apoi să-i interneze ; apoi să-i "convingă să se repatrieze" - în Siberia...

între 23 august 1944, cînd a început vîntoarea de refugiați, considerați de Ruși: "cetățeni sovietici" și pînă la sfîrșitul anului 1947 ne-au chinuit, ne-au hăituit, ne-au vînat, ne-au prins, ne-au internat în lagăre, ne-au trimis în "țara noastră" («Marea Uniune Sovietică»), nu Rușii din trupele de ocupație, nu comuniștii și nu Țigani, nici Ungurii, nici Evreii, nici Bulgarii - cum ar veni : "alogenii" - ci Românii ardeleni, de regulă național-țărăniști, ei fiind atunci înalți funcționari la prefecturi și, spre dezonoarea lor, purtîndu-se cu noi mai rău decît ofițerii sovietici din Comisiile de repatriere.

Acest, nu neapărat dispreț, dar sigur : nesimțire ardelenescă față de existența altor unități constitutive ale națiunii române s-a făcut simțită după

evenimentele din decembrie 1989, atât prin întrebarea iritată, ba chiar ultragiată, pusă de Corneliu Coposu după ce o delegație

a Basarabenilor și a Bucovinenilor ceruse firească unire : «Cine sunt *ăștia*, cu pretențiile lor ?», cât și prin refuzul net, de la o înălțime pe care nu o avea și de la o postură morală pe care o pierduse, făcând pactul cu Securitatea (eu știam acest lucru încă din primăvara anului 1977) : «Nu avem nevoie de încă patru milioane de minoritari !».

Acesta au fost răspunsul dat Basarabenilor și Bucovinenilor doritori de a se uni cu România. Ardealul vorbea în numele României - și nu mai voia *încă patru milioane de minoritari...* Deci Românii basarabeni și bucovineni erau "minoritari", pe când majoritari în România (mai exact : în partidul Național-Țărănist - încă nediluat de Securitate prin adausul : "Creștin-Democrat") erau căcănarii de activiști, boii de milițienii, criminalii de securiști, viperele diversioniste (ca poetul de curte al Ceaușescului, Ioan Alexandru, a "diplomatului" Petrina, ca șeful Securității Măgureanu !). Cuvinte rostite în primele zile după "revoluție", în 1990, de Corneliu Coposu, martir de pușcărie, devenit marionetă a martirizatorilor...

Sase ani mai târziu, sub președinția lui Emil Constantinescu - și el pion al Securității, recomandat, preparat de Coposu - deci și el pur produs al ardelenismului obtuz, primitiv, întunecat, egoist, filorus și securist de tip (încă o dată :) Coposu-Blandiana-Măgureanu-Cornea, s-a re-dovedit prin încheierea criminalului Tratat cu Ucraina.

Despre acest ***act de trădare națională*** am mai scris, am să mai scriu. Până atunci, să ne aducem aminte : în 27 martie 1918 Basarabia se unea cu Patria Mamă - acum optzeci de ani - din care șaizeci (din iunie 1940) de sudoare, de lacrimi, de sânge. Si de moarte : **cel puțin o treime din populația românească a teritoriilor ocupate de ruși a fost lichidată și înlocuită cu coloniști-colonizatori ruși.**

Dacă țărănismul de ambe sexe a hotărât că ziua de 1 decembrie să fie Sărbătoare Națională, eu ***propun ca Ziua de 27 martie să fie Zi de Doliu Național***

20 iunie

Să mă grăbesc, să spun repede ce am eu de spus - și să rămână, aici, fiindcă după întâlnirea cu Afgan'ul, va avea cuvântul doar (sau: mai cu seamă) el.

La 1812, Imperiul Rusesc, cel nemărginit, s-a bucurat la un petic

de pământ (45.000 km), cam jumătate din Țara Moldovei (adevărat : partea cea mai bogată în cereale, vite, vin, miere, fructe uscate, pește) și la cei vreo 300.000 de locuitori (circa 200.000 fugiseră în restul Moldovei, de "binele" Rușilor) - sub denumirea, extinsă, de "Bessarabia". Dacă în rest, Rusului nu-i pasă de timp, când fură câte ceva, se grăbește să ascundă, să machieze, să re-vopsească furtul (de aici zicala : "a umbla cu cioara vopsită...).

Deci, din 1813 Rușii s-au așternut pe rusificarea noii oblaști -prin introducerea limbii ruse în administrație, în școală, în biserică...

[.. în Moldova - cronologic, după Țara Românească - de peste un secol se trecuse la slujba în limba română (până atunci se făcea în slavonă, iar și mai înainte în greacă).

Domnul Țării Românești Constantin Brâncoveanu, om al Renașterii, făcuse să vină de la Constantinopol un tânăr sclav de origine georgiană, priceput în meseria de tipograf. La București Georgianul a fost liberat, s-a călugărit, luînd numele Antim, a învățat limba română, și a condus Tipografia Mitropoliei (dealtfel a ajuns el însuși mitropolit). A tipărit întâi cărți de cult în greacă, turcă, arabă, slavonă apoi în română ; multe chiar de el traduse, versificate, împodobite. A desenat, a creat și a turnat el însuși litere de imprimărie și, pe cheltuiala lui Brâncoveanu, a înființat o serie de tipografii în lumea creștină, în Georgia în primul rând. Antim Ivireanul (de la cealaltă denumire a patriei sale : Iviria...) a introdus în ortodoxia românească predica orală, liberă, de la amvon în locul Cazaniei citită la strană. A rămas în literatura română prin **Didahii** (predici), de o mare poezie, de o neînduplecată rectitudine morală, de o uluitoare invenție lexicală. A fost o figură de lumină acest apărător al românismului, educator al clerului analfabet, ortodox : Antim, zis Ivireanul].

Prin instaurarea sistemului țarist de guvernare - deși pe hârtie oamenilor pământului li se asigura păstrarea limbii naționale, a legilor, a obiceiurilor locului - Rușii au atentat la identitatea Românilor din Basarabia. În 1828 a fost lichidată "autonomia", acel animal care nu existase decât în promisiuni.

Rusia nu a îndrăznit să introducă și în Basarabia anexată serbia (cum făcuse, Caterina a II-a, în 1783, în Ucraina ocupată), de teamă că fuga-pestă-Prut se va întehi (două cincimi din populație o și făcuse, după 1812) însă a impus legislația rusească : colonială, antinațională, de-a dreptul dușmănoasă față de indigeni și nepăsătoare față de demnitatea omului. Un

exemplu din multe altele : în echivalarea rangurilor

nobiliare, membrii păturii "boernașilor" (proveniți din cei care timp de câteva secole fuseseră Grănicerii Nistrului) au căpătat, de la ruși, "favoarea" scrisă, de a nu fi bătuți cu knutul în cazul unor abateri de la legile rusești... - ceea ce spunea multe despre gradul de civilizație al Rușilor, cei care împart omenirea în *kulturnîi* (ei) și *netkulturnîi* (alții).

Doar la o lună după "actul" prin care răpea jumătatea estică a Moldovei (23 iunie 1812), guvernul țarist a promulgat un *Statut Special de Colonizare*. În virtutea acestuia, **Bulgarii** care, în nenumăratele războaie balcanice (durînd 5, 7, 12 ani, pe teritoriul Țărilor Române), deveniți auxiliari ai Rușilor, de frica represiunilor turcești se retrăgeau împreună cu ei); **Găgăuții** (turci creștini locuind în Bulgaria de azi); **Evreii** din Galiția, din Ucraina - unde erau supuși pogromurilor ritmice - precum și **Germanii** din partea ocupată de Imperiul Rus a Poloniei - au fost poftiți să se mute în noul teritoriu rusesc : "Bessarabia"- unde căpătau pe loc cetățenia rusă, scutire de serviciul militar, scutire de impozite, chiar beneficiau de "prime de instalare". Pe lângă ei au fost invitați **Germani** din Saxonia Inferioară și din Württemberg, **Elvețieni** din Vaud, **Francezi** din Champagne-Ardenne: Brienne, Fere-Champenoise, Arcis-sur-Aube.

În 1812, din 300.000 locuitori bășinașii reprezentau peste 95%; Rușii - 0,5%, Evreii - 0,7% ; după un secol, la ultimul recensămînt țarist din 1912 : Românii scăzuseră la 48% din totalul de 2,5 milioane. Recensămîntul românesc din 1918 dădea : din 2.725.000 locuitori, Români erau: 66%, Ruși: 12%, Evrei: 10%, Bulgari-Găgăuți: 7,7%...

Evreii se bucurau în recent răpitul teritoriu de un statut-și-mai-special. În restul Rusiei nu aveau voie să locuiască în orașe, nu aveau voie să practice agricultura - în Basarabia : da. Țarul Nicolae I-ul (cunoscut sub porecla : "jandarmul Europei" : strivise revoluția Polonezilor, în 1830-31, pe cea maghiaro-română, în 1849 - altfel fusese un "foarte bun țar...") a dat un ucaz prin care Evreii din Rusia puteau "să se mute" în Basarabia, "unde clima e foarte clementă și vor fi scutiți de impozite timp de 5 ani". În afară de aceasta, li s-a dăruit pământ pentru alcătuirea de "colonii agricole". S-au înregistrat 16, adică în, sau pe lângă 16 așezări românești, al căror pământ a fost parțial expropriat și încredințat coloniștilor, cuprinzînd 1.100 gospodării (familii) cu 10.500 de persoane.

Tentativa de a-i orienta spre agricultură pe Evrei nu era nouă : Habsburgii, prin împăratul Iosif al II-lea,

încercase același lucru, după ocuparea nordului Țării
Moldovei (1775), botezat cu un termen slav

inexistent în istoria, în geografia, în limba localnicilor : "Bwcovina" (de la slavul *buk*, ceea ce în românește se numește : *fag*, de la latinul *fagus* /hetre). Un timp, Evreii împrăștiți au dat în arendă pământul primit gratuit (de la Austrieci - după ce fusese confiscat Românilor băștinași de către aceiași Austrieci); apoi l-au vândut - aceluiași Românii spoliați; apoi, de frica autorităților, Evreii au părăsit Bucovina austriacizată și au trecut în Moldova (încă neciuită și de Ruși), în Basarabia scenariul s-a repetat întocmai : Evreii împrăștiți cu pământul zmulș de Ruși de la Români l-au dat cu arendă, o vreme -apoi l-au... vândut indigenilor jefuiți de pământul strămoșesc, după care au dispărut în altă țară : în "Principatele Române" - până la 1859, "România" după acea dată...

O soartă ciudată au avut coloniștii **germani** în general, în special cei proveniți din regiunea Varșoviei (zonă ocupată de Ruși, după ultima împărțire a Poloniei) : în 1814 fuseseră instalați în Sudul Basarabiei, pe pământul de pe care cazacii-jandarmi îi alungaseră pe locuitorii români dând foc satelor "de colonizat", căsăpindu-i, de pe cal, firește, pe "aborigenii" care nu fugeau destul de iute - și înființaseră "pe locul netocmit și gol", cum scrie în Cartea Facerii -localitățile Borodino (!), Leipzig, Varșovia... Dacă erau întrebați (în vara-toaman anului 1940) : ce găsiseră strămoșii lor pe pământurile acelea, când sosiseră?, Germanii coloniști răspundeau cu seninătate:

«Nimic - doar niște ziduri afumate...»

Nu i-a bătut Dumnezeu pentru minciuna, pentru nerușinarea de a pune alături, în aceeași propozițiune, "nimic" și "ziduri afumate"...

...Nici măcar în iulie 1940, după tragedia provocată de ocupația sovietică a Țărilor Baltice și a României (Polonia o cunoscuse în anul precedent): după invadarea Basarabiei de către brava Armată Roșie, când populația românească era terorizată de bolșevici, arestată, deportată, ucisă - potrivit Pactului Stalin-Hitler din 23 august 1939, coloniștii germani au fost... repatriați în condiții civilizate - atât că nu au avut dreptul să ia cu ei și pământul, cum se plângea, într-un film documentar de epocă, o femeie... - din ale cărei cuvinte citez :

«Am lăsat totul-totul... Am pierdut casă [nota mea : adevărat, casa era făcută de ei, de coloniști], școală, biserică, fabrică [și acestea fuseseră făcute de mâinile lor, ale coloniștilor] și pământul... Când mă gândesc că am pierdut un pământ atât de gras, de roditor...»

Pe acea femeie care plângea "pierderea

pământului" (cel gras și roditor), Dumnezeu a bătut-o
pentru minciună. Dacă școlile, casele,

fabricile erau rodul muncii lor, pământul nu ; pământul era al celor de la care fusese zmulș cu violență, pentru a fi oferit lor, coloniștilor.

Odată ajunși în Germania, coloniștii germani recuperați de pe teritoriile nou-sovietice au fost internați în centre de așteptare : bineînțeles, bărbații fuseseră încorporați încă de la trecerea frontierei spre *Vaterland*, dar restul familiei a trebuit să... colonizeze alte "noi teritorii" - unde ? în regiunea Varșoviei ! Taman acolo de unde strămoșii lor plecaseră în urmă cu 130 ani ; au fost re-instalați în casele și pe pământurile altor băștinași : Polonezii - alungați, expropriați, arestați, internați în lagăre de exterminare, executați... Aceeași femeie care deplângea neputința de a fi luat cu ea, "în refugiu" și pământul Basarabiei, explica :

«Nu puteam refuza să intrăm în casa și pe pământul Polonezilor: ordinul era ordin, trebuia executat !»

Atenție : acestea se petreceau în vara-toamna anului 1940 - după înfrângerea Franței, și cu un an înainte de izbucnirea războiului în Est (22 iunie 1941).

Și cu aproape doi ani după ce Polonia încetase să existe (pentru a câta oară ?), sfâșiată între cei doi câini turbați : Hitler și Stalin.

21 iunie

Echinox.

Sper să pun pe hârtie suficiente informații despre pământul acela; despre pământul nostru : al Afgan'ului și al meu : Basarabia, înainte de a ne afla față-n față.

Până la 22 decembrie 1989, ultima gaură din Istoria Românilor avea "un diametru" de jumătate de secol (din 1938, de la instaurarea dictaturii lui Carol II) și o adâncime încă neevaluată. Din august 1944, mai vârtos din 1948, comuniștii ne-au furat trecutul, interzicându-ni-1, băgându-ne pe gât un "viitor de aur" din ce în ce mai... îndepărtat, pe măsură ce ne apropiam de el.

Lucrurile au fost limpezi atâta vreme cât am știut că Răul vine de la Răsărit. După 14 ani de ocupație, Ocupantul rus părăsind solul ocupat (1958), ocupații s-au mirat foarte că Răul nu plecase și el în

furgoanele Armatei Roșii - cea care, vorba anecdotei: "Ne liberase de nemți, dar nu și de ruși..." Lumații noștri politicieni (în majoritate aflați în închisori) s-au arătat a fi consecvenți purtători ai unei gândiri-de-lemn și nu au apreciat, normal, pericolului : firește, Rusul ocupant fusese o pacoste a pacostelor, prin *rusismul* cunoscut de veacuri, însă *comunismul* adus de ei și lăsat pe mâna localnicilor **(pe mâna noastră)** se arăta a fi o adevărata năpastă - fiindcă prinsese rădăcini. Această tragică eroare de apreciere a pericolului a făcut ca Românii să piardă, nu doar lupta-dreaptă, armată; nu doar demnitatea. Ci și simțul realității.

Un individ, o comunitate poate cunoaște, perioade mai lungi, mai scurte de deprimare, descurajare, deznădejde ; însă când un ins (ori cinci, ori o sută, ori câteva mii, câți au fost minerii greviști în 1-3 august 1977) se ridică din genunchi, atunci măcar a zecea parte a comunității trebuie să facă la fel ! Cu condiția ca acea turmă să aibă și un păstor, doi, să nu-și pună speranța doar în berbecii rezistenți... prin cultură...

Or comunitatea românească nu a avut - după ce ocupantul rus a plecat - păstori ; nu a avut conștiințe ale nației, nici directori de conștiință, cu un cuvânt : intelectuali. Se simt insultați, "înjurați" bravii ingineri ai patriei ? Foarte bine, ar fi prima oară când s-ar simți. Fiindcă adevărul este acesta, crud :

Dacă Românii ar fi avut ceea ce se cheamă : ***intelectualitate, aceea ar fi dat semne că a existat și pe timpul lui Ceaușescu***, prilejurile nelipsindu-i :

1)în 1968 - când s-au făcut simțite mișcări de înnoire, trezire, nu doar la Praga, ci chiar și la București (în 22 august...);

2)în 1971 - "revoluția culturală" în România, transplantată de Ceaușescu după vizita în China și în Coreea de Nord ;

3)în 1977 - în primăvară, față de noua formă de opoziție anti comunistă : mișcarea pentru drepturile omului;

4)în vară (tot 1977), la congresul cutare al scriitorilor - când Ceaușescu, după ce a spus : «în țara noastră nu există cenzură, de aceea ne-am hotărât s-o desființăm !», i-a pus pe inginerii sufleticoli să se întrecenzureze - ca la Pitești;

5)la sfârșitul verii, greva minerilor din Valea Jiului;

6) 1979 constituirea Sindicatului Liber - cronologic, înaintea polonezului Solidarnosc ;

7) "sistematizarea" - citește : buldozerizarea țării,
1984 ;

8) revolta muncitorilor de la Braşov, din noiembrie 1987...

Se observă : nu am amintit "cazurile individuale", efectul lor nedepăşind patruzidurile sălilor de şedinţe... "de creaţie curată", altfel cum ?

Comunitatea românească nu a avut, atunci când nevoia era mai urgentă, intelectualitate. În Anul Unu al Iepocii Lumină (am citat din poetul de curte şi de atenanse : Adrian Păunescu), 1965, supravieţuitorii vechii generaţii erau deja striviţi de închisoare, neutralizaţi, de "cultura" partidului unic, cea rezemată pe interdicţii (în România stalinismul a continuat, ba s-a "ascuţit", ca lupta-de-clasă, încă 12 ani după moartea lui Stalin) ; apoi pe încurajarea valorismului, a "iesteticei" - **cu condiţia** (preţul libertăţii): să nu vorbească de etică : - condiţionaţi de morcovul-şi-ciomagul comunist; în fine, descurajaţi de ne-venirea "Americanilor" (denumire generică a Occidentalilor);

Comunitatea românească nu a mai avut măcar două-trei exemplare dintre oamenii politici ai "vechiului regim". Cei de frunte au fost asasinaţi în închisori în primul deceniu de după intrarea Ruşilor în România; cei de importanţă medie, fie s-au exilat - şi s-au pierdut - fie, după o lungă detenţie, s-au trezit a fi **proprietatea Securităţii**: rezistaseră la anchete, torturi, foame, decenii de închisoare, însă nu *mai* rezistaseră la "libertatea" de a fi purtaţi în lesă, dar nu cu botniţă, ci cu un amplificator montat în gură, prin care vorbea Călăul, nu Victima. N-or să mă contrazică încă viii (?) Diaconescu, Ţepelea, Quintus, pentru că morţii sunt morţi şi-ngropaţi : Noica, Stăniloae, Coposu, Ţuţea, Ernest Bernea, Carandino ;

Comunitatea românească a (supra)vieţuit fără păstori, fără sfătuitori, fără învăţători care să-i arate unde să pună piciorul, să o consoleze, să o încurajeze, asigurând-o că nu mai este mult până la mal:

- nu a avut un **cler** demn de acest nume : preoţii ortodocşi au fost primii, cronologic, auxiliari ai Securităţii (şi cu alibiul cel mai neinte ligent : «Trebuie să salvăm credinţa strămoşască !» - de parcă, pentru a-ţi salva sufletul, trebuie să plăteşti Diavolului, cu... sufletul);

- nu a avut **educatori** demni de acest nume (şi nu de doar de când ne-au căzut pe cap Ruşii, ci măcar din 1884, data reprezentării

Scrisorii pierdute de Caragiale - acolo se vorbea deja cu îndreptăţit

dispreț despre "dăscălime"). Până și ei (și dacă am spune : "începînd, cronologic, cu ei" ?), învățătorii, profesorii, "maestrii" au încercat să ascundă colaboraționismul dezgustător cu puterea analfabetizatoare a Rusului ocupant îndărătul necesității de a nu-i lăsa pe tineri ne-ins-

truiți (s-au văzut rezultatele "învățăturii clandestine" în succesivele generații școlite din 1948);

- *artiștii* (plastici, muzicieni, dramatici) foloseau alegru uzatul

alibi : «Noi facem artă, nu politică !», iar scriitorii...

- Scriitorii-la-români... Fruntea-frunții dezertorilor.

Această demisie națională și-a arătat fructele otrăvite, după "revoluție" : când crema intelectualității adunată sub firma *Grupul pentru Dialog Social*, la inițiativa lui Gabriel Liiceanu (caută și vei găsi răspunsuri la toate întrebările) și-a inaugurat activitatea, în sfârșit, socială ! prin un **dialog** mediatizat cu șeful Securității, tovarășul Măgureanu !; a continuat prin legitimarea ilegitimului Iliescu, (proaspăt autor al Masacrului Mineresc din 13-15 iulie 1990), de către autoritatea culturală și morală de (până) atunci, N. Manolescu, luîndu-i criminalului un interviu în care i se adresa «Omului cu o mare»... Estimp ce făceau politicienii, democrații, martirii închisorilor, cei care ar fi fost îndreptățiți, chiar obligați să ia puterea - precum "seniorul Coposu, Tatăl nației"? Ei bine, el nu numai că nu a acționat, dar a interzis orice act care ar fi atentat la detronarea comunismului securist: a închis ușa de la stradă a partidului pentru tinerii curați, dornici de a face ceva pentru țară, în schimb a deschis larg ușa din spate pentru toți ticăloșii : activiști de partid, milițieni, securiști (bietul Hemuth Kohl, Cancelarul : a ajutat, cu zeci de milioane de mărci, nu un partid "creștin-democrat", ci Partidul Securității Mascate!), altfel bine sprijinit, elegant justificat, frumos legitimat-încadrat de două cucoane : Ana Blandiana și Doina Cornea, care de care mai toxică.

S-a văzut și mai limpede în 1996, când opoziția a câștigat alegerile, prin Emil Constantinescu. Impresia, terifiantă : comunitatea românească (adică acea mare-parte a ei care divorțase de aparatcicul kaghebig Iliescu) era, în realitate, o turmă de oi capii : componentele turmei nu știau nimic, refuzau să afle, nu mai țineau minte nimic-nimic-nimic. Bine-bine, dar ce voiau? Bani. Bani, nimic altceva. «Cine are bani își permite să fie chiar și moral», zicea ea (turma), dracu știe de unde scosese înțelepciunea (de turmă). «Ca Cataramă !», își ilustrau gândirea dînd exemplul acestui securist devenit peste noapte milionar în dolari, ca orice mafiot, ba chiar proprietar de partid (liberal !) ; cu tot cu "președintele" : turnătorul notoriu Ionescu-Quintus.

încă o consecință a absenței unor îndrumători :

Așa cum, în 17 decembrie 1989, Românii, în majoritate, erau convinși că se pot aranja cu Ceaușescu, în stilul românesco-țigănesc al

șperțului-cadou-arvună...,

.. tot așa au crezut că intră în Europa (aflată la Vest), "acționînd" în Est - dăruindu-le Ucrainenilor ceea ce ei nu ceruseră, nici măcar nu speraseră că vor obține vreodată : câteva milioane de oameni - români - și a două provincii istorice ! - bașca platoul continental al Mării Negre, cu Insula Șerpilor, (căzute în traista lor de bieți Ucrainenii persecutați, desnaționalizați și care nu participaseră vreodată la persecutarea, la desnaționalizarea altora - doamne-ferește !).

însă cea mai gravă, mai de neiertat faptă : semnînd Tratatul cu Ucraina, România a renunțat la denunțarea acordului sovieto-german din 23 august 1939, în virtutea căruia Rușii primeau partea lor de pradă: Țările Baltice, partea orientală a Poloniei, Basarabia și Bucovina de Nord - și Insula Șerpilor !

De la capăt:

Așa cum la 22 decembrie fix masele largi de **români ceaușiști** -dacă n-ar fi fost, de ce l-ar fi aclamat pe Tiran ? - au voit ("*Box populi*"l, vorba Clasicului) moartea aceluiasi Ceaușescu și nu (re)instaurarea libertății, a democrației (altfel, cum de alegerile din 20 mai 1990 au fost câștigate de *tovarășul* Iliescu?) - tot așa, în 16 noiembrie 1996, Românii din opoziție (în marea lor majoritate) au votat pentru Constantinescu - uitînd, nemaștiind (nemaipăsîndu-le) că "țărano-creștinul" încheiase o alianță, nu doar violent împotriva naturii (și în poziție de vădită inferioritate) cu nr. 2 al comunismului carpato-danubian, sinistrul, adînc detestabilul Petre Roman - dar că avea în spate Securitatea, prin Măgureanu.

...Apoi, în decembrie 2000, la îndemnul luminaților și isteților României contemporane, "intelectuali", l-au reales pe Iliescu...

Ce s-a ales de speranțele compatrioților în "ai noștri" - se vede cu ochii închiși. Deziluzia (de la încherea Tratatului cu Ucraina, devenită catastrofă) are, la origine **dezertarea** - deci: **absența intelectualității din comunitatea românească**.

Firește : în "intelectualitate" nu intră toți cei avînd "la bază" o facultate ; nici chiar artiștii nemăsurat de talentați, frizînd geniul - ca pictorul Horia Bernea, ca jucătorul de tenis Ion Tiriac, ori ca omul de teatru Lucian Pintilie - nici chiar ca gimnasta Nadia Comăneci. Deosebirea dintre ei și un (problematic) intelectual român : maisus-citații au o puternică conștiință de sine - celălalt are (ar trebui să aibă) o normală conștiință de... ceilalți.

De aceea nu va fi avînd ursul coadă, nici Românul

noroc. Fiindcă

norocul e cum și-1 face omul - cu condiția ca acela să știe pe ce lume se află ; să aibă ținere de minte - altfel pe ce construiește, mental : pe nimic ? Istoria unei comunități amnezice este... tot nimic, chiar dacă umblă un zvon : până și nimica mișcă ; o fi mișcând - la alții : unguri, polonezi, bulgari, chiar și la sârbi...

După decembrie 1989, Românii au trecut și la astuparea găurii numită istorie. Excelentă idee. Numai că istoria cuprinde nu doar fapte și date... istorice ; nu doar evenimente petrecute cândva, demult, în trecutul îndepărtat, până în 1989 tăcute, ori de-a dreptul interzise. Ci și adevărurile noastre cele de toate zilele. Ceea ce facem - cu fapta, cu scrisul - azi, s-ar putea să... intre-în-istorie.

Se spune (eu am auzit de la tata, el știa din Siberia...) că, de pildă Rusul, oricât de umil, neinstruit, păcătos, bețiv ar fi, atunci când **face** ceva : un sputnik, un coteț, o groapă pentru latrină, o movilă de sfeclă, *este conștient că toată lumea este cu ochii pe el !* Iar fapta lui, din străfundul Rossiei, are să fie trecută în istorie ! Nu contează că ceea ce face Rusul nu are nici pe departe calitatea facerii Neamțului, contează că Rusul, barbar, becnic, mizerabil, are conștiința importanței sale (nici n-ai zice că face parte dintr-o comunitate asiatică, în care demnitatea omului nu contează; dacă te uiți la imensa lor literatură, accepți: contează); că el, individ, este o parte din comunitate : nație, popor...

Ceea ce mă îndurerează (și mă mânie), în continuare : lipsa de memorie a Românului - neresimțită de el ca un (grav) cusur, și dacă nu considerată calitate, atunci, sigur : o... cantitate neglijabilă, echivalentă cu lipsa falangei ultime de la degetul mic al mâinii stângi -negreșit: a vecinului posesor de capră...

Amnezie inacceptabilă în cazul **făcătorilor de istorie.**

Dacă Rușii ocupanți i-au învățat pe slugile lor din România (activiști de partid, securiști) **să falsifice istoria**, după 1989 analfabeții intelectuali români s-au apucat și ei să scrie o **istorie cu voie de la poliție - nu mai puțin mincinoasă decât cea fabricată de înșiși polițiștii.**

22 iunie

Au trecut exact șaiszeci de ani de-atunci.

22 iunie 1941...

Ce țin eu minte "despre (22 iunie 41)" ?

Nimic - într-un fel, totul în alt fel, în felul meu, în felul nostru, al Basarabenilor și al Bucovinenilor.

Dacă Francezii tresar (de mândrie-de-carte-de-istorie) auzind cuvântul "Stalingrad", care, pentru noi, Românii semnifică "un loc" de mai tragică amintire decât pentru aceiași francezi cuvântul "Waterloo" - cum să nu salt, să nu tresalt, nu neapărat de mândrie - fiindcă nici eu nici părinții mei nu contribuiseam cu ceva la evenimentul numit de acea dată calendaristică - ci de recunoștință. Altfel cum să-i spun acelei stări resimțită mijlocit prin femeile și fetele și babele satului Camencea, unde ne refugiasem din calea frontului : plângînd și rîzînd, chiuind și bocind, femeietul se înghesuiau să ajungă toate până la cavaleriștii români adineaurea intrați în sat, să le sărute cizmele prăfuite și pătate de spuma cailor alergați?...

Eu nu am pupat nici o cizmă ; nici nu știam că așa se arată recunoștința față de cei care-i alungaseră pe bolșevici din satul nostru, din satele noastre, de pe pământul nostru : ostașii români. Din Armata Regală Română. Mă fascinau caii cu fornăiturile lor improșcînd jerbe de spumă, cu mirosul sudorii lor, iute, cu balega lor adiind curat-pipărat - însă mă suga ca o ventuză și mă ținea priponit o altă imagine : deasupra grupului de femei, cai, călăreți, prin colbul auriu stârnit în soarele aproape de apus, pocnea, crepita, trosnea, pâlpaia -deși nu era fir de vînt - drapelul tricolor ținut de un cavalerist.

Ce țin eu minte despre ziua de 22 iunie 1941 ?

Nimic: scena pe care am zugrăvit-o mai sus (și care există povestită-scrisă în românește, în volumul **Din Calidor**, apărută și în franceză și în engleză), nu se petrecuse exact în 22 iunie, ci mult mai târziu; poate în 29 iunie, de ziua mea onomastică (Sfinții Petru și Pavel) ; sau și mai târziu, în iulie...;

Nimic - fiindcă am început a avea memorie cursivă "din timpul războiului", declanșată de zarva războiului început. Numai că noi, în satul Mana din județul Orhei nu știam că începuse războiul ; era secret mare, de-stat, nimeni nu-i înștiințase pe oameni de "întâmplare" (mai târziu am înțeles motivul : ca să nu se provoace... panică de bucurie în rândurile populației... "sovietice" - din care și noi făceam parte).

Aparate de radio nu mai existau, de la Ocupație :
pe al nostru

îl confiscaseră komisarii de cum năvăliseră bolșevicii, în iunie 1940 ; popa Dodon, plecând cu câteva ceasuri înaintea noastră în refugiu, reușise să treacă Prutul - cu tot cu aparat de radio - noi, ba ; ne întorsesem în sat, vorba tatei : "ne-am dus până la Ungheni, români, ne-am întors sovietici din moși-stră-moși". Cât despre ziare... Chiar dacă ar fi publicat ceva despre izbucnirea războiului, nimeni - dar nimeni din sat nu știa rusește, nici chiar mama care, dragă doamne, era "ucitel-niță": în zece luni de învățământ sovietic abia învățase "literale comuniste" - așa le ziceau oamenii în șoaptă...

Moș Iacob, vecinul nostru și bunicul meu adoptiv va fi auzit - ori dedus - ceva, însă gura nu a deschis-o decât în seara în care au prins a se auzi tunurile bătînd, încolo, spre Apus ; la Prut. Mi-a spus mama : imediat după primele bubuituri, ieșise pe calidor ; Moș Iacob (care era și primarul satului) se afla în ograda lui, îmbrăcat de sărbătoare, în redingotă neagră, încheiată până sus, încălțat cu cizmele "de gală", adică cele cu carâmb înalt, până peste genunchi - și cu pălăria neagră bine așezată pe cap. Povestea mama :

«S-a primblat prin curtea lui, s-a primblat... - țeapăn. Simțea că îl vedeam, de la noi, din calidor, dar n-a dat semn că ne bagă în seamă. Din când în când se oprea, întindea gâtul, cu gura căscată - asculta. Și, când s-a auzit din nou tunul, încolo, spre Cornești, Moș Iacob și-a zmulș pălăria de pe cap, a trântit-o la pământ, de a bubuit ca un tun mai mititel, s-a dezbrăcat de redingotă, a azvârlit-o (Mătușa Domnica era la post, a prins-o din zbor), s-a descălțat de cizme și, desculț, a început a juca, a dansa în jurul pălăriei, cum făcea când ceruia butoaie. Dansa și striga, de să se audă până la Curchi, urla, tot felul de... poezele de-ale lui, din cele pe care nu se cade să le audă copiii...»

N-am insistat, mama tot nu mi-ar fi reprodus poezelele pipărate ale lui Moș Iacob, le știam...

Deci - am calculat eu, mult mai târziu, când, scriind **Din calidor** reconstituam istoria românilor, rezemîndu-mă pe două-trei cărți, în rest pe deducții (și, culmea : nu m-am înșelat!), tunul s-a auzit de la noi, de la Mana cam a doua, a treia zi după 22 iunie. Și a durat alte două-trei zile...

Numai că *atunci* eu nu aveam memorie.

Memoria mea a

început abia în momentul în care i-am văzut pe ruși adăpos-tindu-și tunurile antiaeriene sub sălciile de pe imașul nostru -se vedea ca în palmă de la noi, din calidor ; și când s-au arătat primele avioane românești - le saluta, le chema tot satul, în frunte cu femeile ; și când au apărut cele rusești (pe care le înjura, deasemeni, tot satul). *De atunci* a prins a curge memoria mea. Să fi fost declanșată, deschisă, înflorită explosiv de zgomotul luptelor aeriene de deasupra satului ? Poate că da, poate că ba. Mai degrabă mi-a pornit-o un stimul vizual : însemnele avioanelor care zburau la rasul acoperișurilor:

- Steaua Roșie - semnifica răul, însemna arestarea tatei, astă iarnă, arderea *cărților noastre* în curte, plânsul mamei, bodogănitul lui Moș Iacob împotriva "borșăvicilor" (cuvânt care pe mine m-a intrigat întreaga copilărie, chiar adolescența, în Ardeal, fiindcă mă făcea să văd niște "cioloveci", adică niște soldați ruși, speriați, tunși-chilug, hămesiți, horpăind de zor, cu capul vârât în străchinile de *borș* - mereu umplute de mătușa Domnica - ca amărâții de "parașutiști" capturați...);

- Rozeta Tricoloră de pe avioanele românești, semnifica binele, însemna întoarcerea tatei...

De aceea voi fi fost fascinat, la Camencea, mai puțin de scena sărutatului cizmelor, cât de... drapel. Îl văzusem pe coada avioanelor românești, deasupra Manei ; și îl văzusem... în ianuarie același an, la arestarea tatei, când komisarii scosese ră și confiscaseră, dintr-o plapomă, unde mama îl cususe cu grijă, *drapelul tricolor al nostru*.

Sigur-sigur : nu țineam minte scena arestării tatei - "eram prea mic"... însă pentru mine timpul, timpurile, timpii sunt relativi/e : De aceea îmi aduc aminte, nu doar fapte, persoane, stări pe care, în realitate, nu le puteam înregistra (fiind "prea mic"), dar și stări, fapte persoane pe care nu aveam - în realitate - cum să le întâlnesc, fiindcă acelea existaseră, se petrecuseră înainte de nașterea mea.

Si totuși le țin minte. Nu din cărți, nu din povestitele altora - ci le știu de la mine ; le scot

din capul meu - din inima mea cea țiuătoare minte.
22 iunie 1941.

Adolescent, adult, am aflat că este o dată istorică. Da, însă dată-istorică este și 23 august 1944. Deosebirea dintre

cele două - esențială :

Prima este albă - atunci am fost liberați de robia Rușilor;

A doua este neagră - atunci am căzut toți Românii, nu doar Basarabeni și Bucovinenii, în robia Rușilor.

Ce s-a întâmplat, după...

Ce să se întâmple ! Vorba ceea : am murit și am văzut...

Iar cine a supraviețuit povestește prin ce a trecut - dacă mai poate, dacă mai are inima să povestească.

Fiindcă, iată : cu voie de la poliție, s-au trezit din somnul mioritic tot felul de adormiți analfabeți care-și zic istorici ;

Și care scriu istoria *invers* decât o scriseseră comuniștii.

Adică tot mincinos.

În legătură cu pământurilor românești căzute sub cizmă rusească, "polemica" este veche - de la întâiul rapt: mai 1812.

Însă de cealaltă parte nu se află doar Rușii, care-și apără Imperiul. Ci și auxiliarii rușilor, propagandiștii, militanții - cu gura-mare, cu condeiul-alert, cu pistolul-rapid-scos-din-toc (de preferință marca Nagan, ca al lui Meyerhold...) în favoarea comunismului întins ca raia, ca ciuma, ca sifilisul, ca sida - în lumea întreagă.

Aceștia sunt... descronologizatorii.

23 iunie

A doua zi după începerea războiului - în urmă cu șase decenii... A cărui istorie unii o scriu viceversa, de la dreapta la stânga.

Când se vorbește despre un dispărut dintre cei vii, oricât de scârbavnică, chiar criminală îi fusese viața, se spune, cam grăbit: "Despre morți - numai bine...";

Când se compară două tragedii, două masacre, unii spun :

«Și noi am fost victime», ceilalți :

«*Numai noi* am fost victime. A existat *un singur* Holocaust - cel al cărui victime inocente am fost *numai noi*»

Iar dialogul nu mai este posibil.

... "Descronologizatorii"...

Nu am găsit alt termen care să-i desemneze pe

manipulatorii de istorie răsturnători de cronologie.
Celor ce încep istoria umanității cu

propria istorie un prieten le-a spus : *autocroniști* - poate va găsi și pentru strâmbătorii cronologiei, deci : ai adevărului, un nume.

Mulți confundă propoziția cu riposta, avantgarda cu ariergarda -cauza cu efectul, primul-în-timp cu următorul. Atâta vreme cât un asemenea ghiveci mental rămâne în stadiul oral, nu rămân urme, însă dacă manipulările sunt consemnate negru pe alb...

Publicarea unui volum precum **Cartea neagră a comunismului**,

(cel din 1997, sub direcția lui Stephane Courtois, editat de Laffont) a provocat în Franța un cor de proteste, de reacții violente din partea unor socialiști, a comuniștilor și a evreilor. Contestatarii au negat, atât numărul victimelor comunismului (în zeci de milioane...), cât și caracterul programatic al lichidării, nevoind să țină seama de adevărul că Lenin însuși recomandase, ordonase : «Teroare ! Teroare ! Teroare!» -ca să nu mai vorbim de Trozki, devenit îngeraș neprihănit și erou și model - după ce a fost alungat de la putere și asasinat de ai săi, bandiții bolșevici. Firește, Evreii au respins cu indignare-orifiată importanța numerică a Evreilor care făcuseră parte "la cel mai înalt nivel" din aparatul politico-polițienesc al Rusiei bolșevizate, apoi al țărilor căzute sub ocupația sovietică. Pe cabaretista Regine, în timpul liber admira-toare-fără-frontiere a lui Castro (pe Mao îl ratase...) a văzut-o/auzit-o întreaga Franță tratînd-o pe Helene Carrere d'Encausse de mincinoasă fiindcă îi contrazisese Abecedarul Roșu potrivit căruia în Lagărul Socialist nu existaseră Lagăre de concentrare (cu atât mai puțin de exterminare), doar centre de reeducare cetățenească prin muncă -Lagăre de exterminare organizaseră numai Nemții, nu și Rușii; numai pentru Evrei, nu și pentru ne-evrei. E și greu, când ai traversat două milenii în cultul, în cultura victimei, să admiți că tu, evreu, ești un om ca tot omul (nu un sub-, dar nici un supra-), că și Evreii au fost - și sunt în prezent - călăi. Pentru asta va fi necesar ca și Evreii să învețe să dialogheze - cu sine, întâi, apoi cu *goi-ii*. Așa cum a început a o face, pornind de la masacrul de la Jedwabne un, și evreu, și dintr-o familie de comuniști polonezi : Adam Michnik.

În 1996, am participat la un colocviu-festival organizat de municipalitatea orașului Die (Drome) avînd ca temă : "La Moldavie" - s-a înțeles, era vorba de Basarabia, devenită "republică moldovenească". Profitînd de inocența Francezilor, Antoine Spire, jurnalist la France Culture - după ce 20 ani fusese la organul comunist *L 'Humanite* (și unde continuă să

lucreze fratele său), a produs, în intervențiile sale,

date false privitoare la istoria "Moldovei", citînd ca document irefutabil **Cartea neagră** (din 1945) - catalog al persecuțiilor suferite de evrei în timpul celui de al doilea război mondial din partea statelor care luaseră parte la "războiul antisovietic" : Ungaria, Croația, Slovacia și desigur, România. Nu erau scutite de acuzația de masacrare a Evreilor nici țările care în acel moment nu mai existau, fiind ocupate de Germania : Cehia, iar la Polonia nu se menționa soarta jumătății orientale ocupată de ruși, "administrată" cu colaborarea activă a evreilor comuniști timp de peste un an și jumătate (17 septembrie 1939 -22 iunie 1941). Cât despre Țările Baltice erau acuzate în bloc de masacrare a evreilor pe teritoriile lor, fără a pomeni - ca și în cazul Poloniei de Est - că *ocupația germană succedase ocupației sovietice* ; și ca și în cazul Poloniei, al Basarabiei, Bucovinei, nici un cuvânt despre arestările masive, torturile, deportările, execuții colective, făptuite și de mulți NKVD-iști evrei - **înainte** de a fi ei înșiși masacrați.

Cartea neagră expusă la Die fusese alcătuită în 1945 de un comitet al Evreilor sovietici, în frunte aflîndu-se Ilia Ehrenburg și Vasili Grossman, viitorul "disident". Pentru distribuitorii volumului, ca și pentru cei care-1 citau ca pe Evanghelie nu conta că în peste 50 ani câți trecuseră apăruseră noi documente, fuseseră descoperite noi fapte - ei pe cele "clasice" prin parțialitate contau. Când mi-am exprimat mirarea-indignarea față de Antoine Spire (pe care-1 cunoșteam de decenii de la colocvii, conferințe, emisiuni de radio), indicînd cutare informație falsă, precum și halucinantele răsturnări de cronologie (care prefăceau cauzele în efect - și viceversa), el mi-a răspuns, rîzînd, bătîndu-mă pe umăr, că nu contează acest "detaliu", a trecut atîta timp de-atunci, nimeni nu-și mai aduce aminte - și, oricum, Francezii nu știu istorie! în cele trei zile am stat de vorbă cu organizatorii, cu autorii hărților, a cronologiilor - despre "La Moldavie"... Cu toții erau foarte simpatici, extrem de amabili și acceptau că ar fi putut greși, dar... vorba lui A. Spire : cine își mai aduce aminte?, ce importanță mai avea, acum, faptul că informația cutare era inexactă?, că două evenimente fuseseră intervertite...?

Ce importanță ? Una esențială : adevărul era falsificat!

Cu informațiile false eram, din păcate, obișnuit : le corectam iar auditorii, civilizați, binecrescuți, acceptau că și eu aș putea avea partea mea de dreptate... Aici însă era vorba despre "Moldova", prezentată eronat,

dezinformant :

"Istoricii" vorbeau de "Moldova sovietică", fără
nici o referire la

statul feudal românesc Moldova din care Rușii zmulseseră partea răsăriteană, botezînd-o abuziv : *Bessarabia* ; în continuare pretindeau că în 1812 "Rusia cucerise de la Turci un teritoriu de totdeauna slav : *Bessarabia*"- afirmație rezemată pe "argumentul" : "*fiindcă locuitorii vorbesc o limbă slavă : limba moldovenească*"! Apoi : Unirea, în 1918, a trei provincii românești, Basarabia, Bucovina, Transilvania cu Patria Mamă devenea, sub condeiul confectionatorilor de istorie de la Ministerul Adevărului : "răpire de teritorii străine" ; alipirea la România, a Basarabiei se prefăcea în : "cădere sub jugul moșierilor regaliști români", etc, etc...

Mi-a fost extrem de greu (și dacă aş spune : imposibil ?) să restabilesc, eu, cronologia : Francezii, avînd ei înșiși detalii de uitat, ridicau din umeri, în sensul că, după atîta amar de timp, nu mai contează "detaliul", cum atît de just observase tovarășul Spire (după ce observase că sînt "subiectiv" - adevărat, încă nu și "antisemit"...).

Autorii **Cărții negre** din 1945, vorbind pe larg despre masacrarea Evreilor din teritoriul Basarabiei, al Bucovinei de Nord "invadate de armata fascistă română după 22 iunie 1941", se păzeau ca de foc de a produce probe și de a furniza date - nici nu pomeneau **interludiul sângeros de un an încheiat - deci anterior** - dintre 28 iunie 1940 (invazia sovietică) și 22 iunie 1941, când armata română liberase Teritoriile Ocupate. După ei, motivul actelor de barbarie era provocat anti-comunismul visceral și de antisemitismul constitutiv (nu cumva, ca și Polonezii, Românii "au supt antisemitismul odată cu laptele matern"?) - această din urmă afirmație sprijinită de altă probă mincinoasă : *Pogromul de la Chișinău* ! I-am amintit lui A. Spire (avea aerul că atunci afla !) : în 1905 Basarabia era rusească, Chișinăul oraș ruso-evreiesc, masacrul fusese început-continuat-terminat de Cazaci, jandarmii țariști... Drept răspuns, A. Spire m-a bătut pe umăr și m-a poftit să bem o cafea - cu aerul condescendent al adultului căruia un copil i-a povestit o poveste...

De câte ori am avut prilejul am afirmat că, dacă România dorește să intre în rîndul națiunilor civilizate, europene, este imperativ necesar să recunoască (pe lângă persecutarea etniei germane, după 23 august 44 ; pe lângă abandonarea, persecutarea, trădarea, **vinderea** Românilor refugiați din Bucovina de Nord și din Basarabia, începînd din iunie 1940) - tentativele de lichidare a două comunități etnice : Țigarii și Evreii, în timpul războiului în Est.

Numai că nici dialogul româno-român nu este posibil : ai noștri invocă, pe lângă argumente cronologice (adevărate), altele ca : "dreptul solului", "ingratitudea evreilor", "răstignirea lui Isus", "exagerarea numărului victimelor", "rolul nefast al lor, ca auxiliari ai ocupantului rus", etc, inacceptabile fiindcă sunt nerezonabile - deși nu într-un totu false.

Nu-mi imaginez că voi stabili eu adevărul-adevărat, însă încerc să rezum conflictul de după revoluția bolșevică :

- în 1917 România se afla într-o situație dramatică - militară, economică, psihologică - înghesuită, încolțită în Moldova, avîndu-i "aliați" pe Ruși care, după ce părăsiseră pozițiile, lăsîndu-ne descope riți pe sute de kilometri de linie a frontului, se dedaseră la jafuri, violențe, crime ; în această împrejurare de cumpănă, majoritatea Evreilor din România era cu inima alături de Ruși, furnizînd Revoluției Bolșevice un mare - foarte, prea mare - număr de agitatori, comisari politici, "cadre superioare"- politice, polițienești, militare, de spionaj ;

- în 1918, când Basarabia s-a declarat autonomă, apoi independentă, apoi doritoare să se alipească la Patria Mamă - Evreii din România, din Basarabia, din Rusia Sovietică au intrat în conflict acut cu statul român, cu Basarabienii din Sfatul Țării - cu ideea *națională* opusă celei *internaționale* pronată de comuniști;

- după 29 decembrie 1919, când Parlamentul României a consfințit unirea cu Patria Mamă a Transilvaniei, a Bucovinei și a Basarabiei, Evreii din România ca și cei din Rusia Sovietică s-au declarat în dezacord violent cu acest act și, uitîndu-și internaționalismul comunist, au pledat pentru o Basarabie făcînd parte integrantă, nu doar din națiunea, dar și din... geografia rusă ;

- deasemeni s-au agitat, cerînd o Transilvanie inclusă în "Republica Sovietică Maghiară a tovarășului Bela Kun" (1919);

- constituirea Partidului Comunist Român, în 1921
a fost oficializarea ofensivei rusești împotriva României - în cadrul acestei campanii (și) militare, Evreii de pe ambele maluri ale Nistrului au jucat un rol considerabil - și nefast.

Din 1938, guvernele românești au luat măsuri discriminatorii împotriva evreilor, iar de la venirea la putere a Statului Legionar (14 septembrie 1940), antisemite. Ceea ce a fost o rușine, o nedreptate - un păcat.

Numai că unei nedreptăți nu se răspunde cu minciuni : vor, nu vor Ilia Ehrenburg și Vasili Grossman, autori morali ai **Cărții negre** :

- *data de 28 iunie 1940* (când URSS a ocupat Basarabia și Bucovina de Nord) *a fost **anterioară** datei instaurării statului național-legionar (am mai spus, dar repet-repet-repet : **la 14 septembrie același an, 1940**), când au început persecuțiile caracterizate împotriva evreilor din România - Basarabia și Bucovina fiind ocupate de Sovietici)* ;

- cu voia lor, *data de 28 iunie 1940* a fost **anterioară și datei de 22 iunie 1941** (când a izbucnit războiului în Est) : după acea dată foarte mulți Evrei din Basarabia și din Bucovina de Nord, au fost arestați, deportați în Transnistria, asasinați.

Am făcut această elementară precizare (reșezarea cronologică a evenimentelor), fiindcă Ehrenburg și Grossman pretind că "severitatea" (?) cu care i-au tratat sovieticii pe "călăii din Jandarmerie și din Siguranță", în Basarabia (**după 28 iunie 1940**), ar fi reprezentat o... "pedeapsă de avertisment" (?) - ca urmare (???) a crimelor comise de aceștia "după invadarea teritoriului sovietic" (**după 22 iunie 1941**)]

... M-am întors la **22 iunie 1941**...

De ce atunci?

Fiindcă abia *după liberarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord au apărut **probele materiale, indeniabile, ale atrocităților comise de bolșevici în teritoriile ocupate, între iunie 1940 și iunie 1941.***

[Nu se observă o macabră coincidență cronologică între cumplitele evenimente din Basarabia-Bucovina și Polonia (și încă n-am aflat amănunte despre Țările Baltice)? Atunci - după 22 iunie 1941 -s-au descoperit probele bestialităților bolșevice.]

Repet pentru adepții adevărului inversat, ai cronologiei răsturnate, ai istoriei dez-istorizate :

Nu ne aflăm în curtea școlii unde ne-am încăierat, apoi încercăm să stabilim...

...Cine a început...

Evreii pretind că totdeauna, celălalt a început - una dintre metode fiind... autocronia : pornirea istoriei de acolo de unde îi convine... "istoricului". Cine se mai îndoiește, să citească replica dată de Leon Wieseltier în *The New Republic* din 4 iunie 2001 lui Adam Michnik - care se exprimase în *New York Times* din 17 martie 2001, în legătură cu cartea lui Jan T.

Gross, **Vecinii:**

"Evreii de la Jedwabne din vara lui 1941 nu au făcut altceva decât să moară. Nu sunt de loc de acord că evenimentele de la Jedwabne

cheamă la vreo autoexaminare din partea Evreilor".

Teribil "răspuns" - și totodată obișnuit. Pentru el (Leon Wieseltier) Istoria începe "din vara lui 1941" - când 1.600 evrei din târgul polonez Jedwabne au fost asasinați de concetățenii polonezi (sub privirile aprobatoare ale Nemților) - în nici un caz cu aproape doi ani în urmă, la 17 septembrie 1939, când Sovieticii, ocupând acea jumătate de Polonie, și-au impus "legea" mai cu seamă ajutați de Evrei. Deci, masacrul din "vara lui 1941" a pornit din senin ; din "antisemitismul supt odată cu laptele mamei poloneze". Primatul Poloniei, Glemp, după ce exprimase regretele și căința Bisericii pentru pogromul de la Jedwabne, spusese : "...și Evreii trebuie să se întrebe dacă nu sunt vinovați de colaborare cu ocupantul bolșevic pentru arestările, maltratările, deportările Polonezilor, din 17 septembrie 1939". Rabinul Varșoviei Michael Schudrich, a declarat: "încerc o adâncă rușine pentru bolșevicii de origine evreiască", însă a sfârșit fraza prin : "deși aceia nu au acționat în numele națiunii evreiești".

Ca și cum criminalii care i-au ucis pe evrei în iunie 1941 ar fi acționat "în numele națiunii poloneze.

Tragedia este - de o parte și de alta - atât de sângeroasă (doar lichidați de Nemți au fost 3 milioane de Polonezi - dar de Ruși ?), încât ar fi o blasfemie să ne întrebăm : "**Cine** a început primul ? Dar pentru că rana sângerează încă, vom formula astfel :

"Care a fost *cronologia* faptelor ?"

Ca și în Polonia (ca și în Țările Baltice), *întâi, în timp*, au fost faptele de bestialitate ale bolșevicilor ruși ocupanți ai Basarabiei, Bucovinei și Herței - **în iunie 1940** (una mie nouă sute patruzeci);

Apoi - din iulie 1941 (una mie nouă sute patruzeci și unu), Armata română, liberînd ținuturile ocupate, a fost măsurat dezastrul material și mai ales uman pricinuit în doar 12 luni de comunism.

Constatare : ceea ce promiteau simpatizanții români ai bolșevismului, începînd din 1917, nu erau vorbe în vînt ale unor indivizi exaltați, nereprezentativi pentru societatea românească, spioni ai Sovieticilor ; de cum li s-a oferit prilejul "aplicării doctrinei comuniste" - au aplicat-o, instaurînd teroarea în teritoriile Ocupate - recapitulez :

în marea lor majoritate Evreii fuseseră ostili României Mari, de la început - din 1918 ;

încă de la înființarea Partidului Comunist Român, în 1921, comuniștii - în majoritate evrei (o parte locuind în alte țări, avînd o altă cetă-

tenie decât româna : maghiară, poloneză, bulgară - și o "supracetățe-nie" : sovietică) au contestat justetea alipirii provinciilor istorice românești la România, pledînd pentru "restituirea Basarabiei către URSS";

Evreii pledau și pentru "restituirea Transilvaniei către... Republica Sovietică Maghiară" (1919);

Răpirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord din iunie 1940 a fost primită de Evreii din România întreagă cu entuziasm, mulți dintre cei aflați în afara Teritoriilor Cedate, s-au grăbit să se mute în Tara Stru-gurilor și a Pâinii, vorba unui ilustru poet-agent de influență NKVD, altfel francez;

în fine, pentru că Evreii din Basarabia și cei aflați înainte de Cedare în URSS veniseră în Teritoriile Cedate și se dedaseră la acte, nu de reparație socială, cum ar fi fost de așteptat de la niște comuniști, ci **acte de barbarie pe criterii național-rasiale și confesionale** - ei fiind, nu-i așa, ruși-sovietici din tată-n fiu, pe când indigenii colonizați din contra : români - și mai-din-contra : creștini ortodocși.

Când o mică parte dintre probe s-a aflat în fața ochilor, în gropile comune descoperite - **atunci, abia atunci (adică : după 22 iunie 1941) Românii au început a se răzbuna pe evrei.**

În jocurile de copii se spune : "Răzbunarea-i arma prostului". Așa o fi, așa este. Ceea ce nu a abolit-o, nu a eliminat-o din "rezolvarea" conflictelor dintre indivizi, dintre comunități.

Românul raționează, întrebîndu-se astfel - în legătură cu cele întâmplăte în Basarabia, în Bucovina, în Transnistria, începînd din 26 iunie 1940 :

«De ce s-au năpustit Evreii asupra Românilor, în timpul retragerii din Basarabia (în *Săptămîna Roșie* : 28 iunie-4 sau/și 5 iulie 1940)?; de ce s-au încrâncenat asupra unor bieți soldați în termen care primiseră ordin să se retragă fără a răspunde la provocări?; de ce, dintre "narodnicii truditori sovietici" (cum se prezentau, în limba română cea care nu există, agitatorii sosiți peste noapte cu camioanele de peste Nistru), mai ales Evreii i-au huiduit, injuriat, tratat de "regaliști", de "capitaliști-fasciști", de "moșieri-antisemiți", i-au scuipat, i-au bătut cu pietre, i-au stropit cu fecale, pe mulți i-au zmulș din coloană și după ce i-au ciomăgit, călcat în picioare, zgâriat (nu doar femeile se dedaseră la această practică isterică), unora le-au tăiat nasturii de la pantaloni și i-au lăsat să plece în această postură umilitoare, pe alții i-au reținut și i-au prefăcut în *primii prizonieri de război dintr-un război care nu exista* ? Si încă : de ce, intrînd în masă în

organismele administrative, politice, polițienești ale sovieticilor ocupanți, Evreii s-au purtat cu Românii basarabeni, bucovineni, herțeni, de parcă aceștia ar fi fost - în ordine : babiloneni, egipteni, romani, spanioli, ruși, ucraineni - adică acele seminții care îi împrăștiaseră (diasporizaseră), îi persecutaseră, masacraseră - potrivit termenilor inventați de... Români : *Inchiziție și pogrom...* ?

La această întrebare - îndurerată, de bun simț - "răspundeau", peste ani, securiștii anchetatori evrei-unguri (ehe ! ce Mari-Maghiari evreii unguri !), când îi rupeau în bătai pe țăranii români din Oltenia, din Dobrogea, din Muntenia - care nu voiau să intre în colhoz :

«Voi ne-ați trimis la Auschwitz !» - **voi** fiind noi, Românii...

Logică de cristal, ilustrată de ultramediatizatul Elie Wiesel, cel care prin 1980, declara la televiziunea franceză că el și ai săi din Sighet fusese(ră) arestați și trimiși la Auschwitz - în aprilie 1944 (**aprilie una mie nouă sute patruzeci și patru**) - de către... jandarmii români !

Eugene Ionesco îi atrăsese atenția prietenului său asupra neadevărului : Transilvania de Nord - deci și Sighetul - fusese, între 30 septembrie 1940 și primăvara anului 1945 sub ocupație maghiară, deci jandarmii erau unguri, nu români... Wiesel îi răspunsese că nu contează amănuntul, oricum, Francezii nu cunosc istorie și puțin le pasă...

[Și eu intrasem în conflict cu Antoine Spire, în legătură cu inversarea cronologiei în **Cartea Neagră** din 1945 - ca "răspuns", m-a bătut pe umăr și m-a poftit să bem o cafea - și, cum spune Popeck, umoristul francez evreu care uneori se prezintă ca "Popescu" :

«Și cu asta, gata - nu mai vorbim despre *asta...*»/

Ba să vorbim despre *asta*.

Fiindcă ei, Evreii, au tot vorbit în ultima jumătate de veac despre *asta* a lor ; și tot vorbind, au monopolizat Cuvântul, au monopolizat suferința : pentru ei nu există, în Istorie, decât un singur genocid, cel al căror victime au fost ei și nu acceptă că în lagărele naziste au fost exterminați și Țigani și Slavi, în general (**Polonezi, începând din septembrie 1939**, Ucraineni, Ruși, după iulie 1941) și catolici și nobili și homosexuali și handicapați; că, *înainte de Holocaust*, Turcia, aliata strategică a Israelului (care și ea apără - cu iataganul - după cum știe lumea întreagă, "democrația occidentală în Orient"), se dedase, cu avânt, în 1915, "unei mici operații de purificare"(!) : masacrarea Armenilor ; că

după Holocaust s-au semnalat masacre cu caracter de genocid în lumea comunistă : Cambodgea, China, Coreea de Nord -recent în Cecenia. Din nefericire, tragedia Evreilor din timpul ultimu-

lui război mondial nu a fost prima, nici ultima... Același Antoine Spire, la o dezbatere televizată a (mai) afirmat că... nu poate fi considerată genocid masacrarea celor din etnia tutsi de către cei din etnia hutu, pentru că... (cei care se așteptau la o comparație cantitativă s-au înșelat: A. Spire a adus una calitativă) : numai poporul evreu a suferit așa ceva, deci el are dreptul la o mai mare considerație, cultura lui fiind incomparabil mai semnificativă decât a "africanilor"...

Si nimeni de pe platou nu l-a tratat de rasist (evident, și de ingnorant) pe Evreul Antoine Spire, comunist notoriu și profesionist al minciunii, reputat fabricant de citate...

24 iunie

Mai am șase zile până la întâlnire. Probabil că Victor nici nu s-a gândit că atunci va fi onomastica mea, iar Afgan'ul nu știe cum mă cheamă - cu atât mai puțin ce sunt și ce fac. Victor mi-a împrumutat un magnetofon să-i înregistrez spusele.

Să nu-1 uit pe tata în vânzoleala pregătirii. Nici pe tată-său, bunicu-meu, Chirilă. Nici pe frate-său mai mare, Ion, luat prizonier de Ruși, la 1 septembrie 1944, în gura Văii Prahovei (deci la o săptămână **după 23 august** când devenisem, dragă-doamne, aliați...), mort de foame și de sete într-un lagăr din Basarabia, redevenită RSS Moldovenească : în lagărul de prizonieri-de-război de la Fălești ?, după spusele fiicei lui și verișoarei mele ; în lagărul de exterminare de la Costiugeni, de lângă Chișinău, improvizat în curtea Azilului de alienați (unde fusese director tatăl poetei Magda Isanos) ?, cum îmi transmisese o nepoată ; de frig, pe drum ?- cum crede o altă verișoară. Asta a mai rămas de pe urma lui Ion Goma, unchiul meu : nesiguranța privitoare la locul morții, dar siguranța în privința modului în care Rușii i-au exterminat *și* pe Basarabenii *și* pe Bucovinenii care păcătuiseră luptând în armata națională a lor - și nu în armata sovietică, dușmană : prin foame și prin sete și prin frig.

Si nici pe mama, să n-o uit, chiar dacă ea nu a fost nici soldat la țari ca socru-său, nici zek la comisari ca bărbatu-său, nici prizonier la Afgani, ca băiatu ăsta.

De mine - etern "caz" - nu mai pomenesc : chiar când mă uit cu totul, nu mă pierd nici o clipă din vedere.

[Deci, începînd din 28 iunie 1940, în timpul retragerii armatei române din Basarabia, prin "truditorii muncitorești" (cum masacrau limba română... muncitorii truditorești) aduși de peste Nistru, Rușii au zmulș din coloane ostași, pe care i-au "reținut", considerîndu-i prizonieri de război(ul)-care-nu-fusesse-declarat (tata a întîlnit, în Siberia, doi : un țăran din Oltenia și un învățător din Banat) ;

în 23 august 1944 România a schimbat alianțele și a declarat încetarea stării de beligerantă cu URSS. URSS a declarat același lucru - ceea ce nu a împiedecat-o defel să dezarmeze, în continuare și, în continuare (până la 12 septembrie : 21 de zile; trei săptămîni), să-i facă prizonieri pe militarii români... deveniți aliați - și care nu le mai erau ostili. În jur de 200.000 ostași și ofițeri au fost luați "prizonieri de război" *după 23 august 44* și au fost duși în Rusia, pe urmele celor făcuți prizonieri în lupte, înainte de această dată. Peste 80% dintre prizonierii de ambele "categorii" au dispărut fără urmă.

Putea să facă biata Rusie altfel decât a făcut ? Ilia Ehrenburg scria că nu și opera o comparație extrem de originală : un individ încearcă s-o oprească locomotivă care aleargă cu 120 km/oră - pentru a cere mecanicului să-i de un foc (la țigară)...

Cine nu a auzit măcar de Ilia Ehrenburg ? Mulți, dar puțini știu că scriitorul (și nu era rău, ticălosul !) fusese, în timpul războiului, nu neapărat jurnalist de front, ci... explicator-îndemnător-absolvitor a bestialităților pe care trebuiau să le facă ostașii Armatei Roșii, nu neapărat cu dușmanul, ci cu... femeia lui. Ar trebui adunate într-o Antologie a Rușinii și depuse la Niirnberg II articolele semnate de **scriitorul** Ilia Ehrenburg despre "Nemțoaică"; și despre ce **trebuia** (fiind o "datorie de onoare") să-i facă un adevărat ostaș sovietic, comunist. Bietul soldat care citea ziarul Armatei Roșii, nu cunoștea geografie, habar n-avea de istorie, nu știa nimic-nimic-nimic din ce se întîmplă, nu doar în lume, ci în propria-i țară - deci nu mai avea nevoie să fie îndemnat să jefuiască, nu doar pe civili ci și pe prizonieri («Davai cias !» a rămas în oasele ne-rușilor ca și: «Vin Tătarii !» - au mărturisit prizonierii de la Stalingrad că aceasta... era cerința manifestată de învingătorii lor), să maltrateze "populația civilă" întîlnită ; și mai ales nu avea nevoie de un curs de alfabetizare, ca să afle ce să facă el cu *femeia* de la vârsta de cinci ani la o sută - cum ce ? S-o pună jos și s-o reguleze, dimpreună cu întreaga companie ! Însă, iată : afla pentru întîia oară (însă el nu știa că e prima-oară) : superiorii nu numai că nu-i

pedepseau pe inferiorii care "se mai și dedau...", ci îi
îndeamnau

să facă ; tot repetînd-repetînd "obligația ostașului sovietic" (ceea ce el, oricum, făcea, prin tradiție rusească - unii răuvoitori spun : "slavă", arătînd spre Sârbi), îi dădea de înțeles că, de nu face așa, abia atunci va fi pedepsit. Si nu știa, viteazul Krasnoarmeiț (care mărșăluia spre Apus, imaginîndu-și "Berlinul" ca Raiul Rusesc : o poiană cu flori, unde se înalță munți de cărnați, străbătută de pâraie de votcă), dacă femeile pe care le viola și, uneori, le mai și ucidea erau, cu adevărat, "nemțoaice" - și dacă da : naziste ori ba, pro, ori antihitleriste ?; și nu-i păsa dacă "Nemțoaica" era, în fapt, o victimă a Neamțului : Poloneză, Rusoică, Ucraineancă - Evreică...

Si nici lui Ilia Ehrenburg nu-i păsa - el își făcuse datoria lui de "umanist" : strecurase otrava în urechea Rusului - de-acum Rusul să se descurce singur ! Fiindcă Ehrenburg știa ce știa : nu e necesar să-i și explici omului simplu de ce trebuie să facă rău - doar să-i spui că are voie să facă ; ba chiar e bine să facă rău.

Si eu știu ce știu : dacă Ilia Ehrenburg ar fi printr-o minune în viață, acum ar avea 111 ani și, în loc să fie judecat pentru incitare la crimă, ar fi fost director de onoare al Muzeului Holocaustului din Israel.]

Dintre "prizonerii" luați de Ruși după 23 august 44 (deci: aliați!) o soartă și mai cumplită îi așepta pe ostașii români originari din Teritoriile Cedate : Basarabia, Bucovina de Nord, Ținutul Herța. Aceștia erau considerați de Ruși... cetățeni sovietici (doar prin faptul că locul unde se născuseră fusese anexat de Marea (și Lata - însă nu destul) Uniune Sovietică... "cu inventarul viu și mort"! Iar pentru că luptaseră "împotriva Patriei lor, URSS" (care, "Patrie a lor, URSS"? -patria lor era România), au fost considerați *trădători*. Însă nu au fost condamnați la moarte printr-o sentință judecătorească, fie aceea și expeditivă, și împușcați. Ci lichidați prin foame și prin sete : fie în simple țărcuri în care erau ținuți fără hrană, fără apă ; fie în trenuri-fără-destinație : morții din vagoane erau aruncați în haltele de noapte).

A fost destinul și al lui Ion Goma, unchiul meu, fratele mai mare al tatei. În 1939 fusese mobilizat (ca și tata), însă el s-a aflat în garnizoană la Buzău, în iunie 1940, la Cedarea Basarabiei. Nu și-a revăzut familia și copiii - un băiat și o fată - decât într-o scurtă permisie, după 22 iunie 1941, când Rușii fuseseră alungați din țară. Atunci a aflat că frate-său mijlociu (tata) fusese deportat de ruși în ianuarie același an. El, Ion Goma a făcut frontul de Est până în Cuban, a fost rănit de

câteva ori, în 1943 a fost trimis în țară, la "partea sedentară". Cu acest "statut" l-au prins evenimentele de la 23 august 1944. Nu este deloc sigur că, dacă nu ar fi luptat pe Frontul de Est, Rușii l-ar fi cruțat. Nu pentru vreo *faptă* (ca ostaș, trăsesse cu pușca în dușman - adică în rus...) a fost el pedepsit, ci pentru *stare* : se născuse pe un teritoriu care, **ulterior**, fusese ocupat de Ruși ! Deși el nu fusese nici măcar o secundă "cetățean sovietic" - ca nevasta, copiii, mamă-sa, frate-său (tata), cumnată-sa, nepotu-său (mama și cu mine), un an încheiat. Dar în ochii Rușilor nu asta conta. Dealtfel, în anii de groază care au urmat, aveam să constatăm că interesul represiv al Rușilor era mai puțin stârnit de *fapta*, de *starea* dușmanului (sau de, altă invenție rusească: *potențialitatea* de a deveni periculos) - ori de *bănuiala* că ar fi dușman - ci, vai, de... **cantitatea, de numărul oamenilor - de arestat, de deportat, de împușcat.**

Am fost coleg de închisoare cu câțiva nefericiți care, aflați în gări, așteptându-și trenul, fiindcă pe o altă linie era garat un tren de deportați, din care fugiseră câțiva "prizonieri de război", ca unchiul meu, Ion Goma ; refugiați "recuperați și repatriați - în Siberia" - cum am fi fost și noi, dacă nu am fi confecționat acte false în Lagărul de la Sighișoara unde fusesem internați după "capturare"; Germani din România, rechiziționați și trimiși în Rusia, "la reconstrucție". Sau poate că "ciolovecul" de pază era un bou, nu știa să numere și, ca să nu fie el pedepsit, înhăța, la întâmplare, pe cine se nimerea și-l prefăcea în... deportat. Aceștia (deveniți colegi de celulă cu mine) își clamaseră inocența ani de zile, în Rusia, până când să fie eliberați...

- un fel de a spune: ajunși în țară, Românii se dovediseră mai catolici

decât papa: ca să-și dovedească lealitatea față de Marea Uniune Sovietică,

îi băgaseră în închisoare pe cei care, în Rusia, avuseseră doar "statut" de deplasat, condamându-i pentru... trecere ilegală de frontieră!

[Am povestit în altă carte (**în Cerc**, Gallimard, 1977) soarta-unui-legionar (din Legiunea Străină, nu din Legiunea... Română) : un adolescent român dornic de aventuri, a făcut ce-a făcut și a ajuns în Occident - în Franța. S-a angajat în Legiunea Străină și a lupta o vreme în Vietnam. A fost luat prizonier de Nordiști, reeducat, a devenit instructor militar al viet-ului. După

ce Francezii au fost înfrânți la Dien Bien Phu, în 1954, și au părăsit Indochina, "instructorii benevoli" au fost eliberați; și decorați. Apoi, cu fanfară, cu flori, au fost urcați în trei vagoane împodobite - pe dinafară - cu portretele lui Ho-Si-Min, Mao,

Stalin (și ce dacă murise cu un an în urmă ? - era veșnic viu, porcul !). Trenul a străbătut China, de la sud la nord, în gările importante avînd loc mitinguri de solidaritate cu bravul popor vietnamez și de mulțumire pentru ajutorul dezinteresat dat de... voluntarii "Brigăzii Internaționale". .. După vreo lună au trecut în Rusia ; de acolo, pe Transsiberian, încă vreo lună... "Brigadiștii" (români, unguri, cehi, polonezi, nemți) ajunseseră să creadă că ei chiar fuseseră voluntari la Vietnamezii de Nord și că "acasă" vor fi unși măcar primari, dacă nu miniștri... Evident, și în URSS erau întâmpinați ca niște eroi... Pe undeva pe la Kiev au fost despărțiți : Românii singuri au pornit cu un vagon spre patrie... Și la Chișinău au fost primiți cu fanfară, pâine, sare... Când au ajuns la Ungheni, pe noua frontieră de pe Prut, au fost invitați să coboare, fiindcă de acolo-ncolo calea ferată avea alt ecartament, de acolo începea, totuși, Europa. Ei au coborît, mirați că pe malul drept al Prutului nu se vedea nici fanfară, nici pâine-și-sare... Au început a se trezi când au fost urcați cu forța într-un vagon-dubă, însă de-a binelea s-au trezit abia când, "depuși" la închisoarea Gherla, au fost băgați în celulele "frontieriștilor" - de ce ? Simplu : fuseseră condamnați la câte 5 ani pentru... trecere ilegală de frontieră - cea spre Occident, firește...]

Acest text va părea rebarbativ, din două motive, ambele descalficante : mai întâi că autorul de mine nu intră direct în acțiune. Victor așa face, se vede că are formație de jurnalist, de reporter de-teren, de-război, el se dedă la digresiuni abia după ce a marcat terenul acțiunii - nu ca mine, care în primele trei capitole din cele cinci ale unei cărți mă ocup cu căutarea formulei de început, cu găsirea gurii, crăpăturii, orificei prin care să mă intru;

Al doilea grav defect al prozei mele scrisă în exil (adică în două treimi din timpul scrisului profesionist: am început a scrie regulat din octombrie 1965, când m-am întors în libertate, am dus-o până în noiembrie 1977, ceea ce dă 12 ani; în exil, din 1977, au trecut 24 ani): bag în proza mea "prea multă istorie", ceea ce o face "didactică" -reproșuri formulat de prietenul Ion Negoïtescu, după ce a citit **Din Calidor...**

Accept că sînt ezitant, așteptător, târcolitor, cu un cuvînt : plicticos prin nehotărîrea de a-i da cititorului (sau unui personaj), în sfârșit, cu halba-n cap, vorba schiței lui Caragiale ; sînt de acord : mi-am poluat ficțiunile cu "istorie" ; pe lângă faptul că, structural, ca

prozator sânt plicticos, am devenit și mai greu de suportat prin interminabilele, insuportabilele paranteze istorice.

Îmi asum toate aceste grave păcate împotriva artei-scriitorului-la-român... Nu mă voi justifica, explicînd că... trebuia ca cineva să le dea ne-Românilor câteva noțiuni de Istorie a Românilor ba chiar și Românilor ceva elemente din Istoria, cică a lor... ; și nici nu voi afirma că ne-Românii ard de nerăbdare să afle - din Istoria Românilor - și altceva decât Dracula-Comănești-Ceaușescu-Hagi.

Spun : e prea târziu ca să mă cumințesc, să scriu "curat".

Drept care îmi continuu monologul - cu-istorie :

Și cei mai lucizi, mai sobri consemnatori de istorie față cu câte un eveniment, se opresc, trag aer în piept, se lasă pe spătarul scaunului:

«Și dacă...?»

Nimic mai firesc, mai omenesc : să vrei altfel, să corectezi aceasta, să propui cealaltă, mai-bună - prin : *și dacă....?*

Nu sânt istoric, nici lucid, nici sobru (de obiectiv, să nu mai vorbim), deci îmi iau voie de la mine însumi să lucrez trecutul cu viitorescul *dacă*. Firește nu folosesc această cheie decât pentru a descuia porțița probabilului favorabil mie și comunității mele - în nici un caz contrariul. Înarmat cu *dacă*, atac hotărât un eveniment care, pe lângă faptul că a schimbat viața (în rău, firește), a mai bine de o cincime din populația de atunci a României, a atras atenția asupra unei curențe constitutive a Românului :

Momentul 26 iunie 1940 (ultimatumul sovietic dat României, imediat după dezastrul puterilor garante : Franța și Marea Britanie).

25 iunie

De ce mă încăpățânez să scriu "numai despre Basarabia" ?

Dar nu scriu *numai* despre Basarabia !

Scriu *și* despre Basarabia - e normal, nu ?

Pe Octavian Goga îl va fi întrebat cineva-cândva de ce scrie "numai" despre Ardeal ? Sau pe Lucian Blaga ? Și doar și ei, oricât de ardeleni au fost, erau, ca și mine "de origine aromână", cum atât de cu delicatețe lexicografică observă biolexicografii...

Cei mai bruți, mai berbeci, mai violenți dintre Macedonenii au aderat politicește la legionari - o minoritate a lor mergînd la comuniști... - cei mai reținuți, mai măsurați, mai cugetați s-au mulțumit cu "românismul" în general, în special cu patriotismul provincial. Așa cum Macedonenii stabiliți în Ardeal au devenit ardente ardelenofili, ardelenolatrici; așa cum cei ce au găsit adăpost în Cadrilater (Dobrogea de Sud) - pe care, la Cedare, în 1940, au fost siliți să-l părăsească și oriunde s-ar fi re-stabilit - cu precădere în restul Dobrogei - au devenit Portugheții carpato-danubieni (judecînd după nostalgia pămîntului pierdut) - de ce nu ar fi și Macedonenii ajunși în Basarabia (ca Stere, de pildă ; ca de pildă, eu) eterni evocatori ai patriei pierdute ?

La urma urmei, eu nu am altă țară decât Basarabia cea care nu mai există decât în cărțile mele. Din Basarabia am fugit de răul Rușilor; din România am fost silit să plec de răul... Românilor, în Franța nu am cerut naturalizarea (acum o săptămână mi s-a prelungit Certificatul de refugiat - până în anul 2006...), așadar mă mulțumesc cu ce am și cu ceea ce nu-mi mai poate nimeni lua : limba română;

Si cu ceea ce fac eu cu mâinile mele, ca Dumnezeu însuși, ori ca mine, copil, când cu formula magică : «Ziceam că...» făceam lumea și lumina și florile. Si mai ales fetele.

Cum să nu simt dimpreună cu Basarabenii mei, cum să nu pun la inimă greul lor și urâtul lor și scârba încercată de ei, mereu, mereu, de la 1812 încoace - cu o scurtă pauză între 1918 și 1940 ?

Si cum să trec sub tăcere crima de omor la care s-au dat Rușii, împotriva neamului meu, a neamurilor mele - deci împotriva mea? Cum să tac și să uit foametea organizată de ei în 1946, cu urmările ei, ne-europenești, neomenești ?

Si cum să uit...?

Si cum aș putea uita și...?

Nu am uitat nimic.

Desigur : rușiștii, sovietiştii, comuniștii, vor spune că sînt răzbunător ; că sînt fascist - ba chiar antisemit.

Să fie sănătoși, să spună până vor răguși.

Eu știu un lucru : țara mea, concetățenii mei, membrii familiei mele (ai clanului meu) au fost, din iunie 1940, umiliți, hăituiți, înfomețați, torturați, deportați, lichidați. De către cine ? De către cei enumerați mai sus. Cu sovietiştii - ca și cu securiștii (de orice sex ar fi) nu intru în dialog - dealtfel nici ei nu știu ce-i aceea "dezbatare". Însă

Evreilor care mă acuză de antisemitism, le-o întorc :
«Dacă eu sânt *antisemit*, atunci voi sunteți anti-gof !»
Iar compatrioților "creștini" (născuți-ortodocși...
dinainte de Cristos) care mă tratează de "jidovii" -
pentru că am fost primul român care a scris negru pe
alb că, în timpul Războiului Sfânt, Antonescu nu a avut
nimic sfânt când a hotărât - și pus în aplicare -
lichidarea a două etnii: Evreii și Țigani - le răspund
astfel :

«Dacă eu sânt jidovit, voi sunteți oi - și o să
rămâneți ovine în veac !»

Că acest blestem nu are în vedere doar viitorul, ci, vai,
un prezent care amenință să se perpetueze : starea,
halul gândirii "gânditorilor nației", lipsa de conștiință
civică a "conștiințelor nației", dezorientarea structurală
a... directorilor (tot ai nației). De aceea am scris textul
care urmează :

"Să fie interzis electoratul!"

*Pe hârtie, pe unde, pe ecrane, pe internet se
întretaie până la vacarm - păstrînd totuși aerul de cor -
gemetele, vaietele, văicărelile celor ce se cred
purătorii de cuvânt ai acestui neam nefericit. După ce
se lamentează (acest se vrea să indice că ei, autorii
Eremiadelor, doar ei și cumnatele lor sunt demni de
compătimire - chiar susceptibili de despăgubire pentru
daunele suferite), mintoșii directori de conștiință
carpatodanubieni trec la "analiza dezastrului".
Concluzia cogitațiunii lor profunde :*

"Electoratul este de vină ".

*Cum să nu fie electoratul de vină că a fost re-
cocoțat la putere bolșevicul, criminalul Iliescu ? Doar
el cu mâna lui l-a votat! Formulînd această
acuză, Opaițele României, Văpaițele Carpatului,
Scriitorii Curați cu voie de la Primărie (nume de cod:
Rezistenții prin Cultură) s-au arătat în splendoarea lor
de membri-plini ai comunității primitivizate de
comunism, ai nației analfabetiza-te de ceaușism - cu
ajutorul activ, prin pasivitate, al dezertorilor noștri
intelectuali (altfel, cu toții străluciți, chiar geniali!).
Până mai ieri "de vină" (de toate nefericirile) erau,
totdeauna, alții : Americanii, Ungurii, Rușii, Evreii,
Bulgarii ; Moldovenii (dacă vorbea un ardelean),
Ardelenii în ochii regătenilor, Regătenii în ai
moldovenilor... -aceasta fiind judecata necăjită a unor
necăjiți care nu ridicaseră în viața lor privirea mai sus
de bocancii celui din față. Iată însă că și*

smântâna-patriei-române, gândește și arată cu degetul ca un școler puturos șipârâcios -pe altul. Numai că din bibliografia literaturoșilor noștri manufactori de opinie (!) a dispărut o referință : Bertolt Brecht, De ce : pentru că odiosul fusese sluga comunismului kominformist (dar Brucan? dar Crohmălniceanu? dar Paul Cornea ?, dar Pavel Cîmpeanu ?), ci din... jenă intelectuală. Un personaj din Brecht spusese aproximativ - citez din memorie : "Dacă poporul nu respectă directivele noastre - să fie interzis poporul!"

Asta era soluțiunea, dragi tovarăși directori de conștiință neaoș-românească : Adameșteanu, Doina Cornea, Blandiana, Rodica Palade, N. Manolescu, Liiceanu, Pruteanu, Patapievici, Paleologu, Pleșu, Nadia Comăneci, Iorgulescu, Doinaș, Mircea Martin, Tiriac, Paler, Marino, Zub, Andrei Cornea, Ilie Năstase, Stelian Tănase, Groșan, Tismăneanu, Hagi - și alte monumente autenticei gândiri românești: să interziceți electoratul! Operațiunea v-arfi scutit de cea mai mare cretinărie, de cea mai lăbărțată porcărie pe care ați făcut-o în viețile voastre, altfel presărate de măgării-idioții: nu numai de a-l vota - voi! - pe Iliescu, dar de a îndemna oamenii să vă urmeze.

Pentru a salva, ce? "Democrația"? Care democrație, analfabeților, amnezicilor incapabili de a vă încheia la obiele? Democrația cu/a lui Iliescu? V-a luat Dumnezeu mințile? Dacă v-arfi venit ideea salvatoare înainte de 26 noiembrie acest an, 2000, ați fi făcut economie de un somn - din el a ieșit Monstrul Dezinformației Securisto-Kaghebiste materializat prin o falsă-problemă, deci prin o soluție falsă - aceasta :

"Votați împotriva dictaturii, împotriva pericolului fascismului și antisemitismului românesc purtând numele: V. C. Tudor!"

Îmi aduc aminte cu neplăcere : după 1977, când am ajuns în exil, am încerca să comunic Monicăi Lovinescu și lui Virgil Ierunca opinia: "pericolul huliganismului purtând numele : Eugen Barbu "- era o grosolană, o vulgară diversiune securistă. A denunța (și ataca) doar pe E. Barbu și ceata-i de vlăjgani ciomăgași (pe atunci puradeii-pionieri erau Ileana Lucaci, V.C. Tudor, Dan Ciachir) considerându-i pe barbiști, dacă nu singurii, atunci principalii vinovați de tiranizarea culturii : o eroare. Pe de o parte Eugen Barbu Oaie și ai săi de la Barieră, oricât de obraznici ar fi fost, erau doar instrumente ale Monstrului, limbrici împinși în față de Șarpele Securismului (deasupra lui: Balaurul Comunismului) ; pe de altă parte, a-i ataca de la microfonul Europei libere cu precădere pe derbedeii de la Săptămîna însem-

na a reduce problema ne-libertății de expresie din sistemul totalitar comunist românesc la conflicte personale cu mardeiașul plagiator. Mai grav: focalizarea acuzațiilor de tiranizare a cuvântului asupra unor trupeți conforta, betona alibiul inacțiunii, al inerției, al lașității scriitorului român, cel care, la closetul restaurantului Casei Scriitorilor, jura pe carnetul roșu din mâna dreaptă, făcându-și cruce cu stânga : «Eu cu drag mi-aș manifesta anticomunismul - dar dacă nu mă lasă porcul de Barbu...» -pe acea vreme încă nu se gândise să boteze dezertiuinea, lașitatea, trădarea aproapelui (și literaturii) : "rezistențăprin cultură".

Pagubele pricinuite de diversiunea numită : Eugen Barbu, în literatură, oricât de însemnate, au fost floare la ureche față de cele din alegerile de la 26 noiembrie-10 decembrie 2000. Atunci (înainte de decembrie 89) scriitorii - cei mai mulți, cei mai buni - știau că E. Barbu este omul securității și îl clasaseră; acum orătăniile nației, trezite din somn, au cotcodăcit : "Dictatura fascistă ne pândește!", "Suntem amenințați de antisemitism!", "Stop extremismului!", "Să facem baraj tiraniei!"- și alte gogorițe, consfințind diversiunea secu-ristă: V. C. Tudor (astfel dând identitate copilului de suflet al Barbului și al Organei, găinarul oligofrenetic).

De ce spun : diversiune ? Ce întrebare ! Dar se vede de departe: urlătorii de profesie urlă-zbiară, denunțând cu nemăsurat curaj virtuala dictatură fascisto-antisemită a lui V. C. Tudor - ca să nu se observe reala dictatură comunistă, pipăibilul bolșevism ale tovarășului Iliescu!

Dar bineînțele : V. C. Tudor este un ins dezgustător, semianalfabet, neam-prost de-acasă (și de la MAI), ștergătoare de picioare și lingător de cur al Ceaușescului ; că a activat din fragedă pionierie pentru Securitate, a atacat în Săptămîna pe cei indicați de Securitate și a apărat, la comandă, pe agenții infiltrați în Occident (Gustav Pordea, "deputatul european " de pe lista lui Le Pen, în 1984, plătit prin securistul Costel Mitran cu o jumătate de milion de dolari). Și la noi securiștii persecutori ai credincioșilor au devenit peste noapte mistici, chiar de nu li s-a luat văzul, ca lui Saul; și la noi securiștii internaționaliști de ieri au devenit azi vâjnoși naționaliști - vezi-l pe Marele Rus, altfel evreu : Jirinovski.

Nu V. C. Tudor și nu fascismul, nu antisemitismul, nu antițigă-nismul purtînd marca Securității dâmbovițene constituie amenințarea la adresa nefericitei României.

Ci bolșevismul kaghebig re-instaurat de Iliescu.

Prin alegerile din 26 noiembrie 2000 România a înaintat-pe-culmi, vorba lui Păunescu glorificându-l pe Ceaușescu : a "urcat" din lac în puț. Asta înseamnă că "dezastrul" (termen de care sunt pline până la sufocare taman gurile care până la 22 decembrie 89 fix rămăseseră cusute-sudate) nu trebuie articulat (gramatical) ; corect fiind: "unul din dezastrele de după decembrie 1989".

*Soarta țării m-a preocupat (și m-a durut) și pe mine. Și nu imediat după "dezastrul de la 26 noiembrie" [2000]. Ba înainte (și după) dezastrul de la 17 noiembrie 1996 ; și chiar înainte și după dezastrul de la 20 mai 1990 - stau dovadă faptele de scris, textele publicate constant, în săptămânalul newyorkez Lumea Liberă, în Cotidianul de la București - și (în sfârșit!), editate de Nemira, în volumul **Scrisuri**, 1999. În acesta nu au fost incluse două intervenții : cea la Colocviul de la Roma, din 11-13 mai 1991 - și, cu un an mai devreme, "Scrisoare către Gabriela Adameșteanu", de la 1 aprilie 1990.*

Nu mi-am completat (aici) scurta autobibliografie din orgoliu de autor frustrat - ci din ciudă : știam că nu sânt singurul care... :

- [înainte de decembrie 1989] ...să se teamă că, dacă vreodată România va fi liberată (am zis bine : va fi, adică de către alții, nu : se va, singură), poate că economic are să iasă din mizeria cumplită în care o ținuse comunismul, dar nu social, nu mental - nu civic ;

- ...să înțeleagă că "revoluția la Români" nu fusese nici revo luție, nici la-Români, ci schimbare-de-secretar-general-al-partidului (dat la spălat-curățat de căcat-sânge) cu/prin aceleași cadre: activiști-securiști;

- ...să înțeleagă (cu durere) că martirii neamului, oamenii politici democrați, unii și intelectuali de marcă, supraviețuitori ai pușcăriilor comuniste, fuseseră demult prefăcuți în cârpe de care-și ștergea cizmele lumpen-proletariatul securist, după două decenii devenit... aristocrația nației (după expresia, nu a unui curat neo-boer,

ci a unui senator, președinte de scriitori, decedatul Ulici); marii-oameni fuseseră neutralizați, nimiciți de Securitate, nici vorbă să poată (re)de-veni ce fuseseră; erau ceea ce făcuse din ei Piteștiul-Lung: auxiliari obedienți ai Criminalului Organ ; trudeau, nu atât la "culegerea de informații", ci la ce se cheamă : dezinformație: "răspândirea unor informații din sursă sigură", sursă-sigură fiind, ca și pentru Jela-Humanitas, ca și pentru Manolescu-Pelin, după 89,

Securitatea ; astfel au lucrat (de voie, de ne-voie) pentru călăi, împotriva fraților-victime Gyr și Crainic, CC. Giurescu și Șerban Cioculescu, Carandino și Noica, Stăniloae și Ernest Bernea, Paleologu și Quintus, Țuțea și Coposu...;

- ...să înțeleagă (mai corect: să nu uite !) că FSN din decembrie 1989 era o răsuflată, o vulgară diversiune de tipul FND (confectionat la 26 septembrie 1944, tot de rușii ocupanți pentru românii ocupați), prin care cadrele (de stat și de partid) se travesteau în democrați și în patrioți (cum ?, simplu: își coseau epoleții pe dinăuntru !) ; din aceeași mișcare, prin cooptare în vederea mutării (de șah) următoare, îi compromiteau pe cei (încă) necompromiși; trebuia să fii idiot pro fund ca să nu vezi, să nu înțelegi că Românul începe o "viață nouă " pe după cap cu tâlhari bolșevici în civil ca Brucan, Bărlădeanu, Verdeț, Iliescu și cu bandiți bolșevici în uniforme (Stănculescu, Militaru, Pleșiță, Caraman) - cu toții legați prin carieră și prin interes de comunismul local ca și de cel moscovit; câte minute de reflecție i-au trebuit Doinei Cornea, Blandianei, Paleologului, Pleșului, Dinescului, lui Caramitru - ca să demisioneze din FSN (vorbesc de cei care au chiar făcut-o...)? ;

- ...să înțeleagă că lărgimea de spirit (sic) de care dădea dovadă opoziția (re-sic) în primele săptămâni după "revoluție " era, în fapt, impotență : țărăniștii, liberalii, social-democrații (Coposu, Rațiu, Cîmpeanu, Quintus, Cervenii, Diaconescu, Țepelea, Galbenii - și încă mulți, prea mulți pentru o comunitate care se proclamă anticomunistă și rezistentă) ezitau, evitau să ia puterea - care nise cuvenea !- nu pen tru că ar fi fost ei binecrescuți, galantoni cu adversarul politic - ci pen tru că nu mișcau în front fără ordinul stăpânului: Securitatea!;

- ...să înțeleagă că norocul-istoric îți cade, pară-mălăiață,-n gură o dată, hai, de două ori, dar nu de fiecare dată când tu, becisni-

*cul, lașul, puturosul, dezertorul ai nevoie ; că
"revoluția la români"
nu a fost fructul strădaniei românilor, al sacrificiului
lor, ci o fericită
întâmplare (internațională) de care ar fi trebuit să
profite și România
(pe urma Poloniei, a Cehoslovaciei, a RDG, a
Ungariei, a
"Moldovei", a URSS); cronologic, zăvara de la 22
decembrie de la
București a fost cea din urmă din Lagărul Sovietic
european (și cea mai sângeroasă), și dacă românii nu
contribuiseră cu nimic la răsturnarea comunismului,
măcar să fi folosit - cu normală inteligență -prilejul
oferit;
- ...să înțeleagă că partidele democratice (exact
cele interzise de*

comuniști, iar membrii lor arestați, mulți asasinați) nu pot fi alcătuite din asasinii și complicii asasinilor : comuniști, securiști, vânzători-de-frate ca R. Cîmpeanu, Quintus, Marțian, Ioan Alexandru - și nu pot fi consolidate prin batalioanele de activiști, milițieni, securiști, nici măcar strecurați, ci intrați pe poarta mare ținută deschisă, cu plecăciune, de Tatăl Nației, Seniorul Coposu, sluga supusă a securis-tului purtînd numele conspirativ : Măgureanu ;

- ...să înțeleagă că dacă puterea adevărată, corupe (cu adevărat), corupe cu adevărat și fleacul de putere exersat de un român; și cum să nu fie așa, dacă românul și-a alcătuit Catehismul Moral din negații:

- nu spune românul: "Om bun este cel care nu face rău " ?

- nu spunea - ba chiar urla : "Noi nu gândim/" ?

- nu spun scriitorii : "Noi n-am avut samizdat și nici n-am avut nevoie!"?

- nu spuneau ierarhii bisericii ortodoxe : "Noi n-am rezistat

- noi ne-am rugat... "?

- nu se spunea - din 1964, când s-au golit închisorile : "Eu

nu fac politică " - ceea ce se traducea prin : "Să nu mi se ceară să fiu

demn, moral, civic - mi-e frică!" ? , însă de cum "s-a dat" ceva, toți tre-

muricii, toți impotenții, toți imoralii, toate curvele, toți hoții s-au

năpustit, au înșfăcat, au furat (ce mai rămăsese) ;

politicienii români,

fie "foști"... comuniști, securiști, fie foști

democrați : liberali,

țăranști, legionari - în fine, foști-oameni - dar și tineri care în 1989

aveau înjur de 20 ani, deci nu avuseseră ocazia să se maculeze (nu-i

nimic : s-au înmierdarisit singuri-singurei de mai mare dragul, priviți-

lpe Patapievici: a avut nevoie de aproape un deceniu de eforturi, dar

ce reușită!, ai zice : un adevărat liicean') - nu realizează că a face

politică, a fi înalt funcționar la stat ori demnitar

înseamnă a te pune

în serviciul statului, iar prin el, în serviciul

*concetățenilor care
așteaptă de la tine ceea ce nu au avut de la guvernanții
comuniști.*

Am amintit două texte neincluse în volumul

Scrisuri ;

*- La 1 Aprilie 1990, în Scrisoare către Gabriela
Adameșteanu*

*(publicată în revista 22 pe la mijlocul lunii), după un
trimestru de la*

*"revoluție"), am avut insolența să-i acuz pe "marii-
scriitori" de*

*lașitate, de inactivitate, de dezertare, înainte de 22
decembrie 89; de*

*zăpăceală, de necinste, de analfabetism, de
rapacitate, după ; i-am*

*tratat de nesimțiți moral pe N Manolescu, Buzura,
Doinaș, Blandiana,*

*Dinescu, Pleșu, Eugen Simion, Sorescu... Atunci mi-a
sărit în cap*

*toată lumea bună, intelectuală : cum de înjuram ca la
ușa cortului
niște clasici-în-viață, bașca niște anticomuniști-fără-
prihană? Desigur
Anter-pelatorii au uitat fulgerător ce-mi reproșaseră
când, la foarte
scurt timp, și ei au început a-i acuza pe aceiași, în
aceiași termeni (ai
fi zis că mă plagiază...) - dar doamne-ferește să fi
indicat că citează
din clasici...;*

*- între 10 și 13 mai 1991 a avut loc la Roma un
colocviu la care a participat floarea scriitorimii din țară
: Doinaș, Blandiana, Ulici, Mălăncioiu, Adameșteanu,
Papahagi, Uricaru... (adevărat: lipsea nelipsibila Geta
Dimisianu), precum și câțiva exilați : Balotă, Sorin
Alexandrescu, eu. Intervenția mea inchizitorială:
"Numai activiștii și securiștii au confiscat revoluția
română? - Nu ! Și scriitorii !" a provocat indignarea
maselor largi de rezistenți prin cultură. Și
consternarea - rănită - mai ales când am formulat
acuzăția :*

De vină pentru victoria lui Iliescu, la 20 mai 1990,
nu este electoratul - analfabetizat, terorizat, șantașat
de aceiași activiști, de aceiași securiști - ci scriitorii ;
voi, înainte de decembrie 89, nu v-ați făcut datoria de
a amplifica glasul celor care nu se puteau exprima.
în schimb (!), de cum a dat revoluția peste voi (încât
au intrat în panică nu doar ticăloși ca Titus Popovici,
Păunescu, D.R. Popescu, Săraru, ci și "de-ai noștri": N.
Manolescu, Buzura, Țoiu, M.H. Simionescu -speriați că
va fi revizuit "clasamentul" literatorilor), cum v-ați
repezit la ciolan, ați înșfăcat posturi, ordinatoarele vechi
trimise unor instituții, burse, medicamente aduse
pentru spitale, directorate de publicații, de fundații,
țoale destinate săracilor, ministere - de parcă vi s-ar
fi convenit recompensele pentru dârzele și riscantele
voastre activități din... ilegalitate... Vă plângeți de
electorat ? Culegeți ce nu ați semănat. Cum fiecare
bărbat are nevasta meritată și copilul făcut, voi aveți
electoratul pe care vi l-ați modelat (negativ) - prin
Opera și prin Viața voastră de scriitori dezertori...

*Atacurile mele au primit replica binemeritată : toți
participanții (chiar și Balotă și Sorin Alexandrescu
care împărtășeau "analiza " mea, înainte de intervenție
- în timpul și după au tăcut, grămăjoară) m-au luat la
forfecat ca într-o ședință de partid din cele bine
preparate (și eu fusesem membru de partid, însă eram
un biet pui în fața dialecticii tancului sovietic mânăuită
de subtili ca Doinaș, de îndelicate ca Blandiana,*

*Adameșteanu, Mălăncioiu. Firește, toate răspunsurile,
toate interpelările lor erau de o perfectă rea-credință,
nu țineau seama de adevărul evident, nici măcar de...
calendar (dar nu m-a invitat*

Blandiana, în luna mai 1991, în Piața Universității, la un an după lichidarea ei ?), încât mă întrebam când, cum, de la cine învățaseră ei/ele asemenea tertipuri de avocat de Vânju Mare? La un moment dat am auzit un glas plângăreț, îndurerat de nedreptățile comise de mine - care zicea, în esență :

Este cam adevărat că noi n-am prea rezistat pe față ca Paul Goma, căci noi suntem oameni normali, nu eroi... Dar de ce nu ne permite Goma, acum, să facem și noi câte ceva, să punem umărul la educarea civică a oamenilor - cum a fost cu Piața Universității, cu GDS...

A fost recunoscut borșul de trandafiri aproximativisto-relati-visto-transilvan ("cam ", "nu prea ") oferit de Ana Blandiana. în ea: steiuri de gândirea de piatră a românilor, fie scriitori, fie din contra ; și ciorchini de neadevăruri (tehnica : pentru a nu fi observată prima minciună, o acoperi cu a doua ; pe a doua cu a treia...): nu eram, nu mă considerasem vreodată erou ; nu "interzisesem" nimănui să facă ceva, "după revoluție "- însă mă indignaseră laudele dezertorilor care pretindeau, acum, că înainte de 22 decembrie...- e-he, cum rezistaseră ei...

într-un text dinainte de alegeri am citit: "între holeră și ciumă nimeni nu poate alege ".

Dacă mi-ar arde de glumă, aş replica :

Cum, nu ? între holeră și ciumă "cineva "poate alege : Românul analfabetizat de comuniști, rău sfătuit de sfătuitoarii nației.

A dovedit-o, când a fost consultat: la 20 mai 1990 (oricâte fraude au comis activiștii-securiști, Nea Ion și Badea Gheorghe au votat cu Iliescu, bolșevicul din echipa Ceașescului, proaspăt vinovat de morții din decembrie 89, de incendierea Bibliotecii Universitare și a Muzeului Național, de tulburările interetnice - adevărat: încă nu și de mineriade); a dovedit-o la 16 noiembrie 1996, când l-a votat pe Constantinescu, ilustru necunoscut ca anticomunist "înainte de revoluție ", ilustru cunoscut "după", ca cel care, dimpreună cu activista Zoe Petre a creat la Universitatea București o catedră de sociologie reputatului "sociolog" Măgureanu, șeful Securității, stăpânul lor - și al lui C. Coposu.

Iar acum, la sfârșit de an 2000 Badea Ion și Nenea Gheorghe, dimpreună cu nevestele Frăsâna și Vetuța au votat pentru Iliescu. Și vor vota pentru Iliescu și în 2004, la îndemnul strategilor : «Să votăm împotriva dictaturii!», adică tot o opțiune negativă (votezi "împo-

*triva " lui Y - ca să câştige Z...), cea pozitivă fiind :
votezi pentru X, scurt!*

*De acord: în noiembrie-decembrie 2000 a fost
stare de urgență: - însă noi, Românii, ne aflăm în
stare-de-urgență - de când, după '89?*

*-de la 16 noiembrie 1996, când a venit la
putere, în numele
opoziției anticomuniste, Omul Securității,
Constantinescu ?;*

*-de la 20 mai 1990, când a venit la putere, în
numele "noii
democrații", Omul KGB-ului, Iliescu ?*

*-din ianuarie 1990, când Securitatea, băgată în
boale timp de
două săptămâni, și-a venit în fire și a reluat frânele
(și ciomagul),
printre propagandiștii ei aflându-se romancierul
Buzura, cel cu
editorialul intitulat, securește : "Fără violență !"?;*

*-și dacă din prima jumătate a lunii decembrie
1989, când înjur
trosneau din temelii toate barăcile comunismului,
numai în România
locuitorii (cei anticomuniști!) se declarau de acord
cu Congresul
cutare și cu Ceaușescu -precum țărânoistul recent
Alex Ștefănescu ?*

*-de fapt România se afla în stare de urgență din
1984-86, când
au început a fi dărâmate case, palate, biserici și nimeni
n-apus mâna
pe un târnăcop să-i dea în cap lui Ceaușescu, măcar
securistului-tânăr*

*V.C Tudor care, în Săptămîna, apăra Ceaushima și îi
acuza de "trădare națională" pe acei exilați care
îndrăzniseră să protesteze împotriva "sistematizării" ?;*

*-pentru că tot am pornit spre trecut: nu cumva
România se afla
în stare-de-urgență încă din 1977, când s-a manifestat
pentru întâia
oară public - din 1948 - opoziția anticomunistă prin
apărarea dreptu
rilor omului (în primăvară)?, apoi în august prin
opoziția clasei mun
citoare (greva minerilor din Valea Jiului) ? -
evenimente care nu au
găsit la directoratul de conștiințe românesc nicio
încuviințare ; doar
batjocură - o-ho, ce se mai distrau pe seama "naivilor "
Negoițescu și*

*Goma ne-naivii Breban, Ivasiuc, Manolescu, Zaciu,
Dana Dumitriu ?*

*La urma urmei, n-ar trebui să ne mirăm-indignăm
de ralierea în masă a "intelectualității" românești la
cauza lui Iliescu, bolșevicul, cel cu mâinile mânjite de
sângele nevinovaților (care crezuseră în revoluție, care
crezuseră în Piața Universității - dar și mulți trecători)
și de cenușa cărților arse cu tot cu Biblioteca
Universitară, criminalul care a incitat la război civil
prin chemarea adresată "minerilor" de a face ordine-
socialistă în România. Este suficient să ne întoarcem
doar cu un deceniu și la un eveniment care ne-a
marcat : "Revoluția la*

Români":

Odată febra revoluționară scăzînd, s-a trecut la "reorganizarea țării". Nu întreb : cine a răspuns prezent, ci : care dintre marile conștiințe a refuzat să intre în Hora "Reconcilierii" (cu securiștii)? Este adevărat: aproape jumătate de veac de teroare comunistă îi istovise pe supraviețuitori - unii nu mai voiau să-și aducă aminte iar alții pretindeau că nu au ce-și aminti. Oricum, în hîrtia de muște numită FSN, au fost prinși mulți oameni de bine - ca Doina Cornea.

întrebarea : câți dintre scriitori, deschizînd ochii, au părăsit FSN-ul ? Aceeași Doina Cornea, Blandiana... - și mai cine ?

- Mult mai mulți au rămas, nu neapărat în FSN, ci în structura neo-bolșevică : directori-de-ceva, miniștri, secretari de stat, ambasadori, consilieri : Pleșu, Papahagi, Vartic, Paleologu, Dan Petrescu, Mihai Botez, Sin...

- Scriitori marcantți s-au declarat de partea lui Iliescu : Eugen Simion, Buzura, Sorescu, Vulpescu, Valeriu Cristea, Fănuș Neagu, Băieșu - aceștia au luat parte, prin scrisul lor, la campania electorală în vederea alegerilor din 20 mai 1990;

- Scriitori importanți ca Virgil Tănase și Breban au crezut în steaua lui Iliescu de prin 1980, nu s-au înșelat (oare de ce ?), primul i-a devenit hagiograf, al doilea lăudător asiduu (a pretins, la televiziune, că Iliescu ne-a prezervat de războaie civile... - dar devastările sediilor partidelor democratice ?, dar tulburările inter-etnice ? dar mineriadele ?);

- Scriitori străluciți care, trîmbițînd oroarea de politică, de cum le-a venit lor bine, cum s-au fofilat în politica cea mai din subsol, dacă nu direct pro-Iliescu, atunci sigur : justificîndu-l, legitimîndu-l pe cel cu mâinile pline de sânge după Prima Mineriadă : Nicolae Manolescu, prin inadmisibilul interviu publicat în România literară din 6 iulie 1990 - în care, adresîndu-i-se Iliescului, îi zicea : "Om cu o mare ".

Cum de îndrăznesc directorii de conștiințe să cheme poporul (în noiembrie 2000 !) să facă baraj împotriva tiraniei, împotriva xenofobiei, împotriva antisemitismului - votînd pentru Iliescu? Dar cine a provocat - prin securiștii diversioniști de profesie - tulburările interconfesionale?; cele interetnice ? Cine a autorizat (în numele libertății democratice!) apariția foii România Mare, condusă de Eugen Barbu și de securiștii de la Săptămîna ? Nu Ion

Iliescu, secondat de Petre Roman, ambii sfătuiți de Brucan ?

Cum de îndrăznesc, acum, Evreii (din România, din Europa Occidentală, din Israel), să strige pe toate drumurile că în România antisemitismul face ravagii... - în ultimii ani, adică doar de la apariția lui V.C. Tudor, acest neica-nime, vorba lui ta-su spiritual E. Barbu ? De ce nu s-au plâns - de antisemitism - în 1990, când Iliescu și Petre Roman - repet: sfătuiți de Brucan - au fabricat ei înșiși pretextul de a lovi în opoziția democratică prin legalizarea acelei aripi a Securității care urma să joace rolul extremiștilor xenofobi, antimaghiari, antisemiți ? A scris vreun rând marele vânător de antisemiți Edgar Reichmann, în Le Monde, despre comanditarii provocărilor de la Târgu Mureș? Dar despre autorii (și scopul) aprobării date lui E. Barbu de a scoate o foaie antisemită, de a înființa un partid antisemit? Nu : el a scris, confir-mînd afirmațiile, la Paris, ale lui Petre Roman, anume că România este o țară antisemită, că Românii sunt antisemiți!

Dar dezinformatorii de la GDS?, pactizatorii cu securistul Măgureanu, consiliați de indivizi ca Brucan, Paul Cornea, Pavel Cîmpeanu și alți vechitovarași ?; dar lupii-tineri preocupați de propria-le nouă-carieră - în frunte cu celebrele anticomuniste din neagra ilegalitate : Adameșteanu, Palade, Magda Cărneci, Mungiu, Ioana Ieronim, Enache, Zoe Petre, Renate Weber și alte plimbăreciene - s-au prefăcut că apără "drepturile naționalităților " dar nu au suflat un cuvânt despre diversiunea care a constat în : inventarea-antisemitismului-la-români (ca să nu se observe bolșevismul lui Iliescu și al lui Petre Roman), diversiune întreținută de revista 11 ; iar când Zoe Petre și E. Constantinescu au crezut că pentru a intra în NATO obiceiul casei cere să dai șpagă, s-au grăbit să îngroape înțelegerea Hitler-Stalin, încheind tratatul cu Ucraina - cine a fost în fruntea dezgustătoarei, analfabetei, criminalei agitații? GDS și 11 ! în chestiunea campaniei împotriva "antisemiților Manolescu, Liiceanu, Tudoran" aceiași luminători au procedat ca niște repetenți incapabili să închege o explicație, să se angajeze într-o dezbatere normală.

Care este adevărul în "campania" amintită ? In două puncte - pe care le-am dezvoltat în alt text:

1. Liiceanu, Manolescu, Tudoran -"fioroșii antisemiți"- au comis gafe de informație, altfel zis :

după obiceiul carpatin, s-au trezit vorbind despre chestiuni de care habar n-aveau;

2) *Bătători de maioneză și falsificatori de citate* (Manea, Ornea, Voicu, Ioanid, Ed. Reichmann, Ornea, Oișteanu, Volovici) s-au grăbit să demonstreze Franței și Americii că avuseseră dreptate Roman, Brucan, Pavel Cîmpeanu, rabinul Rosen când susținuseră că în România antisemitismul a devenit o gravă primejdie !

Am cunoscut, cunosc mari intelectuali evrei : de la ei știu că în anume împrejurări (pauze în care nu se vorbește despre ei - mai grav : se vorbește despre tragediile altora : armeni, cambodgieni, ceceni, tibetani; evenimente jenante, chiar acuzațoare, ca Intifada, necesitînd o urgentă abatere a atenției de la propriile fapte-rele) Evreii înșiși provoacă antisemitism prin denunțarea zgomotoasă a unei realități inexistente. În România, ca să nu se vorbească deloc sau cât mai puțin despre orientarea comunistă-teroristă a multor intelectuali evrei și faptele lor abominabile în slujba Rusiei, s-a organizat campania împotriva unor intelectuali ne-evrei avînd opinii de dreapta. După principiul : Cine-strigă-mai-tare-acela-are-dreptate!', cei avînd interesul de a nu se vorbi despre grelele păcate ale dispăruților Răutu, Roller, Vitner, Crohmălniceanu, Moraru, Banuș ; nici să li se ceară socoteală viilor Nina Cassian, Paul Cornea, Sorin Toma, Tertulian, Ianoși - au făcut zarvă în jurul lui Eliade, Cioran - că tot erau ei morți.

E bine că s-a vorbit de faptele rele ale celor de dreapta? Foarte bine. Dar nu a fost bine că, ocupînd terenul (timpul, spațiul tipografic, disponibilitatea) cu "fasciștii" noștri cei decedați s-au ocultat faptele și ele rele, cu urmări infinit mai largi : întreaga populație care a trecut prin școli și a fost silită să înghită, să repete ce dicta un comunist rus, analfabet, veninos, precum Chișinevski ; și mai durabile: o jumătate de veac ne-au chinuit comuniștii - nu legionarii. Cu atît mai lesnicioasă ar fi fost dezbaterea, cu cît unii dintre cei care ne-au otrăvit zilele cu ineptiile și ticăloșiile scrise trăiesc, deci ar fi putut să se apere de acuzații.

În timpul primei domnii a lui Iliescu (1990-1996) diversiunea a avut un scop pur politic : facem zarvă în legătură cu Eliade - de pildă (prin Norman Manea) ; în jurul lui Cioran, prin Marta Petreu - pentru a nu avea timp de Iliescu, de Roman, de Brucan -nici de Edgar Reichmann, în 1956, auxiliar al lui Iliescu în Echipa Morții UTM, apoi agent al lui Eugen Barbu ; nici de Radu Florian, nici de Tertulian, nici măcar de Ianoși, devenit peste noapte gula-golog.

Ce se întâmplă cu intelectualii români (fie ei și evrei : tot o apă și-un pământ) - și nu doar de când au dat Rușii peste noi și ne-au impus comunismul ? De ce mințile luminate, oamenii instruiți, unii străluciți, care fac cinste culturilor din alte părți - nu se pot aduna de pe drumuri, nu înalță privirea mai sus de centura celui din față - ca să stea drept ? Să apere și adevărul, nu doar frumosul ; nu doar cutare teorie științifică, ori cutare interes de familie, de grup, de clan ?

Am afirmat în mai multe rânduri : "Noi, Românii, am fost un popor de ciobani - în ultimele decenii am devenit o adunătură de tovarăși ingineri".

Nu e o insultă la adresa inginerilor, ci o constatare amară pe marginea stilului de gândire, de acțiune al neamul nostru. Prea puțini au ales să iasă din ceată, din grup, din gloată, din celula de partid, din "masele largi de cetățeni conștienți" să stea pe două picioare în fața Puterii, să spună ce cred despre tiran, despre tiranizați. Nu este suficient să fii reputat savant, celebru inventator, pentru a fi și intelectual; poți avea și premiul Nobel - ei și ?, dacă nu ești sensibil la suferințele semenilor, dacă nu pledezi cauza lor, dacă nu riști, făcând acest lucru - degeaba : rămâi un matematician strălucit, un mare genetician, un uriaș inginerizat pe care îl interesează specialitatea lui, situația lui, familia lui - atât. Nu găsesc exemple la români, trec la blestemații de ruși : Andrei Saharov a fost un mare savant atomist, părintele bombei cu hidrogen. Era el și un intelectual ? Deloc ! A devenit abia atunci când, renunțând la "situație ", la catedră, la vilă, la călătorii, la confort - și la libertate - s-a angajat într-o activitate umanistă - de care kaghebiștii s-au temut - însă nekaghebiștii, ba chiar victime ale KGB și-au bătut joc (un omolog al acestora, românul Alexandru George, scria prin 1992 că Saharov fusese un prost inocent care n-ar fi acționat așa cum a făcut-o, dacă n-ar fi avut "spate gros " și o nevastă evreică); violoncelistul Rostropovici: era un extraordinar muzician - dar nu și un intelectual, decât după ce, îmbrățișând cauza lui Soljenîțin, a devenit unul dintre purtătorii de cuvânt ai celor fără de... glas (aici ar putea fi lipită semnificația reală, originară a termenului: glas-nosti).

Știutorii de carte, autorii de cărți, posesorii de diplome, de titluri, români din România se vor fi gândind că ei, bieții, abia de o generație, hai, două umblă în bocanci - să riște să se încon-

treze cu puterea - și să redevină desculți? Să piardă "situația" cu atâta trudă și concesii plătite? Iată o mentalitate inginerescă-universitaristă.

În România, cu excepția unor foarte-tineri (legionari, țărăniști, liberali, regaliști, fără-de-partid), cei arestați, ținuti în închisori ani grei nu fuseseră condamnați de comuniști pentru ceea ce făcuseră - ci pentru ceea ce... fuseseră : miniștri, primari, jandarmi, diplomați, preoți, industriași, magistrați... Doar tinerii (elevi, studenți, câțiva de la Academia Militară), cum ziceau bătrânii foști : "inconștienții" își riscaseră pielea - pentru o abstracțiune : România.

Iată de ce n-are ursul coadă, nici Românul coloană vertebrală. Fiindcă el nu s-a desprins de glie și de momentul prezent. Or, ce viitor poate imagina pentru comunitate cineva care nu-și cunoaște trecutul - de frică ; refuză să-l afle - din interes meschin?

Românul doarme tot timpul pe el, din când în când sare din somn și se năpustește - ba la-revoluție ; ba la bătut-studenți; ba la semnat tratate cu Ucraina. Acum o lună s-a pomenit zbierînd :

«Mai bine Iliescu decât V. C. Tudor !»

De ce «mai bine »? Și de ce : «decât »?

Mister.

26 iunie

La 26 iunie 1940 Rușii ne-au somat prin *diktat* să dansăm cum ne fluierau ei. Deliberat am folosit *diktat*: atunci (de la 23 august 1939 și până la 22 iunie 1941) Stalin era prieten - ca porcul - cu Hitler.

[Oare de ce Francezii se prefac a fi uitat o adevărată și monstruoasă crimă de trădare a patriei: între 1 septembrie 1939, când Franța a declarat război Germaniei și până la 22 iunie 1941 - adică 20 luni, aproape doi ani, comuniștii francezi, apărînd interesele URSS, apărau și interesele aliatului URSS : ale dușmanului Franței, Germania ?]

Șaizeci și unu de ani de-atunci.

Eu am șaizeci și șase.

Momentul 26 iunie 1940 (diktatul-ultimatumul sovietic dat României, imediat după dezastrul puterilor garante : Franța și Marea Britanie).

N-au decât să argumenteze-demonstreze demonstrator-argumen-

tatorii că :

- n-am fi fost capabili să rezistăm colosul rusesc, disproporția

militară fiind copleșitoare ;

- în momentul ultimatumului nu mai beneficiam de protecție

internațională : garantele noastre erau, fie învinse și ocupate de

Germania, ca Franța, fie în derută militară și

psihologică (Marea

Britanie) - acesta a fost momentul așteptat de Stalin;

- singurul nostru aliat ar fi fost Germania, or ea, istoricește ne

fusese totdeauna dușmană, iar acum era aliata dușmanului nostru

(istoric) : Rusia.

Concluzie : nu aveam altă cale decât supunerea, acceptarea grelelor condiții rusești - pentru a evita un "adevărat" dezastru ...

M-am mai rostit despre această **Cedare** (care nu a fost doar teritorială și doar a Basarabiei și a Bucovinei de Nord), într-un text inclus în **Jurnal pe sărite** (voi I, 1978).

Nu poate fi negat adevărul argumentelor în favoarea cedării. Însă istoria nu este știință-exactă, **adevărurile** ei nu sunt totdeauna și **adevărul**, fiindcă există un supraadevăr : **demnitatea unei comunități**.

De acord : nu eram nici măcar corect pregătiți din punct de vedere militar (cum a explicat, în Consiliul de Coroană, generalul Țenescu). Dar dacă acesta era un **adevăr**, am dreptul de a pune o întrebare **adevărată : De ce ?**

De ce armata română era nedotată, nepreparată ? Când ultimul dintre români știa la ce ne puteam aștepta de la vecinul oriental (Rusia), încă din 1917 ; de la cel occidental (Ungaria) din 1919, iar "semnele" nu lipsiseră în cele două decenii de pace ? **De ce** armata țării nu era corect pregătită și dotată ?

Răspuns : **din pricina tembelismului guvernanților succesivi și a hoțiilor administratorilor bugetului armatei;**

Tragic de adevărat: Franța și Anglia nu mai erau în măsură să ne garanteze hotarele (las' că le garantaseră pe ale Cehoslovaciei, în '38!). Dar marii strategii români ce făcuseră ? Nu introduseseră în calcul și această ipoteză de lucru ? Nu le trecuse prin cap că Stalin va încerca să tragă maximum de foloase cu minim efort ? Dar trebuiau să fie în alertă măcar de la 1 septembrie 1939, când izbucnise războiul. Cu ce se ocupau diriguitorii de atunci: își făceau cruci,

rugându-se :

«Du-i, Doamne, la Ploiești !» ?

Să nu fi știut guvernanții noștri de pactul Stalin-Hitler din 23 august 1939 ? Să admitem că nu cunoșteau amănuntele prevederilor -

dar liniile mari ? Și chiar de nu ar fi aflat nimic despre conținutul Pactului, era așa de greu de dedus, de înțeles că atunci când doi ticăloși încheie pace, o fac pe spinarea celor din jur sau aflați între ei ?

Constatînd tembelismul actualilor conducători ai nefericitei României, amestecat cu o funciară necinste, cu o naturală înclinație spre compromisul imediat și de tipul: arvună, acela de a te grăbi să dai tu, înainte ca celălalt să fi cerut sau măcar avut de gând să ceară (același Tratat cu Ucraina), înțelegem blestemul de a fi români conduși, nu, Doamne-fereste, de unguri ori de bulgari ori de ovrei, nu!, ci de guvernanți d-ai noștri, daco-romani, capabil să-ți dea ție, frate, cu băta-n cap (ori cu-un pietroi), să-ți fure potcoavele de la opinci, apoi să rază !, ca un tâmpit !, ca un miner din 13-15 iunie 1990, perfect capabil, din plictiseală, să-ți crape capul, dar neînstare să păzească o găscă !

Normal - se mai spune : la mintea Românului (?) - ar fi fost ca în acel 26 iunie 1940, față cu ultimatumul sovietic, majoritatea (dacă nu totalitatea) membrilor Consiliului de Coroană să se fi declarat pentru respingerea diktatului și pentru rezistență.

Da de unde ! Din 26 prezenți doar 6 : Iorga, Ciobanu, Iamandi, Dragomir, Traian Pop, Urdăreanu au fost pentru păstrarea demnității ! Ne-românul, neamțul Hohenzollern, a fost silit să se încline "majorității" capitularde ! Catastrofalul Carol al II-lea, cel care ne adusese numai belele, de când urcase, hoțeste, pe tron - cu concursul decisiv al lui Maniu, fie spus în treacăt - se declarase pentru rezistență, ticălosul, mizerabilul ; ca și murdarul (M)Urdăreanu ! - în timp ce verticalii, curații (sic) și român-curații (re-sic) din moși-strămoși : Argetoianu, Mironescu, Angelescu, Gigurtu, Bentoiu, Tătărașcu, Giurescu, Ralea, Petre Andrei, generalul Florea Țenescu - s-au pronunțat pentru cedare.

Că tot nu mai este nimic de făcut, să lucrăm cu

dacă :

Dacă în Consiliul acela n-ar fi fost majoritari lichelele, oamenii fără coloană vertebrală, indivizii imorali și fricoși ca Giurescu, Ralea, Tătărașcu, Argetoianu, iar balanța votului s-ar fi inclinat în favoarea rezistenței - ce s-ar fi întâmplat ? - iată ce:

- Rusia ne-ar fi zdrobit în trei zile, nu s-ar fi mulțumit doar cu
Basarabia și cu Bucovina de Nord, ci și cu...
«Moldova până la
Seret !», cum cereau prietenii noștri de veacuri,
Evreii din Popăuți-
Orhei, ba ne-ar fi înghițit întreaga țară ;

- Rusia ar fi pătruns în Basarabia - chiar și
până la Șiret -
dar, în fața Românilor care rezistau invaziei..., s-ar fi
oprit ; s-ar fi

retras - **dacă...**

Pe ce mă rezem în acest **dacă** ?

Pe un argument la îndemâna oricui: petrolul. Pe un argument nefolosit de cei care aveau în grijă integritatea (și bunăstarea) României: oamenii politici; cei care ar fi trebuit, nu doar să guverneze, dar măcar din când în când, să gândească normal. Să fi fost un efort peste puterile lor de giurești, argetoieni, gigurți, tătărești - și țenești ?

În acel prim semestru al anului 1940, oricât de importante fuseseră victoriile Germaniei, se știa : spațiul vital căutat nu era de găsit în vest, nici în nord - ci în Est; conflictul cu URSS era ineluctabil. Or în campania de Est, mașina de război germană avea nevoie de **petrol** - iar în acel moment (și până a ajunge la Caspica) cele mai însemnate rezerve de petrol se aflau în România, în arcu carpatic dintre cei doi *B* : Bacău-Băicoi.

Despre aceste zăcăminte vor fi aflat și tătăreștii; despre planul englez (pus la punct, în stare de funcționare) de a sabota puțurile în caz de conflict armat, vor fi știut chiar și țeneștii.

Întrebare : **de ce, față cu ultimatumul sovietic din 26 iunie 1940, România nu a avertizat Germania - astfel:**

în cazul unei invazii sovietice, petrolul românesc va lua foc ?-se știa : un puț betonat avea nevoie de câteva luni bune până să fie repus în funcție.

Aceasta a fost o întrebare. La ea Românul tembel răspunde:

«Nu m-am gândit...»

Concluzie : nu se gândiseră nici la incompatibilitatea negânditorilor cu funcția de guvernant.

Azi-măine, o să-i auzim pe alde Severin, Petre Roman, Zoe Petre, Babiuc, Ciaușu, Pleșu, Adameșteanca, Liiceanu, Pleșu, Constantinescu - și întreaga echipă de gânditori-cu-picioarele de la revista 22 expli-cînd, în legătură cu Tratatul cu Ucraina :

«Nu ne-am gândit...»

Dacă se așterneau pe gândit, i-ar fi durut capul - și le-ar fi căzut.

Măcar de s-ar fi gândit - dacă nu la milioanele de români abandonăți Rusului (fie acel rus și ucrainean) - tot la... petrol, cel din platforma continentală a Mării Negre și din jurul Insulei Șerpilor.

Auzi ! Să mai și gândească !

Nu-i destul că asudă, conducând trebile României
eterne ?

27 iunie

Șaizeci și unu de ani de la năvălirea TătăRușilor în Basarabia și în Bucovina în vara anului 1940.

Ultimatumului din 26 iunie i se răspunsese (favorabil...), cedarea teritoriilor cerute ar fi urmat să înceapă în 28 iunie, dar... Vorba tatei:

«Ce nevoie aveau Rușii de încuviințarea Românilor ? Dar ce, tâlharul, înainte de a te tâlhări, îți cere voie ? încuviințare ? Rusul ar fi putut foarte bine să ocupe Basarabia și fără avertisment...»

Câteva din faptele și numele unor evrei care și-au arătat "iubirea" față de băștinașii români, **după 26 iunie 1940** :

La **Chișinău** : din ziua de 28 iunie 1940 : Etea (Petia?) Beiner, doctorul Derevici, avocatul Șteinberg - locuitori ai orașului - au fost primii care și-au manifestat, pe străzi, bucuria de a fi fost "liberați de sub jugul moșierilor Români", agitând listele negre (alcătuite de cine știe când...) și urlând amenințarea :

«A venit momentul să vă ardem noi pe rugul

Inchiziției !»;

- tot ei s-au aflat, atât în fruntea bandelor care i-au atacat pe

refugiații încercând să iasă din oraș, pentru a se îndrepta spre Prut -

coloane alcătuite din funcționari, profesori, elevi, studenți;

- la îndemnul și prin exemplul celor trei, "populația pașnică

indignată" - alcătuită din Evrei locali și aduși de peste Nistru - avea

deja pregătite : pietre, bâte, vase cu uncrop, oale de noapte, pline.

Refugiații români au fost bătuți cu pietre, opăriți, ciomăgiți, dezbră

cați, scuipați, stropiți cu fecale (pe teologii și preoții căzuți la pământ,

femeile doar mimau sau chiar urinau cu adevărat) - apoi târâți și închiși

în clădirile Facultății de Teologie, unde NKVD-ul amenajase fulge

rător una dintre închisori, "specializată" în, mai cu seamă, *anchetarea*

ostașilor răpiți în timpul retragerii;

- aceiași (Beiner, Derevici, Șteinberg) s-au aflat în fruntea

haitelor de enkavediști care, în următoarele zile au operat mii

(repet : *mii - și numai cele din orașul Chișinău*) de
arestări - după
listele lor negre.

La **Tighina** : în 28 iunie 1940 avocatul Glinsberg
a împușcat demonstrativ, în stradă, doi funcționari ai
prefecturii;

- același împreună cu alți evrei i-au tăiat limba și
urechile, în
plină stradă, preotului Motescu, apoi l-au dus în
altar și au dat foc

bisericii - în foc a sfârșit și preot și biserică ;

La **Soroca** : avocații Fluchser și Pikraevski (și ei autori de liste negre) au împușcat în stradă, la 28 iunie 1940, mai mulți funcționari superiori, avocați, ofițeri români ;

La **Cetatea Albă** : autorii de liste-negre Burman și Zuckermann i-au împușcat în stradă pe preoții Eusebie Popovici și Nicador Maleski;

La **Orhei** și în satele învecinate : **Popăuți, Olișcani, Isacova** bande de evrei cu steaguri roșii au terorizat localitățile numite, i-au ucis pe preoți, strigînd :

«Vrem Moldova până la Seret !»

(Nu este momentul, dar nu mă pot stăpâni: de ce nu strigau - că tot împușcau ei popi: «Vrem Moldova până la... Atlantic !», deși nici «până la Pacific» n-ar fi stricat - să nu fi fost încă momentul ?)

La **Cernăuți** - încă din 27 iunie 1940 (ce precocitate !) Evreii au alcătuit un "comitet popular" condus de Sallo (Solo?) Brunn, autonu-mit primar ; împreună cu adjunctul Glaubach (numit de către autonu-mitul Brunn) au pornit în fruntea cetelor de Evrei căutători mai cu seamă de preoți, de studenți la Teologie, de profesori, de înalți funcționari - ca să-i ucidă (ceea ce au și făcut).

încă o dată - nu, nu e inutilă repetarea : **aceste acte de barbarie au avut loc începînd din 27 iunie 1940, în Teritoriile revendicate de Sovietici - dar încă necedate oficial - perpetrate mai cu seamă de Evrei asupra Românilor localnici.**

La o eventuală obiecție, Elie Wiessel ar răspunde că *asta* : nu este decât un amănunt - oricum, Francezii nu știu istorie - iar A. Spire ar justifica injustificabilul, așa cum a mai făcut-o pe platoul canalului de televiziune Paris Premiere prin... dreptul la considerație a culturii Evreilor ce au acționat banditește în Basarabia, Bucovina, Herța imediat după 26 iunie 1940 - mult mai mare decât dreptul la viață și la dreptate a africanilor de români; în plus : necomuniști, nesovietici -și, păcat de moarte : *goi...*

în iulie 1941, după liberarea Chișinăului, în curtea consulatului italian, unde NKVD-ul își stabilise sediul, au fost dezgropate 80 cadavre, în majoritate rămase neidentificate, într-atât fuseseră mutilate (membre, capete tăiate), batjocorite (organe sexuale în gură), arse în timpul "anchetei" la flacăra, iar după (moarte anchetatului) cu var viu și cu acizi. După resturile de îmbrăcăminte, s-a dedus că martirizații fuseseră preoți, studenți, elevi, ceferiști (după chipie);

S-a constatat că în subsolurile Palatului Mitropolitan fuseseră

amenajate celule individuale pentru
"naționalistii români"; Pentru a nu lungi
pomelnicul macabru, câteva cifre :
- La data de 7 septembrie 1941, la Chișinău au
avut loc funera
liile naționale ale celor 450 persoane găsite în
gropile din curțile
consulatului italian, Palatului Mitropolitan, Facultății
de Teologie -
multe rămase neidentificate din pricina mutilărilor -
și câte altele
ne-găsite...;
- în mai puțin de un an de ocupație bolșevică (27
iunie 1940 -
22 iunie 1941), s-au înregistrat (în afară de... lipsa
celor cea 300.000
refugiați în ce mai rămăsese din România) înjur de
30.000 arestați, din
care unii au fost împușcați pe loc, alții deportați,
morți în detenție,
dispăruți;
- în Basarabia, pe lângă secerișul roșu al
oamenilor - re-repet :
doar într-un singur an : 1940-1941 - au fost
dinamitate, incendiate de
autoritățile sovietice : 42 biserici, 28 școli, 32
localuri ale unor
instituții publice, 79 ale autorităților.

La aceste crime împotriva Românilor din
Basarabia și din Bucovina de Nord au participat cu zel
(și cumplit de eficace) foarte, prea mulți evrei, unii
numiți de noua autoritate directori de școli, de
instituții, de colhozuri, sovhozuri, etc, însă cei mai
mulți voluntari în aparatul politico-represiv : partid,
komsomol, sindicat, miliție, NKVD.

După retragerea sovieticilor din Basarabia și din
Bucovina de Nord, în iulie 1941, criminali ca Beiner,
Pikraevski, Brunn, Steinberg, Derevici, Fluchaser,
Glinsberg, Zuckermann, Burman, Glaubach - și alții și
alții (chiar și Marii Ruși de la Popăuți care, în timp ce
ucideau popi, declarau că ei vor «Moldova până la
Seret !!») au șters-o în furgoanele Armatei Roșii, nu
au rămas, să dea seama de faptele lor -iar oalele
sparte le-au plătit coreligionarii, nevinovați, ba unii
(medici, profesori, muzicieni, negustori, bancheri,
sioniști), victime ale bolșevicilor...

Dar chiar dacă cei ce scriu istoria o vor consemna
potrivit **adevărului istoric**, fără a manipula
cronologia - ce-ar fi ?

Ar fi pedepsiți și marii-vinovați-comuniti, criminalii

aflați de ani buni la adăpost în Lumea Capitalistă ? : în USA (unde nu sunt tolerați naziștii-fasciștii, bolșevicii, da), în Germania (ca despăgubiți), în Franța ca pensionari ai Rezistenței - deși după război fuseseră expulzați ca spioni ai URSS - și, după decenii de "activitate" în aparatele represive ale "democrațiilor populare, unde făcuseră tot răul imagina-

bil, au căutat adăpost la capitaliști, plângându-se - tot ei ! - că în Ungaria, Cehoslovacia, în Polonia, în România, în Bulgaria fuseseră cumplit persecutați, în calitate lor... de comuniști și de evrei !? Și în "prelungirea în Orient a democrației occidentale": Israel unde supraviețuitorii NKVD, KGB, komisarii de tot felul își petrec ultimele momente de viață în pace capitalistă și în "rugăciune mistică" - nu era eufemism în gura lor atunci când îi vânau pe nefericiții creștini din Țara Comunismului Biruitor...

Din păcate, nu.

Ceea ce nu înseamnă că cei care pot da glas indignării - să tacă. Vorba mea : «Dacă tac, mă doare și mai tare».

În ultimele două secole Rușii s-au tot plâns că Evreii le strică țara, obiceiurile, viața, drept care i-au masacrat periodic prin realitatea numită rusește : *pogrom* (=furtună cu tunete, trăsnete). Ceea ce nu i-a împiedecat, după 1917 pe Rușii comuniști să se folosească de ei ca vârfuri de lance în teroarea bolșevică exercitată, atât împotriva propriului popor, cât și, după septembrie 1939, când au ocupat alte țări și alte popoare - apoi, odată treaba făcută, să-i persecute, chiar să-i lichideze.

Fiindcă nu chiar toți bolșevicii erau evrei. Mai erau și ruși-ruși printre ei. Ba chiar și ucrainenii-ucraineni - și deloc puțini : Hrușciiov, Brejnev, Cernenko... Aceste bestii care și-au făcut "practica terorii" ca secretari-generalii ai RSS Moldovenești.

28 iunie

"Omor și utilizarea cadavrului în alimentație"...

A trecut peste o jumătate de secol de la una dintre marile tragedii pe care le-au traversat Basarabenii căzuți sub ruși. I-aș putea spune: genocid și ar fi adevărat, pentru că a fost vorba de intenția de lichidare a unei comunități.

Dar mai poate cineva folosi termenul *genocid*, de când Evreii au decretat că, în secolul XX a fost organizat, desăvârșit un singur holocaust, un singur genocid, o singură crimă împotriva omului - cea pusă la cale de naziștii germani (numai) împotriva Evreilor? Din nefericire, secolul numit a cunoscut și alte tentative de suprimare a membrilor unor comunități, anterioare celei a cărei victimă au fost Evreii și tot pe

"motive" etnice, cu alt cuvânt : rasiale - ca masacrarea Armenilor de către Turci, în 1915 - dar și din motive politice - ca foametea din Ucraina, dintre 1932-1934, provocată de bolșevici pentru a-i pedepsi pe țăranii care nu acceptau - cu avânt - colectivizarea agriculturii. Iar după Holocaust, în Lagărul Comunist s-a practicat genocidul ca mijloc de terorizare-dominare a propriei populații : în URSS, în "RSS Moldovenească", în China, unde Marele Salt înainte (al lui Mao) a pricinuit moartea a zeci de milioane de oameni, prin înfometare ; în Cambodgea, unde nebunia comunistă a provocat un autogenocid - și încă nu cunoaștem suficient ce s-a petrecut - și se petrece - în Coreea de Nord). În fine, cea mai recentă tragedia a avut loc în Africa - și tot din motive-pretexte rasiale : etnia hutu a exterminat o mare parte din etnia tutsi...

Mă întorc acolo de unde nu am plecat niciodată :
la Basarabia.

Și ce dacă am să repet ceea ce am mai spus ? - o
să re-repet ce am re-spus, o să re-re-re-repet! :

În virtutea Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939, Basarabia și Bucovina de Nord au fost ocupate (oficial) începând din 28 iunie 1940. Funcționari de stat, preoți, militari, țărani, politicieni, industriași, comercianți, intelectuali, proprietari, teologi au fost arestați imediat și, dacă nu au fost executați fără judecată în pivnițele, apoi îngropați de-a valma, în curțile numeroaselor imobile transformate în sedii ale NKVD, atunci au fost "ridicați" și duși în Siberia, de unde prea puțini s-au mai întors.

După întâiul val de arestări și execuții, au urmat deportările : pe categorii sociale, politice, profesionale, "culacii", "burjuii", membrii partidelor democratice, preoții, învățătorii - au luat și ei calea Kazah-stanului și a Nordului îndepărtat. În ajunul războiului, mai-iunie 1941, Rușii au deportat cât au putut, au executat ce n-au putut transporta dincolo de Nistru, au incendiat, au dinamitat tot ce era piatră pe piatră.

Începând din martie-aprilie 1944 frontul a dat înapoi, pe pământurile românești ale Basarabiei și ale Bucovinei de Nord. Războiul avea să mai dureze încă un an și ceva, însă pe Rușii ocupanți altceva îi preocupa : "pedepsirea cetățenilor sovietici care colaboraseră cu «ocupantul român»".

Așadar, pe lângă cunoscutele metode de terorizare a "trădătorilor moldoveni": arestări, execuții, deportări, dislocări (forma "dulce" a deportărilor, în vederea des-românizării ținuturilor românești ocupate)

- care nu aveau să înceteze nici după moartea lui Stalin din 1953, Basarabienii au îndurat, pe loc și **înfometarea programată**. Avea experiență, Tatăl Popoarelor : tot el provocase Foametea din Ucraina (1932-34) care pricinuisese pieirea a circa 6 milioane de suflete...

în 1944 și în 1945, în Teritoriile Românești Ocupate, sub pretextul "Totul pentru front, totul pentru victorie", Rușii au confiscat cvasi-totalitatea produselor agricole, cu precădere cerealele. Li s-a lăsat, totuși, țăranilor cantitatea socotită necesară însămânțărilor din anul următor. Numai că, pe de o parte, sămânța a fost folosită pentru propria alimentație (de nevoie, nu din intenție de sabotare a comunismului biruitor), pe de altă parte, anul 1946 a fost extrem de secetos : câmpurile n-au produs aproape nimic. Au fost câteva "plângeri" din partea organelor locale (alcătuite, în totalitate, din ruși), cerînd Moscovei să diminueze ori să suprimе cotele de cereale impuse "Republicii Moldovenești", dată fiind starea de calamitate naturală și subalimentarea populației. Hotărîrea a venit: nici o reducere - ba chiar suplimentarea cotelor !

Nu este necesar să li se explice Românilor ce înseamnă să-ți intre în gospodărie, în casă, în pod, în pivniță oamenii partidului, cu revolvere, milițieni cu pistoale-mitralieră "să ia, la cotă" tot ce găsesc - dar să nu fie de-ajuns, omul să fie obligat să împrumute (de unde ? de la cine ?), să cumpere (cu ce bani ?), ca să îplinească acea cotă. Iar de nu, vai de capul-familiei : arestat, bătut, umilit, condamnat "administrativ" - o lună, un an, trei ani... - iar dacă a supraviețuit, a și povestit prin ce-a trecut... Toate acestea le sunt cunoscute Românilor din Muntenia, Oltenia, Ardeal, Dobrogea. Mai lipsesc două elemente (existente în Basarabia) : nu doar tovarășii din "puterea centrală", dar toți activiștii de partid, toți funcționarii, începînd de la șeful cătunului până la al raionului, toți milițienii, toți directorii de școli - erau ne-români : nu vorbeau "moldovenește", chiar dacă știau, potrivit principiului : ocupatul trebuia să învețe limba ocupantului (cântînd, plîngînd, nu conta); al doilea element "original": seceta - și interdicția de a călători în alte unități administrative, în căutare de hrană.

Am sub ochi o parte din ceea ce va deveni un volum, cuprinzînd documente ale aceluia timp. Răzbate din ele, fără tăgadă, voința Moscovei de a **a-i pedepsi pe «trădători» până la lichidarea fizică**.

Oricât de acute ar fi fost nevoile alimentare ale URSS după război, nu se putea să nu se țină seama de o lege eternă : vita de povară și robul trebuie hrăniți,

pentru a putea lucra... Or, așa cum Ceka-

NKVD-KGB îi tortura pe cei căzuți în labele-i, nu pentru a-i obliga, să spună adevăruri ascunse (în legătură cu "intențiile agresive ale dușmanului"), ci ca să inventeze, ei, nevinovații, "motive de vinovăție" - pentru care urmau a fi condamnați, conform planului de represiune -tot astfel procedau Rușii cu indivizii din comunitățile, în principiu, libere (în sensul că nu se aflau între garduri de sârmă, nici între patru ziduri): erau "pedepsiți" pentru că își afirmaseră *identitatea, alta decât rusească (ascunsă sub pseudonimul: "sovietică")*; pentru că negaseră înglobarea în "familia popoarelor sovietice". Așa erau pedepsiți Tătarii, Cecenii, Balticii, "Rumânii" (Românii din Bucovina de Nord și din Basarabia de Sud), "Moldovenii" : Românii din Basarabia.

[O altă invenție rusească : membrii aceleiași familii, din pricină că satul le fusese tăiat de creionul lui Stalin, căpătau naționalitate diferită : cei din "RSS Moldovenească" erau înregistrați ca "moldoveni", iar verii, frații, bunicii de peste drum - dar care acum făceau parte din RSS Ucraineană - aceia erau... "rumâni"- ce să mai vorbim de localitățile tăiate de creionul lui Stalin și care separau pământurile rămase ale Republicii Populare Române și cele "devenite" ale URSS !]

Deci: cotele impuse de Moscova nu țineau seama de capacitatea de producție, nici de condițiile climatice : peste puterile celor impuși.

Erau însă alte cazuri : cutare agricultor (în fapt: văduvă cu șase copii), a achitat toate cantitățile, ba i s-a luat mai mult - însă... nu i s-au dat bonuri... Or, fără bonuri, n-ai dat cota ! O altă văduvă avea bonuri - dar, în absența ei, a venit tovarășul Boris Mamișov, președintele selsovietului, a cerut copiilor bonurile, a "recalculat", a anunțat că familia mai are de dat, a spart lacătele, a intrat cu forța, a luat tot ce a găsit - și a plecat. Văduva a făcut reclamație (s-a adresat lui Stalin !), dar nu s-a găsit vreo urmă de pedepsire a... abuzului. O altă văduvă (ori erau foarte multe văduve în Basarabia "dezrobită" de Armata Roșie, ori femeile erau mai curajoase decât bărbații) s-a plâns, pentru a treia oară, că "tovarășul Canaev, secretar de partid" i-a dublat (pe hârtie) suprafața agricolă, deci și cotele, fiindcă "el a vrut să mă batjocorească și eu n-am vrut și el a zis că mă trimite în Siberia dacă nu mă las lui".

Cotele, așa cum le voiau Rușii, au provocat, întâi, *foamete*. Apoi, consecință : actele de violență ale celor care nu avea nimic de mâncare contra celor care mai aveau ceva... Puterea comunistă rusească le-a numit: "**banditism**" (calificativ avînd conotație politică). Câteva condamnări penale - extrase din cercetarea

cererilor de grație :

- B.T., din Drochia, Bălți, țăran sărac, analfabet, fără partid,
"conform articolului d al Codului Penal al RSS Ucrainene, (!)
condamnat la un an închisoare pentru furtul a 5 kg. de grâu din avutur de stat";

- P.E., țărană din jud Bălți, analfabetă, fără partid, fără antecedente penale, **"condamnată la 3 ani închisoare și interdicție de drepturi de alți 3 ani, conform Codului Penal al RSS Ucraina - pentru agitația de a nu preda cotele";**

- C.S. muncitor din orașul Bălți, **"condamnat la 1 an pentru furtul a 40 kg. de șroturi" (deșeuri cerealiere);**
- M.A., țăran chiabur, din raionul Căușeni, **"condamnat la 8 ani pentru sustragere criminală de la achitarea cotelor obligatorii către stat".**

În fine, două cazuri ce ar părea ieșite de sub dubla pană a lui Ilf și a lui Petrov dacă nu ar fi crâncen de tragice - citez, în continuare, din procesele verbale de judecare a cererilor de grațiere :

- "Cârlan Teodor, n. 1921, **condamnat** de judecătoria narodnică a sectorului Stalin din or. Chișinău, **la 1 an detenție pentru furtul unei pâini**" (parcă am citit ceva-unde-a-despre-așa-ceva în literatura franceză...);

- "Ciolpan Nicolae, n. 1903, muncitor, 6 copii în întreținere.

Condamnat la 18. 2. 1946 de judecătoria narodnică a sect. 3, Lenin, or.

Chișinău la 1 an închisoare pentru furtul unei pâini".

Nota : aceștia **au fost grațiați - după executarea pedepsei...**

S-a observat un amănunt (dar cât de semnificativ !) : în 1947, Basarabeni (locuitorii R.S.S. Moldovenească) erau judecați și condamnați după Codul Penal al... RSS Ucrainene !

De acolo să li se tragă lui Constantinescu, Zoi Petre, lui Severin, lui Ciaușu, lui Pleșu, lui Gabriel Andreescu, și a altor "români" dezgustătoare-le ucrainofilie ?

Din vara anului 1947, în documentele găsite, traduse, reproduse, apare un element nou - chiar din titlu :

*"Informația viceministrului ocrotirii sănătății al RSS Moldovenești N.N. Ejov către Președintele consiliului de miniștri al RSSM G.I. Rudi și secretarul CC. al PC(b) MN.G. Covali **despre spitalizarea bolnavilor de distrofie și asigurarea întreținerii lor**" (s. m. P.G.).*

"În scopul spitalizării bolnavilor de distrofie, conform directivelor consiliului Miniștrilor al RSSM, în luna iulie (1947) în republică

funcționau 10.000 locuri provizorii. Locurile (...) au fost asigurate cu produse alimentare și asigurații numai până la 1 august (Informația poartă data : 27 iunie 1947 - n.m. V.G.). Ținând cont de numărul mare al bolnavilor de distrofie precum și de existența multor copii ai nimănui (1.800 persoane), a bătrânilor internați actualmente pe aceste paturi, se crează imposibilitatea aprovizionării lor, începând cu 1 august" (...).

Am ajuns și la asta. Asta, cronologic, începuse mai demult, însă abia acum autoritățile rusești îi spun pe nume. Citez din informația șefului secției județene Bender (Tighina), A.D. Mocialov către secretarul CR al PC(b) M. D.K. Bîcikov despre "situația" din satul Sălcuța raionul Căinări :

"Am fost informați că locuitoarea C.I., n. 1903, din țărani chiaburi, analfabetă, folosește în alimentație carne de om. Controlul faptelor a stabilit: C.I. la data de 18 martie 1947, în timpul odihnei soțului său, C. V., l-a lovit cu toporul în cap, l-a decapitat, carnea a fript-o și a mâncat-o. Sub arest, la interogatoriu, C.I. a recunoscut că și-a omorât soțul cu scopul de a-l mânca. Pe lângă aceasta, a recunoscut că în ianuarie 1947 a născut doi copii, dintre care unul mort. împreună cu soțul l-au mâncat pe nou-născutul mort, apoi l-au tăiat și pe cel de-al doilea, folosindu-l în alimentație. în aceeași lună au dezgropat, în cimitir, mormintele a 2 copii, de 3 și 5 ani și au mâncat cadavrele. După un timp, C. V. (soțul - n.m. P.G.) a invitat la ei în casă o fetiță de 6 ani, orfană, din satul Zaim, r. Căușeni, pe numele F., a omorât-o și împreună cu soția au mâncat-o "

Această informare - politico-polițienească - poartă data de 5 aprilie 1947. însă și mai devreme (7 martie) medicii V. Averbuch și B. Morozov, membri ai comisiei de expertiză medico-judiciară și psihologică adresează ministerului ocrotirii sănătății a RSSM o notă cuprinzând rezultatul studiului în raionul Cangaz, județul Cahul. Citez:

"(...) Până la 28 februarie 1947, în raionul Cangaz au fost înregistrate 12 cazuri de necrofagie și canibalism, cu participarea a 20 persoane, dintre care au fost arestate 13. Dintre cei depistați până la 28 februarie 1947, 4 au murit. (...) Cercetării medico-legale și psihiatrice au fost supuse 9 persoane "

"Concluzii: (...) în timpul cercetării a ieșit la iveală faptul că nu toate cazurile de necrofagie și canibalism au fost luate la timp în evidență de

***către organele MAI și cazurile înregistrate nu
reflectă***

starea reală de lucruri, adică proporțiile mari ale necrofagiei și canibalismului în acest raion la ora actuală (s.m. P.G.)".

în sfârșit!, ne-am spus. Chiar mai târziu (pentru mulți prea târziu

- însă **pentru a-i salva pe cei încă în viață, se vor lua măsuri adecvate - adică se va suprima cauza : foametea provocată de ruși.**

Ne-am înșelat. Fiindcă iată ce scriu acești doi - totuși, medici - în continuare :

"Primele cazuri de necrofagie și canibalism n-au implicat luarea de măsuri urgente și nici penalizarea criminalilor și, în virtutea acestui fapt, elementele de acest tip și-au format o impresie eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite (s.m. P.G.)"

Vasăzică victimele, acei nefericiți oameni, țărani, unii analfabeți, spoliați, înfometați de Puterea Centrală de la Moscova - erau "elemente" ! "Elemente" care abuzaseră de Puterea Sovietică - cum anume ? Simplu : "formându-și impresia eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite"! Care fapte : cumva înfometarea, animalizarea oamenilor

- acțiune politică, deliberată a Rușilor asupra ne-rușilor și a ne-sovie-

ticilor? Da de unde ! "Fapta" este, sub pana doctorilor Averbuch și

Morozov *canibalismul* la care au fost împinși, constrânși, obligați bieții oameni.

Altă invenție rusească : pentru a... combate canibalismul, necro-fagia, e suficient să-i "lămurești" pe oameni că nu-i frumos să se mănânce între ei, iar pe cei care nu țin seama de avertisment, să-i pedepsești cu severitate !

Există în raport o explicație (medicală) a faptelor : *"Marea majoritate a cazurilor cercetate au fost precedate de o flămânzire îndelungată (15-20 zile) și prezintă o distrofie moderată (majoritatea suferă de distrofie gradul I), o retardare intelectuală evidentă, primitivism psihic și diminuare a tonusului emoțional (caracteristică distrofiei) până la gradul de apatie. Explicarea comportamentului acestor persoane prin prezența unor psihoze clar conturate la momentul săvârșirii crimelor pare a fi imposibilă"*.

Iată ce "consideră" medicii Averbuch și Morozov : *"În baza expertizării efectuate considerăm că persoanele culpabile nu intră sub incidența art. 10 al Codului penal al RSS Ucrainene (iar Codul*

ucrainean, pe solul moldovean ! - probabil de aceea
dată articolul prevedea o derogare, însă pe care
raportorii nu au acceptat-o - n.m. P.G.) *și trebuie să
fie recunoscute responsabile".* Am ajuns la capitolul
Propuneri - ei, ce propun cei doi medici, în

vederea "eradicării" ? - iată cele 8 puncte :

"1. Toate persoanele vinovate de săvârșirea unui asemenea gen de crime necesitând tratament antidistrofic, trebuie să fie internate sub pază, în regim de izolare ;

"2. Persoanele vinovate de asemenea crime care nu necesită tratament medical să fie supuse unui interogatoriu accelerat și să fie trase la răspundere, în regim de arestare ;

"3. Organele puterii locale să divulge la timp cazurile de necrofagie și să ia măsuri eficiente de supraveghere a populației, precum și să amplifice activitatea de informare a organelor MAI în scopul prevenirii lor;

"4. Organele Ministerului Securității, în cazul analizării acestui gen de fapte să-și focalizeze atenția asupra posibilei agitații provocatoare din partea elementelor dușmănoase care-i împing pe indivizii instabili din punct de vedere moral și psihic la săvârșirea crimelor, (Cahul - nota și sublinierea mea, P. G) ;

"5. Procuratura și MAI să explice la fața locului gravitatea acestor crime;

"6. Să fie asigurate îngroparea la timp, corespunzător exigențelor stabilite a cadavrelor și paza cimitirelor ;

"7. Reieșind din situația materială grea a populației, în special a familiilor cu copii, considerăm oportună spitalizarea obligatorie a tuturor copiilor distrofici de toate gradele și organizarea unor puncte alimentare pentru toți ceilalți copii;

"8. Să se amplifice activitatea de lămurire a populației despre caracterul criminal al infracțiunilor și despre tragerea la răspundere pe care o implică.

Comisia medico-legală și psihiatrică de expertiză, Morozov, Averbuch ".

La 16 iunie 1947, era transmisă informația :

"La 31 mai 1947 în satul Pitușca raionul Călărași, N.O. în vârstă de 8 ani l-a înjunghiat pe fratele său M. de 9 luni, o parte a lui a fiert-o în oală și, împreună cu sora sa de 3 ani, au folosit-o în alimentație. (...) Când mama O.N. și fratele B.N. s-au dus la câmp, N. l-a luat din pat pe fratele său M., l-a dus în odaia nelocuită, i-a tăiat capul cu cuțitul, apoi l-a dezmembrat și l-a fiert în oală, apoi împreună cu surioara de 3 ani au folosit în alimentație această carne, lăsând o porție și pentru unchiul B., însă în absența lui N. surioara a mâncat-o

și pe aceasta".

Să nu se creadă că **toți** Românii din Basarabia mâncau carne de om, ci și alte "alimente" specifice societății sovietice - cunoscută ca cea mai bună, cea mai dreaptă, cea mai prosperă societate din lume - raportul din 5 iunie 1947 întocmit de viceministrul ocrotirii sănătății al RSS Moldovenești, Hechtmann, al șefului direcției Chișinău, Discalenko și al medicului neuropatolog Beidburd zice :

"Între 1 mai și 4 iunie a.C. au fost înregistrate 140 cazuri de intoxicație cu plante otrăvitoare (troscot, lobodă sălbatică, ridi-chioară). (...) Toate cazurile prezintă edeme faciale, ale membrelor inferioare, paliditate pronunțată a epidermei mâinilor. Fenomenul ischemiei progresează până la necroză. Durata bolii: 3-5 zile.

"Tratamentul a constatat în administrarea salolului cu urotropină, cafeina și lapte dulce.

Cu populația s-au dus convorbiri despre pericolul utilizării în alimentație a plantelor otrăvitoare ".

Or fi spus supraviețuitorii : «Slava Bogu !» că n-au fost arestați și condamnați, ca cei care foloseau în alimentație propriii copii.

Iată și o statistică : "Estimarea populației rurale a RSS Moldovenești la data de 1 ianuarie 1948".

"La 1. ian. 1948 populația rurală număra 1.737.000 persoane ; 780.500 populație masculină, 965.500 feminină. Față de începutul anului 1947 populația s-a micșorat cu 193.900 oameni (dar față de anul 1944, când a început re-Ocupația Sovietică ?, dar față de 1940 -înainte de Ocupația Sovietică din 28 iunie, când Basarabia număra peste 2.500.000 de locuitori - adevărat, inclusiv cetățenii ? - întrebarea mea, retorică - P.G.). Descreșterea populației reprezintă 10 % față de anul precedent, respectiv 12,7 sex masculin, 7,7 la feminin. Cea mai mare mortalitate : grupa de vârstă de 2 ani: 52 %. (...) Dacă în întreg anul 1946 sporul natural constituia minus 477persoane, pentru anul 1947 el este de minus 100.300persoane. "

Raport al Ministerului Afacerilor Interne din Moldova, Tutușkin către superiorul său de la Moscova, Kruglov, la 19 decembrie 1946 :

"Ca rezultat al ocupației române și a secetei anilor 1945-46 (n-ar fi fost mai just-bolșevicește să nu pomenească nimic de "secetă", doar de "moștenirea ocupației române" ? - n.m. P.G.), situația alimentară a Republicii Moldovenești este extrem de grea - mai ales la țăranii din raioanele Chișinău, Bender, Cahul, și parțial Orhei și Bălți. (...) La 10 decembrie curent printre locuitorii satelor se

numărau 30.043 distrofici, din care 18.570 copii. Situația pe raioane: Chișinău : 13.717, Bender : 9.301, Cahul: 6.755, Orhei: 920, Bălți: 50. (...) în sate multe familii zac umflate din pricina malnutriției, fără să dispună de un kilogram de pâine.

"În satele Baimaclia și Sălcuța, raionul Bender, familii întregi -câte 3-5 persoane - suferă de edeme provocate de lipsa de albumină, gradul II și III. (...) în raionul Leova subnutriția și inaniția au doborât un mare număr de copii de vârstă preșcolară. În urma unui examen medical din 19 localități, din totalul copii: 2.101 suferă de sunutriție 1.113. Aceste cauze au sporit brusc mortalitatea populației: oamenii mor în sate, pe drumuri, în orașe. În octombrie 1945 au decedat 3.993 persoane, în octombrie 1946 : 5.714, iar în comparație cu septembrie, în octombrie s-au semnalat cu 1.110 mai multe. (...) în ultimul timp organele de miliție din Chișinău ridică zilnic de pe străzi 8-12 cadavre. În raionul Comrat numai în luna octombrie curent au murit de subnutriție 269 persoane, inclusiv 115 copii.

"(...) Cresc proporțiile vagabondajului. Copiii orfani din sate pornesc la orașe, în căutarea unei bucăți de pâine. (...) Numai prin instituțiile specializate ale MAI au trecut, în 11 luni, din 1946, 3.411 copii vagabonzi. (...)

Din cauza dificultăților de ordin alimentar s-a intensificat spiritul emigraționist. În 11 luni au fost arestate în tentativă de trecere în România 189 de persoane, 20 reușind să treacă granița - în total 209. (...) în republică au fost luate în evidență peste 100 persoane care intenționează să fugă în România. Din numărul lor fac partea mulți țărani săraci și mijlocași".

Imaginația teroristă a Aparatului Represiv Rusesc era nelimitată: "Vinovații" puteau fi foarte bine (și cumplit) pedepsiți pe loc, în satele și în orașele lor, fără a mai fi nevoie de arestare, de anchetare, de transportare, de alimentare - chiar și în lagărele din Siberia deținuții primeau o porție de ceva... - printr-un ordin de la Moscova, executabil în două faze:

a) confiscarea totalității cerealelor de la țărani :

b) interdicția strictă de a circula în alte

localități, regiuni,

republici, în căutare de hrană.

Rezultatul nu a întârziat să se arate - doar fusese verificat în Ucraina, în 1933-34 ; mijloace : minime. Operația : curată, ieftină, eficace : au dispărut câteva sute de mii de dușmani-ai-poporului ! (sau milioane, ce contează la un comunism atât de numeros demografic !)

Supraviețuitorii unui astfel de "tratament", cei care priveau de 50 ani peste Prut, cu speranță, au, fost, după "Revoluția Română" din decembrie 89 respinși, refuțați peste graniță - și încă ce graniță !: cea de pe Prut, dintre "Republica Populară Română" și provinciile românești Basarabia și Bucovina răpite și prefăcute în "teritorii sovietice" era mai păzită, mai impenetrabilă decât cea dintre URSS și China, în timpul războiului de pe Amur, comparabilă doar cu Zidul Berlinului -dar fără... zid din beton - nu doar de tovarășii Iliescu, Roman, Brucan, Caraman și alți sovietici-în-civil, ci de - cine ar fi crezut : de Tatăl Nației, Seniorul C. Coposu și de securiștii ardeleni.

Iar acum, urmînd "Linia Națională a Țărănismului Ardelean", au fost oferiți, dăruți (nici măcar vânduți !) de acești, nu imbecili, ca să aibă circumstanțe atenuante - ci nemernici, în ordinea cronologică a ticăloșiilor lor : Iliescu, Roman, Brucan, Voican, Caraman, Constantinescu, fost activist activist de partid, purtat în zgardă de Securitate, Zoe Petre, fostă-prezentă-viitoare activistă de partid -aceștia doi nu au nici măcar scuza (!) că lucrează pentru KGB, (ca fostul ambasador la Paris, cu nume predestinat: Ciaușu), precum și incon-mensurabilul intelectual Andrei Pleșu, și el un cățel - altfel cult! - dus în lesă de Organ...

Si iată - pentru a căta oară ? - confirmat, în latura lui adevărată, criminală : mioritismul cu care se tot laudă Românii analfabeți. Acela care constă în, simplu : vinderea de frate : și în uciderea de frate.

29 iunie

Azi. Azi la prînz mă întîlnesc cu Afgan'ul. Si cu Victor. Nu mă simt curat față de ei : promisesem că o să fac ceva dar, iată, sunt pe punctul de a încheia altceva. Vorbesc de cartea-cu-Afgan'ul.

Măine la prînz te prezinți la un examen - proba scrisă... Ai lucrat din greu la pregătirea lui, dar te duci cu sentimentul că ai să-1 ratezi. Pe *acesta*. Însă nu ți-e frică să te prezinți; și nu vei regreta că nu l-ai luat.

Examenul de bacalaureat... în primele clase de liceu fusesem un bun elev la matematici - vreau să spun : mai ales la geometrie și la algebră ; însă când am început a face trigonometrie, voi fi avut alte preocupări, fiindcă am ratat "intrarea" în ea și pedinafară am rămas ;

mai târziu, descurajat, n-am făcut nici un efort de recuperare. îmi era frică de examenul scris la matematici - singurul, însă neluat, m-ar fi făcut să pierd bacalaureatul. Când au fost scrise pe tablă datele problemei, am înțeles că voi pica - deci m-am liniștit. Pentru că eram într-o formă bună și ca să nu dau foaia albă, am început a umbla pe hârtie cu compasul, cu rigla (cu ochiometrul...). Bine-înțeles, construirea unei figuri geometrice trebuia să fie rezultatul demersului algebro-trigonometric, însă, după un prost obicei, eu începeam cu sfârșitul. Rezultatul ? Toți cei care știau matematici - au greșit: s-a întâmplat ca profesorul să se înșele scriind pe tablă datele problemei, cu o singură cifră dar suficient ca rezultatul (grafic) să fie falsificat; s-a întâmplat ca ceea ce desenase eu să fie... mult mai aproape de realitate, chiar dacă pe hârtia predată nu existau, scrise, decât datele problemei, desenul și mențiunea : "Rezolvat prin construcție".

Greșeala profesorului: salvarea mea. Ca să se înăbușe scandalul, Consiliul profesoral a hotărât să le dea celorlalți elevi media notelor din cursul anului, iar mie... notă de trecere... Colegii însă bănuiau că aș fi cunoscut rezultatul - altfel de unde aveam eu "rezultatul" : acel triunghi (era un triunghi !) "aproape exact" ? - când lor le ieșise... orice altceva ? Altfel ?

De ce am povestit asta ?

Știu eu de ce. Oricum, de atunci (a trecut aproape o jumătate de veac...) am avut alte prilejuri de a rezolva prin construcție problemele de care mă ciocneam...

Vreau să spun : mă consolez, acum, că le-am rezolvat...

Ziceam că mâine am să merg la întâlnire cu un dublu sentiment: de vinovăție - că i-am trădat pe amândoi, nescriind - în fine, nemai-avînd de gând să scriu cartea cum promisesem ; și cu oarecare, puțină, oleacă de mândrie - că am și scris cartea !

Un fel de a zice. Cartea asta nu va fi niciodată scrisă. Corectez : Nu va fi încheiată vreodată.

Am introdus, atât amintiri, comentarii, texte deja-scrise, deja-pu-blicate : în romane, în mărturii, în jurnale, în volumele de publicistică.

În asta chiar că nu încerc vreun simțământ de jenă ; dar niciunul: m-am repetat - pe mine m-am repetat; m-am furat - pe mine; pe mine însumi m-am "plagiat". Cui nu-i plac repetările, revenirile, reluările mele să fie sănătos, să nu citească această carte. Mai ales că

nu aduce noutăți : Românii, analfabeți din tată-n fiu, vor pretinde, pe loc : ei "știau" de multă vreme (și muuult mai "dezvoltat"); Francezii nu știu nimic din "Istoria Românilor" - și nu suferă din pricina asta.

Românilor care și-au făcut viața pe reproșuri la adresa altora, cu precădere a Occidentalilor : că nu ne-au scăpat de Ruși, ei ; că nu ne-au liberat, ei, mai devreme de Ceaușescu, iar după 89, că nu ne "bagă" în Europa și în NATO - în fine : că nu cunosc - ei, Francezii, de pildă - nimic despre istoria și cultura românească în afară de Dracula-Nadia Comăneci-Ilie Năstase - le-o întorc, cu o întrebare vicioasă (o puneam cu mult înainte de conflictul din Kosovo) :

«Dar noi, Românii, ce știm - de pildă - despre istoria și cultura Albanezilor ?»

În timpul războiului din Kosovo s-a dovedit (printre altele): nu doar Românul de rând, cel avînd abia șapte clase, habar n-avea de istoria elementară a populațiilor din Peninsula Balcanică, dar intelectuali de vază, străluciți directori de conștiință (ca aristocratul Paleologu, "ambasador al golanilor" la Paris (în fapt, ambasador al lui Iliescu, nu al lui... Titulescu); ca tovarășul Octavian Paler, aparatcic, membru al CC, gazetar-în-Occident pe timpul comunismului, apoi șef al Televiziunii sub Ceaușescu, devenit încruntat moralizator al nației, ca orice ardelean, bașca filorus până la greață : - aceștia au scris enormități, neadevăruri grosolane, atât despre Albanezi, cât și despre Sârbi. Ei - printre alții - au confundat indignarea-reprobarea bombardamentelor NATO cu... adevărul. Fiindcă, vai, fapta (condamnabilă) a "Americanilor" de a-i fi bombardat pe Sârbi nu a conferit în niciun fel Sârbilor și statutul de victimă nevinovată.

Dacă deșteptții aceia de Amerloci mi-ar fi cerut părerea (și mai ce: nu cumva și cheia de la cassa cu bani?, vorba lui Ostap Bender), nu le-aș fi oferit soluții miraculoase, ci un curs-scurt de... memorie :

- dar așa, chiar așa făcuseră Anglo-Americanii în timpul celui de al doilea război mondial, cu Germania : o bombardaseră, o bombardaseră, o bombardaseră, nu doar în scopul de a distruge uzine și căi de comunicație - ci și acela de a teroriza populația, până la o determina să se ridice, ea, împotriva criminalului dictator, Hitler ! (deși Englezii ar fi putut să se uite în oglindă: bombardarea sălbatică a Londrei a împins populația să-1 ia pe Churchill de papillon și să-1 dea jos de pe tronul de prim-ministru ?) ;

- dar așa au făcut Anglo-Americanii în 1944, și cu noi, Românii:
au bombardat, au bombardat, nu doar "obiective strategice" (petrolul)
ci și civile. Ca Bucureștiul - și încă într-o duminică (4 aprilie); și, nu
întâmplător, Duminica Paștelui, cea mai mare sărbătoare ortodoxă.
Atunci printre victime (câte : cinci ? șapte ? zece mii ?)
a fost și fra
tele mai mic al tatei, unchiul Ignat Goma. În ce scop, bombarda
mentul? Dar se vedea cu ochiul liber, de la Washington : în nobilul
scop de a teroriza populația și a o încuraja (!) să-1 răstoarne pe
bestialul dictator Antonescu !;

- așa au făcut Anglo-Franco-Americanii în 1990, cu Irakul: l-au
bombardat, l-au bombardat, nu doar ca... pedeapsă pentru invadarea
Kuweitului și nu numai pentru că avea (sau era pe punctul de a avea)
arma atomică - ci, potrivit luminoasei strategii occidentale : de a aduce
populația la exasperare și a o determina să-1 alunge - ea, cu mâinile ei
- pe dictatorul fioros, Saddam !;

- așa au făcut "Americanii" în Iugoslavia : tot în scopul (nobil! -
că ei nu se amestecă în treburile interne ale altora !):
de a-i împinge pe
Sârbi să-și ia soarta în mâini și să-1 răstoarne pe nemernicul dictator
Miloșevici, au distrus o țară deja ruınată de criză, de (ne)ieșire
dintr-un comunism... și el, naționalist;

- în fine, așa face în momentul de față, "prelungirea Americanilor
în Orientul Mijlociu : generalul Sharon" :
bombardează cu elicopte
rele și cu avioanele de vânătoare (altfel, americane !)
și distruge cu
tancurile barăcile și corturile și livezile
Palestinienilor, pentru ca
aceștia să-1 repudieze (cel puțin !) pe dictatorul-
teroristul-hitleristul-
antisemitul Arafat (altfel laureat al Premiului Nobel pentru Pace în
tandem cu Shimon Perez, ministru de externe al lui Sharon) !

încă o dată : agresiunile suferite nu conferă automat agresatului mantia imaculată a nevinovăției :

- Germanii erau, totuși, vinovați, pentru că îl urmaseră - discipoli nați - pe Hitler în "opera" lui de distrugere (și de autodistrugere);

- Românii erau, totuși, vinovați că îl urmaseră - nedisciplinați, dar îl urmaseră - pe Antonescu în trecerea Nistrului, în tentativa de lichidare a Evreilor și a Țiganilor ;

- Irakienii erau și ei vinovați că participaseră la "pacificarea" Kurzilor și la invadarea Kuweitului;

- Sârbii sunt vinovați pentru faptul că l-au urmat pe Miloșevici în "cruciada" lui bolșevică împotriva Croaților, a Bosniacilor, a Kosovarilor ;

- Israelienii sunt vinovați că îl urmează pe Sharon în "politica" lui criminală (și sinucigașă, pentru că din 1948, când și-au căpătat o țară, Evreii nu mai alcătuiesc "poporul ales" - ci unul ca celelalte) de incendiere a Orientului Mijlociu, prin alungarea de pe pământul lor, iar acum de tentativa de lichidare - a Palestinienilor rămași.

Iată că nu doar Românii mei sunt amnezici... Și iată că nu numai Românii gândesc de-a-n curulea.

Ce ființe cretine au populat Pământul !

Întorcându-mă la iubiții mei compatrioți, chiar foști prieteni, ca Paleologu : am fost uimit, îndurerat, revoltat de ignoranța lor în materie de istorie elementară. În timpul războiului din Kosovo, în România a izbucnit și un "război" ideologico-religios-etnic. Nici nu-i mai amintesc pe gazetarii - în fine : pe cei care, în virtutea faptului că scriseseră, până în 1989, la gazetele de perete, fie declarat comuniste, fie "pur-culturale", se credeau îndreptățiți să-și etaleze profunda ignoranță agresivă - ci mă gândesc la acei scriitori care, în timpul liber, "se exprimau despre trebile cetății".

Și, vai, emiteau numai prostisme.

De pildă : "[Sârbii] au încercat să-i creștineze pe Albanezi, dar aceștia au refuzat, au rămas musulmani..."

-când, se știe : Illyrii (strămoșii Albanezilor) erau creștini din secolul IV iar Slavii, revărsați și peste ei în secolul VI aveau să mai aștepte alte trei (secole) până când să se creștineze - prin decret; cât despre islamizarea unor populații din balcani, cine oare (cronologic) s-au turcit întâi : Albanezii ori Slavii (ba chiar Sârbii) numiți azi : Bosnieci ?;

De pildă : "Albanezii au fost de totdeauna auxiliari ai Turcilor -Sârbii niciodată..."

-când ar fi trebuit să se știe : cel care a luptat împotriva Turcilor la Kosovopolje II (1448), numitul Șkanderbeg a fost albanez, nu sârb; comandantul armatei creștinilor (printre participanți : Vladislav al II-lea, domnul Țării Românești, împreună cu 4.000

arcași, iar Tara
Moldovei trimisese 3.000 călăreți), numitul Iancu
de Hunedoara,
guvernator al Ungariei, era român - nu sârb ; în
schimb, sârb-curat era
despotul Gheorghe Brancovici, cel care, după ce s-a
prefăcut că luptă
împotriva "păgânilor", profitînd de înfrângerea suferită
de creștini, 1-a
(re)ținut închis pe Iancu de Hunedoara în cetatea
Șemendria, pe
Dunăre, până i s-a plătit răscumpărarea ;

- mult mai devreme (după dezastrul de la Kosovopolje I, în 1389 și după moartea kneazului Lazăr - **aliat cu Bosniecii și cu Macedonenii**), în 1394, Turcii conduși de sultanul Baiazid Ildîrîm au trecut Dunărea în Țara Românească. Mircea cel Bătrân i-a bătut, la Rovine și pe Turci (cea 40.000) dar și pe cei 8.000 sârbi aliați ai Turcilor, conduși de ne-Turcii Ștefan Lazarevici, de Marko Kraljevici, de Konstantin Dragășevici...

- De pildă : "Frăția de arme sârbo-română..."

- au existat înrudiri frecvente între familiile domnitoare ; au existat numeroși refugiați sârbi în țările române, mai cu seamă călugări

(nu au fost singurii fugiți de urgia turcească ; au venit și Greci și

Bulgari și Albanezi), dar nu se poate vorbi de o "frăție civilă"

sârbo-română ;

- cât despre... "frățietatea într-o ortodoxie...".

Ardeleanul

Octavian Paler să nu știe nimic despre comportamentul episcopilor

sârbi: analfabeți, bețivi, curvari - și cerșetori! care s-au purtat ca niște

porci (Turcii, toleranți cu alte religii, ar fi putut să fie calificați :

"păgâni") cu credincioșii români din Transilvania ?

"Frăția sârbo-română.

Să fie întrebați Românii care încercau să fugă de comunism, după 1944 și credeau că vecinii noștri ne sunt, dacă nu de-a dreptul favorabili, măcar neutri : privesc în altă parte... Iar Sârbii - sătenii, țăranii porneau la vânătoare de valahi, ca să primească de la miliție preț pe cap de prins ; iar autoritățile, dacă nu-i dădeau înapoi grănicerilor români (prețul : un vagon-cisternă de petrol, de persoană ; un vagon de sare - de persoană), îi internau în lagăre de muncă infernale, mai cu seamă în ucigașele mine de cărbune. Puțini au supraviețuit, evadând, ajungând în Italia;

Să fie întrebați despre "frăția sârbo-română" sutele de mii - unii vorbesc de peste un milion - de români din Iugoslavia, care nu sunt recunoscuți ca minoritate - și, după modelul rusesc, sunt înregistrați, fie ca "vlahi", fie ca "români", fie ca "aromâni"...

Si încă și încă...

Ar mai fi trebuit să scriu - ah, de ce nu pot "scrie" o hartă ! - în legătură cu traseul frontierei "R.S.S. Moldovenești", atât de ticălos făcut, încât bănuiesc pe vreun strătrănepot al ducelui de Richelieu de a fi umblat cu creionul pe-acolo.

Azi e ziua. Și Onomastica mea și întâlnirea cu Afgan'ul.

M-am uitat în calendarul (ortodox) : ieri, 28 au fost pomeniți "Chir și Ioan, doctorii fără arginți". Eu știam de doctorii-fără-arginți Cosma și Damian, dealtfel, o carte începută prin 1978, abandonată destul de repede - era, în intenția mea, una veselă, o "operă" comică... - avea titlul **Cosma și Damian...**

Câte cărți neterminate pot număra ? Multe, domnule : **Durerile facerii** - cea pentru care am fost arestat în 1956 ; 7-1, romanul; eseul fără titlu - ambele confiscate de Securitate în 1977 ; apoi în exil : "**Utopia**" - cartea în care mă jucam, eu, cu creionul pe hartă și făceam, din nimica, *Nistria* ; **Cosma și Damian**, amintita, precum și o altă pereche de nume : **Petru și Pavel...** Să tot fie cinci ficțiuni și un eseu.

"Oprirea" unora (ca **Durerile facerii**) prin arestarea din 1956 mi-a provocat mai degrabă satisfacție (când mă gândeam la ea), cu toate că, chiar în celulă fiind, știam că e proastă. Îmi ziceam : «Proastă: cartea - dar bun : scrisul...» și mă simțeam readus la suprafață, unde mă bălăcăream o zi-două... Niciodată nu am sonorizat gândul (însă l-am purtat în gând, ca pe un medalion la gât - acesta: «Cei mai mulți dintre colegii de închisoare se află aici pentru :

a) *ce au fost* (miniștri, legionari, ofițeri, țăraniști, chiaburi, călugări, etc...;

b) [pentru] *ce au făcut* : acte de rezistență, fie de-a dreptul armate, fie prin manifeste răspândite, fie prin cuvinte rostite - împotriva comuniștilor, împotriva Rușilor... Eu eram singurul (dintre cei cunoscuți direct, în închisoare ori din auzite) care... se manifestase printr-o carte (fie aceea și neterminată ; fie și proastă), carte din care citise, în public.

Bineînțeles, eram un mucos ca deținut și un nimica-toată ca scriitor - dacă nu publicasem nimic... Erau mulți scriitori în închisoare, însă nu pentru vreun text recent - cu atât mai puțin unul făcut public. Când l-am cunoscut pe I. D. Sîrbu (în celula 12 din Jilava, în iarna 1957-58), am aflat că fusese condamnat pentru "omisiune de denunț", însă, el era sigur că și pentru o piesă de teatru, **Sovromcărbune**, pe care o dăduse unor prieteni "să citească, dar să nu mai spună cuiva...". O dăduse la citit, nu o citise el însuși - nu era

vreo diferență de tratament, dar eu măcar aveam
satisfacția (mută) de a-mi fi sonorizat ceea ce
scrisesem...

Cu atâta rămăsesem.

M-am uitat la ceas : în cel mult zece minute
trebuie să plec la întâlnire. Mă întâlnesc cu... Cu cine
mă întâlnesc ?

Văd eu, acolo... Mă descurc eu, "prin
construcție". Cartea rămâne așa,
neterminată. Nu e prima - e ultima.

Paris, 29 iunie 2001